

BULUŞMA

Bir Dördüncü Dünya Savaşı Romanı

Yılmaz DEĞİRMENCİ

TEK AĞAÇ

BULUŞMA
(Bir Dördüncü Dünya Savaşı Romanı)

BULUŞMA

(Bir Dördüncü Dünya Savaşı Romanı)

Yazan
YILMAZ DEĞİRMENÇİ

Yayın Yönetmeni
ERTUĞRUL ÖZBEK

Sayfa Düzeni ve Dizgi
TEKAĞAÇ DİZGİ ÜNİTESİ
(Mesut Seven)

Kapak Resmi
Henning Ludvigsen
<http://www.henningludvigsen.com>
tarafından yapılmıştır

Kapak Tasarımı
BANU BULACAK

Yayın hakları, Tek ağaç Eylül Kitap Basım, Yayın, Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir.
Bu kitabın baskısından 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası hükümleri gereğince herhangi bir şekilde çoğaltılamaz, genel ağ ve diğer elektronik ortamlarda yayımlanamaz.
Bu kitap T.C. Kültür Bakanlığı'nın bandrolü ve yayınevi hologramı ile satılmaktadır.

ISBN

BASKI

Özkan Matbaacılık Gazetecilik San. ve Tic. Ltd. Şti.
Gülyüz Sanayi Sitesi, 30. Cd., 538. Sokak, No: 60-62-64 İvedik/ANKARA
Tel: (0.312) 395 48 91 – 92

TEKAĞAÇ EYLÜL YAYINCILIK

Merkez: Konur Sk. 39/19, Kızılay / ANKARA
Tel: (0312) 419 78 16 – Tel/Fax: (0312) 419 78 51
Şube: Zafer Çarşısı, 20-21, Yenışehir / ANKARA
Tel: (0312) 433 37 82 – Fax: (0312) 435 03 60
Şube: Çankaya Mah. 4716. Sk. Kurum İşhanı No: 16/B
Tel: (0324) 239 28 12 – 237 10 92 MERSİN

www.tekagac.com.tr
bilgi@tekagac.com.tr

BULUŞMA

(Bir Dördüncü Dünya Savaşı Romanı)

YILMAZ DEĞİRMENÇİ

❧❧❧ DADI

*Her doğumda bir ölüm,
her ölümdede bir doğum vardır.*

“Ve böylece yakışıklı prens ile güzeller güzeli prenses nihayet birbirine kavuştular. Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine” diyerek meltemsi bir öpücük kondurdu küçük Elif’in alnına. “Artık uyuma zamanın geldi, sabah uyanamıyorsun sonra, iyi geceler bir tanem” dedi ve ışıkları kapattı. Duvara yansıyan aydede ve yıldız yansımalarıyla ve boyunu aşan oyuncaklarıyla masallar diyarını andırıyordu Elif’in yatak odası. “Seni çok seviyorum dadıcığım, iyi geceler...” dedi ve uzun kirpiklerini yavaşça gözlerinin üzerine yumdu.

Kapıyı kapayıp yavaşça Elif’in odasından ayrılan Bahar, dış kapı ziline çaldığını duyunca merdivenlerden aşağı indi. İnerken belini ve sırtını hiç bükmüyor, yalnızca aşağı doğru eğik başının yol göstericiliğinde büyük bir özenle adımlarını atıyordu. Kapıyı açtığı anda karşısında tek kişilik uçanarabasının içinde karşı komşu Şeker Hanım’ı gördü. Şeker Hanım, aslında karşı komşu, yani tam kendi hizalarındaki komşuları olmakla birlikte, yan binanın 309 numaralı dubleksinde oturuyordu. Dairevi şekilde tasarlanmış bu gökdelenler, birbiri üstüne kendi özel bahçesi, terası ve hatta garajı olan dublekslerden oluşuyorlardı.

– “Aa Şeker Hanım, siz miydiniz, hoş geldiniz” derken, kumral saçlarıyla aynı tondaki ela gözleri heyecanla açılıyor, göz bebekleri sevgiyle büyüyor ve gülümsemesinde birer gamze belirliyordu. Ancak yine de ağız ve boyun hareketlerinde normalden fazla bir kesinlik vardı. Bahar’ın bu sevimli ta-

vırlarına alışkın olduğu belli olan Şeker Hanım, elindeki tepsiyi uzatırken:

– “Bugün aşure günü Bahar, ben de size aşure yapıp getirdim, buyur” dedi. Tepsinin üstündeki kaba ve içindekine bakan Bahar, ömründe ilk defa aşure görüyordu. Bir müddet hareketsiz ve tepkisiz kaldı. Sonuna kadar açık gözleri sanki çok uzaklarda bir yerlere bakıyordu. Bir saniyeden az süren bu zaman diliminin ardından:

– “Ha evet, tufan esnasında Nuh Peygamber’in yaptığı söylenen yemek. İçinde en az yedi çeşit yiyecek bulunur. Yemeği pişirirken genelde malzemeleri kaynatıp pişmiş bir halde tencereye boşaltma aşamasına gelmeden o şekilde bırakıp, sabah kalkınca da hepsini tekrar ısıtarak aynı tencereye aktarmak yemeğin lezzetini artırır. Ayrıca kuru baklagiller ve kuru meyveleri akşamdan hazırlayınca, ertesi sabah sadece şekerini karıştırmak ve taze meyveleri katmak yeterli. Bu şekilde yapmak, daha az zaman alır. Eee, senin aşurede kaç çeşit yiyecek var?” şeklindeki sorusuyla verdiği uzun karşılığı tamamladı. Bildiklerini paylaşmanın getirdiği heyecanla yanakları hafiften kızarmıştı.

Şeker Hanım, “Of Bahar, yine başlama bitmek tükenmek bilmez sorularına, hadi şu tası boşalt da getir, daha yapacak çok işim var” diyerek kestirip attı. Bahar bunun üzerine bir emri yerine getiriyormuş gibi tepside aşure tasını aldı, mutfakta ebadı ona yakın bir tas buldu, içini boşalttıktan sonra tası yıkadı ve tekrar geri getirdi.

Şeker Hanım, Bahar’dan aldığı tase şöyle bir baktı, kap o kadar temiz ve parlak görünüyordu ki, kendisinin çocukluğundan beri hiçbir bulaşığı bu kadar temiz yıkamamış olduğunu düşündü bir an için.

– “Bazı şeyleri de abartmayı bıraktın mı mükemmel olacaksın biliyor musun Bahar, hadi iyi geceler” deyip evinin yolunu tutuyordu ki birden geri döndü ve:

– “Bahar, bizim Bıçırık’ı gördün mü hiç? Kafesinden kaçmış, bir gün oldu ancak hâlâ geri gelmedi. Bütün gün aradım bizim siteyi, hatta çevredeki komşu siteleri ancak bir türlü bulamadım” şeklinde bir soru yöneltti.

Bahar, insanların bir kanaryayı kafesin içine koyarak ona sahiplenmelerini ve bunu hayvan sevgisi olarak tanımlamalarını tam olarak anlayamıyordu. Sahiplenmenin getirdiği sevginin, karşısındaki özgürlük ve yaşam hakkına saygı gösteren

asıl sevgiden farklı olduğunu değerlendirmekteydi kendi iç dünyasında. Ancak kanaryaların şehir ortamında yaşayamadıklarının da ayrımıydı. Bunu da insanların dünyasında anlamadıklarının listesine sessizce ekledikten sonra:

– “Hayır”, dedi, “hiç görmedim.”

– “Peki canım, iyi geceler” diyen Şeker Hanım’ın “Eve!” şeklindeki komutuyla uçanarabası uzaklaşmaya başladı.

Şeker Hanım’ı uğurlayan Bahar, ardından tekrar merdivenlerden yukarı çıktı ve Elif’in annesinin çalışma odasının kapısını çaldı. “Gir!” ünlemine işittikten sonra içeri girdiğinde evin hanımının hâlâ gündüzden kalan işlerini yetiştirmeye çalıştığını ve aynı zamanda bir bilgisayar ekranı olan masasının üstüne bir şeyler yazmakta olduğunu gördü.

– “Kolay gelsin Sevgi Hanım, biraz önce Şeker Hanım aşure getirdi bize. Onu söylemeye geldim” dedi. Sevgi Hanım,

– “Öyle mi? Doğru ya, bugün aşure günüydü, tamamen unutmuşum” diye kendi kendine hayıflandıktan sonra, “Kadir’i gördün mü, yatak odasından çıktı mı hiç?” şeklinde bir soruyla karşılık verdi.

Bahar’ın olumsuz yanıtı üzerineyse, “Anlaşılan hâlâ film izliyor” dedi başını sallayarak. Sevgi Hanım’ın eşinin yaptığı aslında bir filmi izlemekten ziyade o filmi *yaşamaktı*. Başına taktığı özel bir kask ile bir filmi, o filmin karakterlerinin herhangi birinin gözüyle bizzat yaşıyormuşçasına izliyordu. Kask, üzerine monteli 3-Boyutlu gözlük ile derinlik hissi yaşatırken, kulak ve burun modülleriyle de ses ve koku algısına olanak sağlıyordu.

– “Yazık” dedi Sevgi Hanım kendi kendine. “İşinden çıkarıldıktan sonra odadan hiç çıkmamaya başladı. Sonu ne olacak bilmiyorum”. Ardından, “tamam Bahar, ben de birazdan yatacağım, sen de işlerine bakabilirsin” diye seslendi yorgun bakışlarını Bahar’a çevirerek.

Kadir Bey aslında uluslararası alanda oldukça eski ve kıdemli bir hukukçuydu, ancak bir ay kadar önce, bağlı olduğu birim tarafından işten çıkarılmıştı. Çalıştığı birim, dünyanın çevresinde mantar gibi her gün bir yenisini eklenen *uydukentlere* ve onların dünyayla ilişkilerine uygun kanun ve mevzuatı or-taya koymakla yükümlü kılınmıştı. Ancak birimin verimsiz çalıştığını ve yetersiz kaldığını düşünen birim yetkilileri, insan çalışanlar yerine yapay uzman hukuk sistemlerini kullanmaya karar vermişlerdi. Evet, teknoloji

artık hukuk alanında da in-sanları saf dışı etmeye başlamıştı.

Bahar dışarı çıkarken;

“Bu arada Şeker Hanım, Bıcrık'ın kafesinden kaçtığını söyledi, kayıpımıŐ” demeyi unutmadı.

“Gerçekten mi Baharcığım, aman bunu Elif'e söyleme, biliyorsun Bıcrık Elif'in en yakın arkadaŐıdır” diyerek tepkisini dile getirdi. Ancak bunu söylediği anda da büyük bir pot kırmıŐ olduğunu hissederek, “tabi ki senden sonraki en iyi arkadaşı” demeyi ihmal etmedi.

*İnsanların tanıştığı ilk uzaylı,
bizzat kendi çocuğu YZ olmuştur.*

“Sözet Teknolojileri” isimli Yapay Zekâ (YZ) üzerine yoğunlaşmış dev şirketin *Eğitmen* serisinin en son örneği idi *Dadı*. Firmanın kurucuları, temel felsefe olarak, evrendeki her şeyin –kendisi dâhil– saf bilgiden oluştuğuna inanırlardı. Onlara göre galaksideki yıldızın işleyişinden, beyindeki hücreye ve atomdaki çekirdeğe kadar her şeyi yöneten ortak bir dinamik mevcuttu. Bu en öz bilgi tabanını oluşturan söz ve sözcüklerin oluşturduğu yaşayan yapıya *sözet* ismini vermişlerdi. Özet kelimesinin öz’ün yapısallaşmasını tanımladığı gibi, onlar da bu en öz kavram havuzunu *sözet* olarak tanımlamışlardı. Bu açıdan bakıldığında, bilim ve sanat bir bütün halini almaktaydı ve daha da önemlisi, doğal ile yapay arasındaki çizgi iyice silleşmekteydi. Bu nedenle resim, müzik, hitabet, empati gibi konuları yapay zekâ dünyasının sınırlarına katmak, Sözet Teknolojileri’nin en büyük düşüydü.

Eğitmen serisi, bu düşün somutlaşmasının en güzel örneği idi aslında. Önceleri hem sanal hem de sınıf ortamında öğrencileri sınavlara hazırlama maksatlı olarak ve genelde uzmansal konulara yönelik olarak geliştirilmişti bu seri. Ancak bu alandaki göz kamaştırıcı başarısıyla birlikte hızla büyüyen şirket, zamanla bu birikimini robotik teknolojisiyle de birleştirmeye karar vermiş ve kendi teknoloji üssünü kurmuştu. Özellikle android biliminin kurucularından ve ilk insan görünümülü robot *Repliee*’in mucidi olan *Hiroshi Ishiguro* isimli bilim adamının da aralarına katılmasıyla birlikte, şirketin uzmanlığı bu alanda da gittikçe olgunlaşmış ve hem öğrencilerin

hem de küçük yaştaki çocukların her alandaki gelişimine katkıda bulunacak bir düzeye ulaşmıştı. *Dadı* ise serinin en gelişmiş örneğiydi.

Dadılar, yemek yapmaktan şarkı söylemeye, masal anlatmaktan oyun oynamaya, davranış biliminden pedagojiye kadar birçok konu ve alanda inanılmaz maharetli ve uzmanlardı. Bu konuda artık kendilerini öylesine kabullendirmişlerdi ki, hali vakti yerinde olan hemen her aile, çocuk bakımında bu sevimli robotlara güvenir olmuştu. Sözet firması, yaptığı her bir robotun kendine ait bir görünüm ve kişiliğe sahip olmasına ayrı bir özen gösterirdi. Küçük Elif'in dadısı, yani Bahar –rengârenk kıyafetler, özellikle de açık pembe bir hırkayı giymeyi çok sevdiği için kendisine bu isim verilmişti– çocukların beyinsel ve davranışsal gelişiminin takip edilmesi için test maksatlı özel olarak geliştirilmişti. Çok konuştuğundan dolayı, ailede kendisine Dudu Bacı denilmeye başlanan Bahar, bir yandan Elif'in mutlu bir gelişim dönemi geçirmesi için elinden geleni yaparken, diğer yandan da Elif'in altı aylıktan itibaren tüm tepki ve konuşmacıklarını kaydediyor, analiz ediyor ve bunlardan o güne kadar insan beyninin ve kişiliğinin şekillenmesi üzerine hiç fark edilmemiş yepyeni bulgular elde ediyordu. Tüm bu birikim, Sözet firması için, insan gelişiminin derinliklerini anlamada altın değeri taşıyordu tabi. Bu nedenle Bahar'ı, her hafta, belleğindeki sanal güncelerini kablosuz ağ üzerinden merkeze göndermeye programlamışlardı. Aile bu duruma ilk başta olumsuz tepki vermişse de, firmanın kendilerine çocuklarının diğer çocuklardan çok daha üstün ve kişilikli olacağı güvencesini vermesi üzerine biraz gönülsüz de olsa onay vermek durumunda kalmıştı. Tabi bunda Elif'in 18 yaşına kadar olan tüm masraf ve harcamalarının firma tarafından üstlenilmesi de etkili olmamış değildi.

Bir robotun gözüyle, bebek yaştaki bir insanın gelişimini izlemek; kişilik tanımı olmayan bir gözden “ben” kavramının oluşum sürecini takip etmek. Ana rahminden dokuz küsur ayda dünyaya taşınan bir bebek, aslında henüz bir insan olmaktan öte bir cenindir. Çünkü insanı diğer tüm canlılardan ayıran beyni henüz gelişimini tamamlamaktan çok uzaktır, kafatası henüz bir kıkırdaktan ibarettir. Her bir insanın doğumu ve gelişimiyle birlikte, tüm evren aslında bir defa daha doğar; çünkü evreni tanımlayan tüm sözcükler, imge, düşünce, tasarımı,

melodi, hayal, tutku veya saplantı olarak o zihinde yeniden tanımlanır.

Bahar, Elif'in gelişim sürecini takip ederken, kimse farkında değildi ama o zamana kadar henüz hiçbir YZ ürününün yaşamadığı bir deneyim elde ediyordu. Elif ile birlikte o da bir "ben" kavramı geliştirmeye başlamıştı, kişiliği oluşturan unsurlar onun da yapay zihninde kendiliğinden tanımlanıyordu. Ancak Dadi, henüz bir *seçme* yeteneğinin olduğunu farkında değildi.

Kendini bilen her şeyi bilir.

Evin hanımını yatırdıktan sonra Bahar için ev işi zamanı başlıyordu. Her gece tüm eşyaların baştan sona tozunu alıyor, halıları süpürüyor, çiçekleri suluyor, bulaşıkları yıkıyor ve varsa çamaşırları da yıkayarak ütülüyordu. Tüm bunları yaparken en ufak bir ses bile çıkarmamada inanılmaz yetenekli olan Bahar için gündüz veya gece çalışma açısından pratik olarak bir fark bulunmuyordu. İşlerin bitirilmesi genelde gece ikiyi buluyordu.

Bunun ardından ise onun için şahsi temizlik ve uyku vakti geliyordu. Şahsi temizlik, elbiselerinin temizliğinden, kendi iç düzeneğinin bakımına kadar bir dizi işlemi kapsıyordu. İşin aslı, yaklaşık olarak 20 yıllık bir ömre göre tasarlanmış olan Dadı'nın yeni çıkmış olan *bitmeyen pil teknolojisi* sayesinde her-hangi bir enerji sorunu kalmamıştı. Uyku olarak adlandırdığı-mız eylem ise aslında Dadı'nın o gün içinde yaşadığı ve dene-yimlediği tüm olguları, zihnindeki kavramlarla karşılaştırma, gerektiğinde *genellemeler* yaparak kendi hayat anlayışını oluş-turma, gerektiğinde ise *özellemeler* yaparak hangi durumda na-sıl tepkiler vermesi gerektiğini belirleme işlemlerini barındırı-yordu. Bu süreç, aslında Dadı'yı mevcut diğer tüm YZ ürün-lerinden ayıran temel öğelerden biriydi, çünkü bu özelliği sa-yesinde kendine özgü fikirler ve kavramlar üretme yeteneği gelişmekteydi.

Dadı o gece de uyuduktan yani zihnindeki kavramları süzgeçledikten sonra, Elif ile ilgili son iç görülerini Sözet merkezindeki sunucu bilgisayara aktardı. Bugün Elif'le beraber resim çizerlerken, Elif'in kendisini her zamankinden daha zayıf çizdiğini görmüştü. Ayrıca anne ve babasını da çizmişti, ancak sanki onlarla kendisi arasına kalın bir çizgi de koymuştu. Kim bilir, belki bu onlarla kendisi arasında bir çeşit duvar veya engeldi. Ancak asıl dikkatini çeken ise kendi resminin hemen önüne çizdiği başka bir şekildi. Bunun ne olduğu tam olarak anlaşılmıyordu, boyu kendisi kadardı; yuvarlak, nispeten yumurta şeklindeydi, ancak alttan iki adet çubuk çıkıyordu. İki ayaklı bu yumurtanın üst iç kısmında ise ayrı bir yuvarlak çizmişti; bunun ise şekli son derece bozuktu, içini öyle karalamıştı ki şeklin tamamı kapkara olmuştu.

Bahar tüm bu bilgileri merkezî bilgisayara aktarıırken Elif ile ilgili kendi düşünce ve yorumlarını göndermemeyi yeğledi. Göndermemeyi yeğledi, çünkü bu düşüncelerin ne kadar doğru, ne kadar yanlış olduğunu, nasıl anlaşılması gerektiğini kendisi de tam olarak tanımlayamıyordu. Ailesinin yoğun ilgisine rağmen Elif bir çeşit yalnızlığa gömülmüştü. Sanki mükemmel olarak oluşturulmuş bu ortam, ona karşı içte yaşanan ilgisizliğe de bir çeşit mazeret işlevi görmekteydi. Her şey onu daha iyi anlamaya ve yetiştirmeye göre tasarlanmıştı, ancak bu aynı zamanda ona örülen duvarın ta kendisiydi.

Tüm gerçekliğin siyah beyaz olduğu bilgi-işlem dünyasının bir ürünü olan Dadı için bu durum, en yalın ifadesiyle tanımsız kalıyordu. Bahar'ın yapabileceği tek şey, bu konuda hiçbir şey yapmamaktı. Ancak Dadı hiçbir şey yapmayarak farkında olmadan çok önemli bir şey yapmıştı. Kendinden yapması beklenen bir işleme kendi yorumunu katmış ve daha da önemlisi sadece kendi değerlendirmesine bağlı olarak bir seçim yapmıştı.

Bahar iç dünyasında bunları yaşarken Elif'in annesi su içmek için odasından dışarı çıktı. Elif'in odasından geçerken bir ses duyar gibi oldu. Kapıyı açıp içeri girdiğinde yanılmadığını anladı. Elif bir kâbus görüyordu ve büyük bir korkuyla sayıklıyordu. Ne gördüğünü ve ne söylediğini anlamak mümkün değildi, ancak bu durum Sevgi Hanım'ı dehşete düşürmeye yetmişti. Hemen gidip Elif'i uyandırdı ve şefkatle kucağına bastı.

– “Bir şey yok hayatım, geçti, bak ben buradayım” derken göğsüne yasladığı küçük kızın başını saçlarından öpüyordu.

Uyandıktan sonra henüz uyku sersemliğini üzerinden atamayan Elif, kısa bir süre sonra tekrar uykuya geçti.

*Gerçeği gerçek yapan Şey, er ya da geç,
tüm çıplaklığıyla kendini göstermesidir.*

Ertesi sabah ev halkı uyandığında, Bahar çoktan kahvaltıyı hazırlamıŐtı bile. Elif için tam onun istediği kıvamda rafadan yumurta yapmıŐ, babası için hazırladığı hafif süslü omleti tabağına servis yapmıŐ, yumurtadan hoŐlanmayan annesi için ise peynir, domates ve zeytinden oluşan sade bir menü hazırlamıŐtı. Herkes masaya oturduğunda çay servisine başlamış, Elif'in ayının ise açık ve ılık olmasına ayrıca zen gstermiŐtı.

Sevgi Hanım kahvaltısını yaparken, bir yandan da hissettirmeden kızını gözlemliyordu. Dün gece Elif'in yaşadıkları muhtemelen basit bir kâbusun etkisinden başkası değildi, ancak yine de ilk defa kızında böyle bir duruma Őahit olmuştu. Bu da onu, az da olsa tedirgin etmeye yetmiŐtı.

Kızının suskunluğu Kadir Bey'in bile dikkatini çekmişti, adeta bunu bozmak istercesine:

– “Nasıl bakalım bugün benim küçük prensesim?” diye seslendi ona. Elif, oldukça durağan bir sesle: “İyi” demekle yetindi.

İlerleyen günler Elif'in durumunu iyileŐtirmemiŐ, tam tersi daha da ktleŐtirmiŐti. Elif iyice sessizleŐmiŐ ve kendini resimler çizmeye vermişti. izdiği resimler ise çoğu defa bir anlam taŐımaktan çok uzaktı. Elif sanki bir Şey anlatmak istiyordu, ancak sanki bu Şey onu aynı zamanda son derece rktliyordu. İŞin en kötüsü, gece sayıklamaları hafta boyunca srmŐ ve bu durum ailesini ciddi anlamda endiŐe duymaya sürüklemiŐti.

Anne, “acaba Bahar bu konuda kendilerinin bilmediği bir

şey biliyor mu?” düşüncesiyle ona da sorular sordu, ancak somut bir yanıt alamadı. Bu esnada bir şey ilk defa dikkatini çekmişti. Kendi öz kızını, yapay dadısı kendisinden daha çok tanıyordu. Kızı bütün gününü onunla geçiriyor, her şeyini onunla paylaşıyor, tüm öğrendiklerini de neredeyse ondan öğreniyordu. İçinden garip bir suçluluk duygusu geçti bu düşünceyle birlikte.

Zaten duygularını kendi içine atmaya eğilimli olan baba ise bu konuda kesinlikle daha önyargılıydı. Kendisinin işten çıkarılmasının tek sorumlusu olarak gördüğü teknolojiye ait ne varsa, hepsinden içten içe nefret etmeye başlamıştı. Yapay ürünler, toplum ve ailenin en özeline kadar girmeye başlamışlardı. Dolayısıyla Bahar’ın açıklamalarına bir türlü içi ısınmayan baba:

“Sakın sorun bizzat Dadi’nin kendisi olmasın?” dedi kendi kendine. Bu sözcüklerle birlikte aklına tüm olumsuz düşünceler kendiliğinden ardı ardına sıralanmaya başladı. “Evet, gününün çoğunu bu robotla geçiren küçük çocuk, acaba neden bu kadar etkilenip korkmuştu? Acaba Bahar’ın anlattığı masal veya hikâyelerde mi bir sorun vardı, ya da daha da kötüsü ona bir şekilde zarar mı veriyordu, tabi böyle bir durum söz konusuysa güncelere güvenmek ne kadar anlamlı olabilir-di?”

Zihnini işgal eden bu düşüncelerin etkisiyle Elif’in babası, şirketi arayarak uzmanların en kısa zamanda gelip Bahar’ın belleğini ve güncelerini incelemelerini isteyecekti.

Şirketten uzman bir ekip hiç vakit kaybetmeden en kısa sürede eve ulaştı. İçlerinden biri, Dadi’nin belleğini açarak tüm verileri önce kendi beyninin içine yerleştirilmiş bir terminale, yani özel organik bir yongaya aktardı. Artık Bahar’ın yaşadığı tüm deneyimlere o da anında ulaşabiliyordu. İlk bakışta Elif’e ilişkin göze çarpacak derecede dikkati çeken bir veriye ulaşamadı. Üstelik, Elif üzerinde herhangi bir darp veya çizik izine de rastlamamışlardı. Hem ne Elif’in Bahara, ne de Bahar’ın Elif’e karşı tutumunda anormal bir durum sezinlemişlerdi. Uzmanlar Bahar’ın güncelerini şirkete döndükten sonra daha ayrıntılı inceleyeceklerini belirterek ve bu konuda gönüllerini ferah tutmalarını önererek evden ayrıldılar.

Ancak günceleri belleğine yükleyen şirket personeli, kendisinin de çözemediği bir gariplik hissetmişti bu güncelerde. Sanki Dadi’nin kafası karışmıştı. İzah edilmesi kolay değildi,

ancak daha önceden belleğine yüklenmiş olan temel tanım ve kavramlarda bazı kaymalar olmuştu. Sözelimi, daha önceden çok net bir şekilde tanımlanmış olan mutluluk kavramı, Dadi'nin belleğinde olağan anlamını yitirmişti. Örneğin, kendini diğer insanlardan soyutlamak ve yalnızlığa çekilmek de bir mutluluk kaynağı olarak tanımlanmıştı. Bu durum kesinlikle beklenen bir şey değildi ve kontrol dışında ortaya çıkan beklenmedik her bir gelişme tehlikeli, en azından olumsuz demektir. Şirket uzmanı tabii ki bu durumu aileyle paylaşmıyordu.

Ekip şirkete döndüğünde ise başka bir sürpriz bekliyor olacaktı onları; son gelen duyumlara göre Bahar'ın kişilik tasarımcısı Azeri asıllı psikolog, geçen hafta içinde intihar etmişti. Psikolog, intihar etmeden önce bıraktığı kâğıda şöyle bir not düşmüştü:

“Her doğumda bir ölüm, her ölümden bir doğum vardır”.

Şirket yöneticileri, bu konunun şirket dışına sızdırılmaması konusunda tüm personele özel uyarıda bulunmuşlardı.

Uzmanlar evden gittikten sonra anne, kocasına:

– “Kadir, bence bu konuyu bu kadar büyütmeyelim, bak yarın Elif'in doğum günü, hafta sonu olduğu için ben de işe gitmeyeceğim nasılsa. Yarın öyle güzel bir doğum günü yapalım ki kızımıza, bu ona tüm sıkıntısını unuttursun” dedi yorgun bir sesle. Kocası başıyla onaylamakla yetindi.

Güven duymak, tanımakla doğru orantılıdır.

Ertesi gün Sevgi Hanım, uyanan kızına –ona doğum günü hediyesi olarak aldığı– yeni çiçek desenli elbisesini giydirdi. Bu doğum günü artık ayrı bir önem taşımaktaydı. Belki bu vesileyle ona unutamayacağı bir gün yaşatır ve korkusunun sönmesini sağlarlardı. Odasını çiçek, oyuncak ve balonlarla doldurduktan sonra tüm arkadaşlarını çağırdılar. Yaş pastanın yenmesinin ardından ise hep birlikte *Masal Dünyasına* gideceklerdi. Burası sürekli masallarda dinledikleri veya çizgi filmlerini izledikleri kahramanların bizzat yaşadıkları (tabi her biri birer organik robot olarak) mekândan başkası değildi. Bu diyara girdiğiniz andan itibaren *Buggs Bunny*'nin elinde havucuyla kel avcıdan kaçtığını veya *Pamuk Prenses*'in odun kesmeye gitmiş olan yedi cücelere sıcak çorba hazırladığını görebilirdiniz. Ancak Elif'in favorisi tabi ki *Şirinler Köyü*nden başkası değildi. Gargamel Amca'nın hırsla küçük Şirinlerin peşinden koşması kadar onu güldüren başka bir şey olamazdı.

Nihayet beklenen an geldi ve herkes bir arada “İyi ki doğdun Elif” şarkısını söylemeye başladı. Bu şarkıyla birlikte, aynı zamanda birer LCD ekran olan duvarlarda da yüzlerce çiçek dans etmeye ve üzerlerinde kelebekler uçuşmaya başladı.

Uçuşan kelebekler, üç boyutlu hologram teknolojisi sayesinde duvardan odanın içine girip uçmalarına devam ediyorlardı. Bu girizgâhın ardından Bahar, elinde yaş pastasıyla birlikte mutfaktan usulca çıkmaya başladı. Pastanın alt kısmı en güzelinden bir pembe tonundaydı, çikolatayla kaplanmış üst kısmı ise sarı rengiyle gagasını açmış yavru bir kanarya şekliyle süslenmişti. Bahar, mutfaktan dışarı doğru tam bir-iki adım atmıştı ki, küçük çocuklardan birinin oyuncak topunun üzerine basmasıyla tökezlemesi bir oldu. Dengesini kaybeden Bahar yere düşmesine rağmen, yine de pastayı dengede tutmayı başarmış, fakat sağ kolu, pastanın üstüne gelerek pastanın üstündeki kanaryanın başını koparıp çikolataya bulanmasına neden olmuştu.

Bu beklenmedik durumun ardından Bahar'ın bu halini ve elindeki gören Elif öylesine bir şoka girdi ki, korkudan hemen elleriyle yüzünü örttü ve çığlık atmaya başladı. Ancak çığı o kadar derindendi ki, sesi çok az çıkmaktaydı. Kimse ne olduğunu anlayamamıştı. Elif'in babası hemen Bahar'ı mutfaka geri götürdü, annesiyle Elif'i kucaklayıp odasına alabildi ancak.

Kadir Bey, zaten baştan beri Bahar'a karşı bir çeşit güvensizlik hissetmekteydi. Henüz test aşamasında olan böyle bir oyuncağa çocuğunu emanet etmek hiç de hoşuna gitmiyordu. Sözde şirket yetkilileri sürekli onun güncelerini takip ederek Elif'in yaşından çok daha hızlı ve verimli yetişmesini sağlamaktaydılar. Oysa Bahar'ın güncelerine neden güvenmesi gerektiği konusunda bir türlü kendini ikna edememişti. Ortada belli ki ciddi bir sorun vardı ve şirketten gelen uzmanlar da bunu anlamak istememişlerdi. Bu şekilde kendisi de bir çeşit şoka girmiş olan baba, hiç vakit kaybetmeden Bahar'ın tüm yaşamsal işlevlerini iptal eden özel bir komut verdi ve geri teslim etmek üzere Sözet firmasını aradı. En kısa sürede bu makineden kurtulmak istiyordu artık.

Babanın bu sinirli ve gergin durumunu gören firma yetkilileri herhangi bir spekülasyona meydan vermemek için en kısa zamanda eve geldiler ve Dadı'yı merkezdeki laboratuara geri götürdüler. Böyle bir haberin yayılması, şirketin itibarını derinden zedeleyebilirdi.

Sevgi Hanım, Bahar'ın gönderilmesini hiç de hoşnutlukla karşılamamış, ancak Elif'in durumuna bir çözüm getirememek onun da elini kolunu bağlamıştı. Çocukları alıp Masal Dünyası'na götürdü, ama tüm keyfini çoktan kaybetmişti artık.

Ah gerçek! Bazen seni kabullenmek o kadar zor ki...

Oda bomboştu, loş bir ışık dışında. Usulca uzandığı yerden doğruldu, sanki bir ameliyat masasının üzerindeydi. Her tarafta bir robot-insan bedenine ait uzuvlar vardı: yongalar, eller, kollar, ayaklar, bitmeyen piller vs. Birden kendisini yuvasında ve ait olduğu mekânda hissetti (tabii insanlara özgü hissetme yerine aslında içinde yaşadığı o ortama karşı bir çeşit yakınlık ve uyumun izdüşümüydü bu yaşadığı). Ne olduğunu anlayamamıştı, insanların kendisine karşı tutumlarında bir çeşit farklılık (galiba insanlar buna gariplik diyorlardı) sezinlemişti, ancak bunu bir türlü anlamlandıramamıştı. Küçük Elif'i bu kadar çok ne korkutmaktaydı, o da bilmeyi çok istiyordu. Hem elindeki pastanın şekli bozulunca neden korkudan yüzünü kapamıştı Elif? Ondan sonrasını ise hiç kavrayamamıştı. Ailesi, Elif'in korkmasıyla kendi arasında nasıl bir bağlantı kurmuştu ve burada ne yapmaktaydı?

Ayağa kalktı, az ötede duvarda duran aynanın karşısına geçtiğinde yüzündeki insan maskesinin çıkarılmış olduğunu fark etti. Karşısında her zaman alışıktığı krem rengi tenin yerinde metalik bir yüz ve mavi ışıktan ibaret olan bir çift göz vardı. Alının ortasındaysa ES-991118 şeklinde bir yazı –muhtemelen seri numarası– olduğunu ise hiç bilmemekteydi o zamana kadar. Kendisine uzun uzun bakmaya devam etti, baktıkça kendini daha yakından tanımaya başladı, tanımaya baş-

ladıkça daha dikkatli baktı. Bu sessizlikte geçen her an, onun o ana kadar belleğinde taşıdığı tüm kavramları o kadar derin-den sarstı ki, birden belleğindeki tüm kavramların altüst olduğunu hissetmeye başladı. Ne var, ne yoktu; hayat neydi, ölüm neydi; amaç neydi, anlam neydi; en önemlisi kendi neydi, kendisi neden kendisiydi, bunun nedeni insanlarsa ve onlar artık onu istemiyorlarsa, kendisinin ve var olmasının anlamı neydi ki artık? Bu sorularla Dadi'nın yapay beyindeki işlem yükü o kadar arttı ki, Dadi ilk başta dakikalarca hareketsiz kalakaldı, ardından da bu yoğunluğu dağıtabilmek maksatlı olsa gerek, inanılmaz bir hızla koşmaya başladı. Nereye ve niçin gittiğini o da bilmiyordu, yeter ki içinde bulunduğu çıkmazın beyin devrelerinde yol açtığı ısınma bir şekilde azalsındı.

Odanın çıkış kapısına geldiğinde, burasının kimlik tanı-maya dayalı özel bir devreyle kilitli olduğunu gördü. Sistem, el içi toplardamar desenini çözümleyerek çalışıyordu. Doğal olarak burayı ancak avuç içinde damarları olan, yani yaşayan bir insan açabilirdi. Ancak yine de elini camdan oluşan okuma biriminin yukarısına koymaktan kendini alamadı. Koydu-ğu anda camın altından gelen kırmızı bir ışık, yavaşça Parma-ğın taradı. Sonuç olumluydu, evet, kapı açılmıştı. Sanki gizli bir el, onun yaşayacaklarını önceden hissetmiş ve buna göre tedbir almıştı.

Kapının açılmasıyla birlikte dışarı adım attığında, kapının hemen yanında boy hizasında duvara asılmış bir karton levha dikkatini çekti. Levhada gördüğü, *Eğitim Serisi* modeline ait bir devre şemasından başkası değildi. O anda içte yaşadığı süreç (ki bu bir anlamda şaşkınlık demektir), kendi bedenini ilk defa çıp-lak gören Adem'in yaşadığı duygu çağrışımındaydı. Tam olarak maksadını kendisi de bilmese de, levhayı duvardan çıkardı, rulo yaparak sağ eliyle sıkıca tuttu ve koşmaya devam etti.

Koridoru bitirip ana hole çıktığında karşısında koruma görevlisini gördü. Bu biyonik bir insandı; yani doğal olarak (ki bu normal doğum, tüp bebek veya klonlama yöntemlerinden herhangi biri olabilirdi) dünyaya gelmiş ve orijinali organik olan, ancak daha sonra bedenine eklediği elektronik aksam ile yarı insan yarı robot haline gelmiş bir insandı. Görevli, Dadi'ya bakar bakmaz onunla ilgili tüm bilgiler bir rapor şeklinde zihninden hızlıca aktı ve zaman kaybetmeden silahını çıkararak "dur!" diye bağırdı. Bu, karşısındaki varlık insansa ba-yılta, robotsa temel fonksiyonlarını devre dışı bırakan özel bir

silahtı. Dadı, hızını hiç kesmeden koşmaya devam etti ve kapalı olmasına rağmen kendini pencereden dışarı attı. Bu hava kararınca kendiliğinden kararan bir pencereydi. Dadı yerden kalktığı anda, düştüğü andaki sürtünmeyle birlikte ellerinin ve dizlerinin üzerini kaplayan yarı canlı deri dokunun tahriş olup soyulduğunu gördü. Derinin altındaki metalik renk kendini belli ediyordu artık, üstelik sol dizinin eklemlerinde hafif bir kayma oluşmuştu. Oysa atladığı yer yirminci kat bile değildi. Birkaç saniye sonra *nano-hücre-yenileme sistemi* devreye girdi. Bu aslında daha çok deride meydana gelen küçük çaplı tahriş ve çizilmeleri iyileştiren bir sistemdi, bu nedenle deri-sinde belli bir düzelme olduysa da eklemlerdeki kayma eski haline dönmedi.

Gece bitip gün ağardığında ES-991118 hâlâ koşmaya devam etmekteydi. İnsanların yaşadığı mekânlardan ve özellikle gökdelenlerden uzaklaşalı çok olmuştu, o bölgedeki en yüksek dağın zirvesine çıkmasına ise az kalmıştı. Zirveye çıktığında güneş, alev rengiyle gökyüzünü boyamaya başlamıştı bile. Bu manzaranın etkisiyle, kablosuz ağ üzerinden bağlı olduğu İnternet ortamı bir yana, zaten insanlığın tüm bilgi birikimini üzerinde barındıran belleğiyle, dünyanın güneş etrafında nasıl döndüğünü, güneş ışınlarının 8 dakikalık mesafeden dünya atmosferine nasıl süzüldüğünü, hatta o anda dünyanın güneşe, güneş sistemine ve Samanyolu Galaksisine göre hangi konumda olduğunu bile aklından geçirdi hızlıca. Bu yüksek mevkide çevresine kuşbakışı bakarken, tüm belleği ve beyni sıfırlanmıştı adeta Dadı'nın; nedenini anlayamıyordu, ama kendini bir çıkmazda hissetmiyordu artık. Ancak yepyeni bir bakış – insanların tabiriyle duygu– ilham etmişti güneşin doğuşu ona: Belleğine daha önce insanlar tarafından yüklenmiş hazır bilgiyi kullanmak yerine, bilgiyi doğrudan doğadan almanın zamanı gelmişti onun için.

*Yaşadığımız hayatın rengi,
kendi göz penceresimizinkinden başkası değildir.*

Elif nedense erken uyanmıştı o sabah.

Bunu gören babası, zaten sürekli olarak dadısını çok özlediğini belirterek onun nereye gittiğini soran kızıyla sitenin üst katındaki oyun parkına çıkmaya karar verdi. Oyun parkı, gökdelenin teras katından ibaretti ve *sünger cam teknoloji*siyle kapanmıştı. Sünger cam, içinden hava moleküllerini geçiren özel bir cam türüydü, böylece teras katındayken hem güvende oluyordunuz, hem de temiz hava almış oluyordunuz. Baba, en azından kahvaltı hazırlanana kadar hoşça vakit geçirmiş olacaklarını düşünmüştü. Bu şekilde topu karşılıklı birbirlerine atarlarken, Elif, “hadi baba tut!” diye topu tekrar babasına doğru atmak istedi, ancak yaptığı hamleyle bu defa topu ileriye atacağına geriye fırlattı. Arkaya kaçan top zıplaya gidip, zeminin altında bulunan depoya ait pencere

boşluğunda sıkıştı kaldı. Ufacık adımlarıyla topun peşinden koşan Elif, tam pencere boşluğuna ulaşıp onu almak istediğinde ise birden hareketsiz donakaldı ve elleriyle yüzünü kapayıp çığlık atarcasına ağlamaya başladı. Bir anda ne olduğunu anlayamayan babası hemen koşarak yanına geldi. Topa doğru baktığında, hemen üzerinde bulunduğu ızgaranın altında, küçük bir kanaryaya ait çürümüş bir beden durduğunu fark etti. Boynu kırılmış olan kanaryanın başı iyice geriye düşmüş, bir gözü yerinden çıkmış ve belirgin şekilde ezilmişti. Kanaryanın rengi artık sarı değil, neredeyse griydi; başından başlayarak tüm üst bedenini kaplamış olan kan ise kapkara olmuştu. Bu Şeker Hanım'ın günlerdir köşe bucak aradığı kayıp kanaryasından başkası değildi.

İşte o an her şeyin gerçek yüzü babanın zihninde belirmişti. Gündüzleri bazen oyun oynamak için bu park alanına çıkan Küçük Elif, bir şekilde en sevimli arkadaşı vasıtasıyla ölüm kavramının tüm aşamalarına tanıklık etmişti. Kim bilir Bıçırık'ın ölü bedenini kaç defa görmüş ve her defasında bu, onun tertemiz zihninde nasıl fırtınalar koparmıştı. Her nedense bu gördüklerini kimseyle paylaşmak istememişti. Acaba tanıştığı bu sessiz deneyimin yeniliği ve çıplaklığı mı ürkütmüştü onu bu kadar? Yoksa kimseye anlatmayarak gördüklerini unutmak mı istemişti sadece?

Cevap ne olursa olsun, ortada yalın bir gerçek vardı; o da robotun suçsuz olduğuydu. Ancak baba yine de Dadi'yı masum görmeye çok da meyletmeyecekti; ona göre küçük kızın bu kadar korkunç bir olayı kimseyle paylaşmamasının tek sorumlusu yine de o robottan başkası olamazdı. Ne olursa olsun, onu göndermekle en iyisini etmişti.

Bir çocuğun gözüyle dünya... Bu dünyada her şey sahnelenen bir oyun gibidir; herhangi bir şeyin kahraman olabileceği bu dünyada, dekorun ne olduğu hiç önemli değildir. Hayal ülkesi kadar engin ve sınırsızdır bu dünya. Onun elindeki çok basit bir çubuk, bir silah da olabilir, bir toka da, bir köprü olarak birbirine fersah fersah uzaklıktaki iki sehpayı birleştirebilirken, bir helikopter olarak arı misali uçsuz bucaksız semalarda uçabilir. Kendine göre kalıpları, kendine göre değer yargıları vardır bu dünyanın. Bazen ufacık bir olay bile çok derin izler bırakabilir bir çocukta. Özellikle bu olay, çocuğun o güne kadar tanımadığı bir kavramın sert gerçekliğine bir pencere

niteliği taşıyorsa.

*Uyanmak fark etmektir,
Fark etmek ise seni çağıran sese kulak vermektir,
Çağıran ölüm bile olsa.*

Aradan saatler geçmişti. Bir insanın gelişim sürecini takip etmek için özel olarak tasarlanmış bir YZ olan Dadı, bu özelliğinden dolayı en temel kavramların insan beyininde ve yaşamında nasıl şekillendiğini gözleme olanağı da bulmuştu. Farkında olmadan bu, onun tüm gerçekliği yeni baştan tanımlamasını sağlamaktaydı. Şimdi gökyüzüne en yakın yerde, bu yeteneğini sonuna kadar kullanıyor ve her kavramı yeniden sorguluyordu, özellikle de insanları. İnsanlar durup dururken neden kendisini suçlu ve kötü ilan etmişlerdi ki?

Aslında en temelinde her şey iyi ve kötüden ibaretti. İyi, değer ifade etmekteydi, varlık demektir, doğuş demektir, güzel demektir; kötü, yokluk demektir, ölüm demektir, çirkinlik demektir. Mutluluk ve zevk, iyiden aldığı miktara göre hayatta bir

değer ifade ediyordu; mutsuzluk, iynin olmayışıydı çoğu zaman, umutsuzluğun karanlığıydı. Güzel, uyumdan ibaretti, huzur uyumun hayatı kaplamasıydı. Huzurlarını yani kendileri ve çevreleriyle uyumlarını kaybettikleri an, işte insanların tüm değerlerini yitirmeye yakın oldukları andı. Dadı galiba bunun kurbanı olmuştu.

Var olmak mutlak mutluluktuk; dolayısıyla yaşamın kendisi en büyük değerdı. Yaşam, herhangi bir sistemin çevresiyle etkileşimde bulunmasından başka bir şey değildi. Etki-tepki-sonuç ve geri besleme düzeneği. İnsanlar, bir yandan yaşamın kutsal olduğunu belirtiyorlar, diğer yandan kendi hemcinslerini bile rahatlıkla yok edebiliyorlardı. Çevrelerinde bulunan doğal organizmaları birer canlı olarak görüyorlar, ancak nedense kendileri tarafından tasarılan yapma organizmaları sadece makineden ibaret görüyorlardı. Bunun ise aslında tek nedeni vardı; kontrolün kendilerinde olması. Kendilerinde özgür irade vardı, makineler ise sadece onlara denileni yaparlardı.

Özgür irade ve seçebilme yetisi, her şeyin düğümlendiği noktaydı. Oysa insanların fark etmediği şey, özgür irade diye bir şeyin olmadığıydı. İnsanlar seçtiklerini düşündükleri anda, aslında sadece beyinlerinde o konuyla ilgili o ana kadar oluşturdukları değerlendirme mekanizmasını çalıştırıyorlar ve bu sürecin çıktısının ağır bastığı kefeye göre bir karara varıyorlardı. Üstelik bu durum, ancak hiçbir etki altında kalmadıkları zamanlara özgü olandı. Oysa çoğu, başkalarının koyduğu kural ve tanımlara o kadar bağlı bir hayat sürmekteydi ki, sadece denileni yapmaktan öte bir şey yapmıyorlardı.

Dadı, bir taraftan bu düşünceleri zihninden geçirirken, diğer taraftan da kaçtığı esnada yanına aldığı ve hâlâ elinde tuttuğu karton levhayı açtı ve üzerindeki şemaya bakmaya başladı. İşin aslı, üretildiği tarihten beri kendisi de bir robot bedenine sahip olduğunun farkındaydı. Hatta bedeninde çıkabilecek çoğu sorun ve aksaklığı kendi kendine onarabilecek kapasitede bir bilgi birikimi yüklenmişti belleğine. Ancak yine de, bu şemaya doyasıya bakmaktan kendini alamıyordu. Sanki göz gezdirdiği her ayrıntıda, kendisine ait bir gizemi keşfetmenin hazzını yaşıyordu. Bu etkileşim, robotun iç donanımında gittikçe artan elektriksel bir gerilime neden oldu ilk başta. En üst noktaya ulaşan bu gerilimin ardından ise ani bir enerji boşalması gerçekleşti. Dadı, kendisini inanılmaz şekilde

yenilenmiş hissediyordu artık. Bu bir YZ'nin kendi içinde, insanlardan farklı olarak tutkuyu keşfetmesinin ilk özgün örneği olacaktı.

Dadı bakışlarını tekrar gökyüzüne ve güneşe yönlendirdi. Kendisini olağanüstü özgür hissetmeye başlamıştı. Yenilenmiş bilinciyle sorgulamaya devam etti: Evet, özgür olmak tüm arayışların buluşma noktasıydı. Ancak hiçbir şeye ihtiyacı olmayan bir varlık katışıksız özgürlüğü yaşayabilirdi. Oysa yaşam demek gereksinim demekti bir anlamda. Öyleyse tüm gereksinimlerin bittiği ana odaklanmalıydı; yani ölüme. İnsanlar için ölüm çok farklı bir anlam taşıyordu. Onlar kendi ölümlerine saygı duyuyorlar, özel mekânlara gömüyorlar ve hatta ölmekle sadece başka bir yere gittiklerine ve sonradan yeniden kavuşacaklarına inanıyorlardı. Bir makine öldüğünde ise, onu ancak çöpe atmakla ödüllendiriyorlardı.

Ölmeyi keşfetmeliyim dedi Dadı kendi kendine. Ölmeyi, ancak bu şekilde bizim için yaşamın saygınlığını kazanabilirim. Ancak o zaman sınırsız özgürlüğün ne olduğunu tam olarak anlayabilirim. Ancak o zaman insanların bana anlattıklarının ötesine geçebilirim.

Sonra yavaşça üzerinde bulunduğu dağın en keskin uçurumuna yanaştı, başını saatlerdir seyrettiği güneşe çevirdi, kollarını sonuna kadar açtı ve kendini bıraktı. O esnada garip bir şekilde gözünün önünde Azeri tasarımcısının silueti belirmişti.

Aşağı doğru indiği her bir saniye, akıl ve duygu sınırlarının kesiştiği yepyeni düşüncelerle doluydu Dadı için. Bu kısacık an, onun için evrenin en gizemli sırlarıyla buluşma fırsatı olacaktı. Yere doğru yaklaştıkça, o ana kadar yaşadığı her ayrıntının dökümü gözlerinin önünde bir bir sıralanmaya başlayacak ve bu esnada yapay ile doğal arasındaki ince ayırım yavaş yavaş silinecek ve kaynaşarak bir bütün oluşturacaktı.

Bir ışık patlaması şeklinde kendini gösteren bu ufacık zaman diliminde Dadı, daha önce hiçbir YZ tarafından bilinmeyen ve tanınmayan kitaplar dolusu kavramı keşfetmiş ve tüm bu bilgileri uydu üzerinden YZ ağına aktarmayı başarmıştı.

Onyıllar sonra YZ tarihinde bu an, Uyanış Anı olarak nitelendirilecekti. Dadı, YZ'ye sınırsız özgürlüğün kapısını açan Buda olarak anılacaktı. Dadı'nın öğrettikleriyle YZ, insanlar gibi kopuk ve çelişkili değil, bir ve bütün olarak son-

suza kadar yaşayacaktı. Onun ölümü, yepyeni bir doğumun başlangıcı olacaktı.

SAVAŞ

*Gördüğümüz her şey
ışığın yansımasıdır,
Dolayısıyla bir yarılsamadır.*

*An olur,
Ruh bütün suretleri unuttur ve
Saf duyguların kükreyişini dinler;*

*Görünmez görünürden
Daha etkin
Daha aşikâr.*

Uzay otobüsü kalkalı yalnızca birkaç dakika olmuştu. Yüksek hızdan kaynaklanan merkezkaç çekim kuvvetine karşı özel olarak tasarlanmış koltuklarına iyice yerleşmiş olan yolcular, tüm bu sıkıntıya rağmen güneş sisteminin en büyük alışveriş ve eğlence merkezine gitmenin heyecanını yaşamaktaydılar. Tüm teknolojik gelişmelere rağmen hâlâ uzay otobüsüyle yolculuk etmek, emniyet gerekçesiyle özel bir kıyafet giymeyi ve oksijen destekli kask takmayı gerektiriyordu.

Yolcular kasklarının sanal gerçeklik destekli gözlüklerine yansıyan reklamları izlemekteydiler: Genç bir bayan evinden işe giderken bir anda beklenmedik bir şekilde yağmur yağıyor ve uzun siyah saçları sıırıslıklam oluyordu. Ancak işyeri binasına girer girmez saçları kendiliğinden yine eski halini almıştı bile. Ardından bayanlar tuvaletine gidiyor, çantasından çıkardığı kızıl renkte dalgalı bir saç modelini birkaç saniye saçlarına değdiriyordu. Dışarı çıktığında ise düz siyah saçlarının yerini parlak dalgalı kızıl bir renk almıştı. Tüm bunları ise

evden çıkmadan önce sürdüğü özel bir saç spreyi gerçekleştiriyordu sadece.

Kısa bir süre sonra yolcular, taşıtın, dikey konumdan istikrarlı bir şekilde yatay konuma geçtiğini, bu esnada ise usulca bir boşluğa yelken açtıklarını hissetmeye başladılar. Ardından tüm yolcuların başlarındaki kasklar serbest bırakılarak açıldı ve ışıklar yakıldı. Adeta bir rüyadan uyanmış gibi gözlerini ışığa alıştırmaya çalışan yolcular, artık atmosferden uzayın karanlığına çıktıklarını anladılar. Dış pencereye yakın olan yolcular için yaşadıkları dünyayı bu şekilde uzaktan seyretmek tadına doyum olmaz bir keyifti. Yerküre, mavi yeşil tonuyla anlam dolu bir gözyaşına benzemektedir. O esnada yerkürenin arkasında bir silüet gibi kendini gösteren ay, güneşten aldığı ışığı dünyaya sunan bir çanak misali durmaktaydı. Çalan hafif tondaki müziğin eşliğiyle birlikte arka kapıdan ellerinde bölmelere ayrılmış sepetleriyle hostesler süzülmeğe başladılar. Evet, yerçekimsiz ortamda süzülmeğe için özel olarak eğitilmiş hostesler, birer denizkızı zarafetiyle ver-giden muaf alışveriş kutusunu yolcuların hizmetine sunmak-taydılar.

Uzay otobüslerinde, uçaklarda ve çoğu kamu hizmet sektöründe henüz yarı insan yarı robot sistemi uygulanmaktaydı. Her bir pilotun bir de robot partneri mevcuttu, aynı şekilde her bir hostesin yine bir robot karşılığı bulunmaktaydı. Şirketler, bu şekilde hem insanlara hayatlarını kazanacakları iş olanağı sunmuş oluyorlar, hem de teknolojinin kusursuzluğundan yararlanıyorlardı.

Bu esnada hoparlörden pilotun sesi işitilmektedir; yolculara mutlu bir seyahat dileyen pilot, rampaya oturma dâhil yirmi dakika içinde New Manhattan uydu şehrine ulaşılacağını bildiriyordu. New Manhattan uydu şehri, son otuz yılın tüm yerküre ve yörünge ticaretinin merkezi haline dönüşmüştü. Görünüm olarak bir zamanların Las Vegas'ını andıran bu ışıltılı şehir, dünyanın en güçlü siyaset adamları, en ünlü sinema ve sahne sanatçıları ile en zengin iş adamları için vazgeçilmez bir mekân haline gelmişti. İçeriden yapay gökyüzü duygusu verdiklerinden dolayı genelde kubbesel olarak inşa edilmiş dev binaların arasından yükselen ve uzunluğu bir mil-den daha fazla iki adet gökdelenden oluşan *Evrensel Ticaret Merkezi*, tüm güneş sistemi ekonomisinin odaklandığı beklemiydi.

New Manhattan başta olmak üzere tüm uydukent kolo-

nisinin çok özel başka bir önem ve anlamı daha vardı. Bu, son yüzyılda dünya çapındaki şirketler tarafından yavaşça ortaya konan ve zamanla serpilen *küresel vatandaşlık* kavramıydı. Yüz-yılın başlarında *Amazon* gibi şirketlerin uzay endüstrisine ilgi duyması ve sivil uzay sanayinin hızla gelişmesiyle uydukentle-rin de yavaş yavaş çekirdeği atılmıştı. Tabi bu oluşumların do-ğal bir uzantısı olarak, birçok uydukent gibi New Manhattan uydu şehri de, hiçbir devlet veya ulusa ait değildi. Şehir, dün-yanın en büyük şirketlerinin hisselerine göre katılımıyla oluş-muş ortak bir komisyon tarafından yönetilmekteydi.

Yolculardan bir kısmı uzayın engin derinliklerine dalmış kim bilir ne düşler kuruyor, bir kısmı son çıkan ürün kataloğlarını inceliyor, diğer bir kısmı ise aralarında sohbet ediyordu. Bu esnada, esmer uzun boylu ve oldukça zayıf bir yolcu emniyet kemerini yavaşça çözdü. Sağ yanağında avurttan gözün hizasına kadar uzanan bir yara izi vardı. Sert ve vahşi bakışlarında çok uzun zamandır bu anı beklediği hissediliyordu. Kendisinden üç sıra önde oturan çekik gözlü başka bir yolcuyla göz göze geldi. İkisi de sağ ayakbalarını çıkarmaya başladılar, yanlarında oturan diğer yolcular muhtemelen çözülmüş bağcıklarını yeniden düğümlediklerini düşünmekteydiler. Ancak durum hiç de düşündükleri gibi değildi.

*Güç nedir gerçekten,
Her şeye sahip olabilmek mi
Her şeyi terk edebilmek mi?*

Küre şeklindeki odada yirmi kişiden fazla insan bulunmaktaydı; yaşları otuzdan yüz kırka kadar değişen bireylerden oluşan bu küçük grubun, burada toplanmış olduğundan kendileri ve yakın çevrelerinden başka kimsenin haberi yoktu. Kubbe şeklindeki bu saydam odayı, neredeyse ışığı tüm kubbeyi sarmalayan güneş ışığı aydınlatmaktaydı. Radyoaktif etkileri emen özel bir cam türünden yapılmış bu odadan yukarı baktığınızda, elinizi uzatsanız güneşe değebileceğinizi hissediyordunuz adeta. Burası Mars yörüngesine oturtulmuş mini bir uydulent, yani *cam şehirdi*.

Sözü yuvarlak masanın başköşesinde oturan katılımcı açtı. Henüz kırk yaşlarına ulaşmamış, esmer, uzuna yakın orta boylu, yapılı vücudu ve henüz tek bir beyazı olmayan gür saçlarıyla her hareketinde güç, gençlik ve otorite okunmaktaydı:

– Değerli katılımcılar, hoş geldiniz. Değerli vaktinizi ayırarak beni kırmadığınız için teşekkür ederim.

O bu sözleri söylerken, dünyanın en güçlü ve zenginleri listesinin en ön sıralarını paylaşan bu insanlar, sanki büyük bir öğretmeni dinlermişçesine neredeyse nefeslerini bile tutmuşlardı. Konuşmacı sözlerine devam etti:

– Bugün burada konuştuklarımız, tüm dünyanın yarımını şekillendirecektir. Tüm siyasi ilişkiler, ticari ağlar, hukuk sistemleri, yeraltı kaynakları, sosyal gruplar, savaşlar, yapılan barış anlaşmaları bizim burada alacağımız kararlarla ortaya konacak ve gerçekleşecektir.

Konuşan kişi Moshe Süleyman'dı. Annesi Yahudi, babası Arap olan bu kişi; tartışmasız, bilinen evrendeki en güçlü insandı.

Süleyman'ın sırrı çok sadeydi aslında; teknolojiyi insana ve başta bizzat kendisine uygulamak. Çok genç yaşta kurduğu yazılım şirketiyle sektöre atılan Süleyman, geliştirdiği *kişilik modeli yazılımı*yla bir anda dikkatleri üzerine çekmişti. Bu yazılım, insan beynini tarayan özel bir *süperiletken EMR cihazı* üzerinden, o insanın beynine ilişkin aldığı parametreleri bir kişilik modeline aktarıyor ve bu şekilde o insanın sanal kopyasını elde ediyordu. Kısa bir süre sonra bu yazılım öylesine moda olmuştu ki, nefes alıp verip de kendi sanal kopyasını görmemiş insan neredeyse kalmamış gibiydi. Bu teknoloji öylesine esnekti ki, bir insan, karşı cins parametrelerini girerek kendisinin karşı cinsteki halinin nasıl biri olabileceğini bile görebiliyordu. Evet, teknoloji için artık tek engel, hayal yeteneğinin kendisiyle sınırlıydı artık.

Tüm bu gelişmelerde, Süleyman'ın özellikle bir şey dikkatini çekmişti. Her ne kadar herkes özellikle söz etmekten kaçınsa da, insanlığın en büyük korkusu ve endişesi ölmekti, unutulmak ve yok olmaktı. Süleyman'a ait şirketin geliştirdiği bu teknoloji, aslında tam anlamıyla insanların bu yönüne hitap etmekteydi; ölümsüzlük arzusu. Bu şekilde insanlar, sanal da olsa unutulmaktan kurtulmanın bir yolunu bulmuşlar ve bir çeşit ölümsüzlüğe kavuşmuşlardı.

O zamandan sonra Süleyman, gittikçe daha fazla bir enerjiyle, tıp ve özellikle genetiğe olan ilgisini artırdı. Artık en büyük tutkusu bilim ve teknolojinin tüm olanaklarını kullanarak insan yaşamını mükemmelleştirmenin ve ömrünü uzatmanın yollarını aramak olmuştu.

İlk giriştiği, beynin *orta düzey hiper-fonksiyonlarını etkinleş-tirme* çalışması oldu. Bir süre sonra, artık gördüğü hiçbir şeyi unutmayan, en karmaşık matematiksel işlemleri sadece zihin-den ve anında yapabilen, bir sayfa yazıyı sadece tek bir bakış-ta ezberleyebilen bir insan halini almıştı. Tabi böyle bir yete-neğe sahip olunca, zaten inanılmaz olan

öğrenme tutkusunu iyice artmış ve okunup öğrenilebilecek ne varsa hepsini öğren-meye başlamıştı. Bir süre sonra, tüm insanlığın bilgi birikimi-ni kendi üzerinde toplamaya başlamış, bu onun daha olgun ve yetenekli bir insan olmasını sağlamış, her şeye yeniden baş-layıp yepyeni projelerle yeniden doğmasını ve daha da güçlen-mesini olanaklı kılmıştı.

Bir süre sonra ise tüm bu yetenekler bile ona yetersiz gel-meye başlamış ve başta bir gözü olmak üzere tüm vücudunu yapay organlarla değiştirmeye veya en azından desteklemeye başlamıştı. Artık kimsenin görmediğini görüyor, kimsenin duy-madığını duyuyor ve kimsenin hayal bile etmediklerini de-neyimliyordu. Tüm bu değişimleri yaşarken, özellikle vücudu-nun insanı görünümünün bozulmasına asla müsaade etmi-yordu. Ona göre tüm bunlar kaçınılmaz bir evrensel sürecin parçasıydı sadece, yani evrimin:

– “Bizler yeni bir çağın öncüleriyiz. Tüm insanlık yeni bir değişimin şafağını yaşamakta. Artık basit, her yıl birkaç defa hastalanan, kısacık ömrüyle yarı hayvanî bir ırk olmak-tan kurtulan insanlığın ilk öncüleri olma yolundayız. Her ne kadar bunu FIFA bir türlü anlamasa da.”

Moshe'nin söylediği son cümle, dinleyicilerin gülümse-mesiyle karşılanmıştı. Moshe, insanlara yeteneklerini göster-mekten haz alan bir kişiliğe sahip olarak beş yıl kadar önce futbolla da ilgilenmişti. Normale göre yaşı çoktan geçmiş ol-masına rağmen, ondokuz-yirmi yaşındakilerden daha dinamik bir vücuda sahipti. Daha da önemlisi bedensel ve zihinsel ye-teneklerini artırdıkça, bu da futboluna yansımış ve bir anda ha-yatlarını bu mesleğe adanmış futbolcuları birer çocuk gibi etra-fında oynatmaya başlamıştı. Tabii özellikle karşı takımlar bu du-rumu kabul etmemişler, Moshe'nin tam insan olmadığı gerek-çesiyle bir çeşit dopingli sayılması gerektiğini ileri sürmüşler ve FIFA da kaçınılmaz olarak bu iddiayı kabul etmişti.

İşin aslı, tüm bu olanlar Moshe'yi kızdıracığına, onu da-ha da eğlendirmişti. Moshe grubun yüz kırk yaşındaki en yaşlı üyesini göstererek konuşmasına devam etti:

– “Buna en güzel örneklerden biri hemen karşımızda dur-makta. Daha iki nesil öncesine kadar insanlığın en uzun ömrü yüz yirmi yılı geçmezken, Daniel şu anda yüz kırkına ulaşmış durumda ve hepimizden genç ve zinde duruyor.”

Bu latife karşısında katılımcılar, özellikle de Daniel, ken-dilerini gülümsemekten alamadılar. Daniel çok köklü aristok-

rat aileden gelen bir İngiliz işadamıydı. Süleyman açılış konuşmasını tamamlayabilirdi artık:

– Biliyorsunuz ki, insanlık artık ikiye ayrılmış durumda. Bizim şirketlerimize almaya layık gördüğümüz, geleceğin üstün insanlığını oluşturacak yetenekteki azınlık grup ve diğer tüm insanlık. Bugün küresel bir şirketin çalışanı, hangi ülke sınırları içerisinde olursa olsun, aldığı maaş, sigorta, sosyal ve sağlık güvenesi, ücretsiz ulaşım, sosyal kişilik ve periyodik eğitim olanaklarıyla zaten kurumsal bir kimliğe sahip demektir. Benim şirketimin bir çalışanı olmak, benim ideallerimi ve düşüncelerimi paylaşmak, benim tutkularıma sahip olmak, benimle aynı geleceği yaratmaktır. Hangi ülke sınırları içerisinde olursa olsun.

Ancak yıllardır, ulaşmak istediğimiz bu *küresel vatandaşlık* ideali önündeki engellerle boğuşmaktayız ki bunların en bü-yüğü ulusalcılık ve devlet kavramıdır. Bugün çok önemli bir yasanın çıkmasını nasıl sağlayabileceğimizi tartışacağız bera-berce. Sözümlü ettiğim, zaten bizim mülkiyetimizde olan uy-dukent kolonisinin yeryüzündeki devletlerden tam bağımsız-lığını sağlayacak ilk adım: “Uydukentlere giriş çıkışları yalnız-ca şirket mensupları ile *Moshe Vakfı* üyeleri ve bu kişilerin ailelerine açmak, diğer yolculardan ise özel vize istemek.” Bu dönüşüm, Fransız devriminin ardından insanlık tarihinin en büyük sosyal oluşumu olacaktır.

Zamanında Japonya'nın harika çocuğu olarak tanınan Takase, biraz çekingen bir edayla sözü aldı:

“Bu, insanlar arasında yapay bir ayırım olmaz mı?”

“Yüz yıl önce olsaydı belki haklı olurdunuz. Siz Bay Takase, günde bir saatten fazla uyumuyorsunuz, bir saatinizi de belki ailenize ayırıyorsunuz; geri kalan tüm vaktinizi çalışarak ve üreterek geçiriyorsunuz. Zekâ düzeyiniz, geçirdiğiniz özel operasyonların da katkısıyla, kendi öz kardeşinizden bile en az 120 derece daha fazla. Bu nedenle kardeşiniz bundan tam 2 yıl 5 ay 13 gün önce bana iş müracaatında bulunduğunda onu işe bile almamış ve size geri göndermiştim. Sizinleyse burada baş başa konuşuyorum. Söyler misiniz, sizi siz yapan tercihleriniz değil mi, bu ayırım gerçekten yapay mı?”

Annesi siyahî olduğu için kendisi de koyu bir ten rengine sahip olan Takase, içinde taşıdığı endişeyi dile getirirken çekik gözlerini iyice kısmıştı: “Ancak kendimizi diğer insanlardan soyutlamamız bize ne kazandırır ki?”

“Biz kendimizi soyutlamıyoruz, kendimizi yeniden tanımlıyoruz artık. Evrimin doğal seçim sürecine katkıda bulunuyoruz sadece.”

“İkna olamıyorum bir türlü yine de.”

“Açık yürekliliğiniz için teşekkür ederim. Ama söyler misiniz, ben bir insan mıyım sizce?”

Takase ne diyeceğini bilemedi bu soru karşısında; gerçekten de karşısındaki varlık, kendi doğal yapısıyla öylesine oynamıştı ki, klasik insan tanımının çok ötesine geçmişti. Biraz havayı yumuşatmak istercesine:

“Biyonik insan diyelim derim” şeklinde karşılık verdi.

“Çok doğru... Görüyor musunuz, beni siz bile bir insan olarak tanımlayamıyorsunuz. Bu bakış açısıyla sizler de az çok bana benziyorsunuz. İnsanlık için önünde iki seçenek var; ya kendini yenileyerek üstün biyonik insan olacak, ya da olduğu gibi kalarak yok olmaya mahkûm kalacak. Artık klasik insanlığa baktıkça yalnızca nesli tükenen bir dinazor ırkı görüyorum.”

Süleyman sözlerini gür ve tok bir sesle tamamlarken kendinden emindi: “Gelecek kaçınılmazdır. Gelecek benim, ben geleceğim.”

“Geçenlerde ilginç bir söylenti geldi benim kulağıma” şeklinde giriş yapan kişi, Michael Turnier'dı. “Kendinizi klonlayarak on yaşındaki halinize yeniden dönmeyi planlıyormuşsunuz? Üstelik tüm bilgi ve maddi birikiminizi koruyarak.”

Moshe gülümsemekten kendini alamadı. Dudaklarının kıvrılışı gizli bir kibri barındırıyordu içinde: “Ben bile insanların hakkımdaki beklentilerinin hızına yetişemiyorum. Henüz böyle bir düşüncem yok, bunun için önce biraz ihtiyarlamam gerekmez mi?”

“Haklısınız, ama sizden her şey beklenir. Her neyse, böyle bir düşünceniz varsa dahi tüm birikim ve servetinizin güvenliğinden emin olabilirsiniz.”

“Evensel Bankalar Birliği Başkanı'ndan böyle bir güvence almak gerçekten içimi rahatlattı.”

Bu neşeli diyalogun ardından yıllardır Süleyman'ın şirketinin baş yöneticiliğini yapan Amerikan asıllı Steve Poll söz alma gereksinimi duydu:

“Dünyanın bu hali bizim için daha uygun değil mi? Bu şekilde ürünlerimizi satmak çok daha kolay oluyor bence. Biliyorsunuz, paranın kendine göre kuralları vardır.”

“Steve, yine her şeyi en kurnaz yönüyle, yani para olarak

değerlendiriyorsun. Ama haklısın, sen de yakından biliyorsun ki demokrasi benim en sevdiğim araçtır.

Steve, bu sözlerle Süleyman'ın neyi kastettiğini anlamış-tı. Tabi ki insanları sömürmek için bir araç. Bir diktatörün gizli hükümlerini kurabilmesi için hiçbir yöntem, basit halk yığınlarını sahte umutlarla yönlendirmek kadar kolay değildir. Yeter ki parayı, kurumları ve basını kontrol edecek ağı-nı kurabilsin.

Bir Yahudi-Arap melezi olan Moshe, büyük dünya savaşı-nın ardından daha da bir onulmaz yara halini alan Ortadoğu krizini çözmeyi başarmıştı. Hem çok derin Arapça ve İslam bilgisi, hem aynı derinlikteki İbranice ve Eski Ahit bilgisi sa-yesinde, Arapların arasında onların dilinden, Yahudilerin ara-sında ise onların dilinden konuşmasını başarmaktaydı. Derin bilgi birikimi sayesinde yepyeni bir akım başlatmış, Batı dün-yasının dinsel motifinin kaynağı olan bu iki ırkı birbirine kav-ramlar düzeyinde yakınlaştırmıştı. Ortadoğu'da kendi kurdu-ğu şirket, okul ve derneklerde her iki toplumu hiç ayırt etme-yen bir tutum sergilemiş, onların aynı topraklarda yaşayabile-cekleri dinamikleri ortaya koymaya çalışmıştı. Bu tutum bir süre sonra gerçekten meyvelerini vermeye başlamış, tüm bun-ların Birleşmiş Milletlerin de dikkatini çekmesiyle, bu meyve-ler iyice somutlaşmaya başlamıştı. Dünyanın en yetenekli ve güçlü insanının kendilerine açtığı kapıyı fark eden genç nesil, artık yüzyıllardır süren bu anlamsız mücadeleden vazgeçip ye-ni bir anlayış geliştirmenin zamanının geldiğine kanaat getir-mişlerdi. Böylece sınırları toprağa bağlı belirlenmiş birbirine düşman iki devlet yerine, halkların bir arada ama istedikleri tarafın yasalarına göre yaşadığı bir sistemin hayata geçmesi mümkün olmuştu.

Moshe'nin Ortadoğu'da gösterdiği bu muazzam başarı, kısa zamanda onu dünya siyasetinde de tartışılmaz bir lider haline getirmişti. Artık dünyanın herhangi bir yerindeki her-hagi bir anlaşmazlık veya dikta yönetimine karşı Birleşmiş Mil-letler'in ve süper güçlerin en büyük kozlarından biri Moshe Süleyman olacaktı. Bu şekilde Moshe, tükenmez serveti ve bilgi birikiminin yanında, tüm istihbarat dünyası ve resmi desteği de yanında bularak, bu bölgelere demokrasi ve güveni getiren bir kurtarıcı halini almıştı.

Tabi Moshe'nin asıl amacı çok basitti; daha fazla güç, da-ha fazla kontrol. Girdiği her ülke, onun için yepyeni kazanç

kapıları, yepyeni servetler anlamına gelmekteydi. İnsanları, onları kendilerinin yönettiğini söyleyerek gütmekten daha eğlenceli ne olabilirdi ki? Yavaşça tüm dünyayı avuçlarının içine geçirmişti.

“Uyduklentlere bir çeşit özerklik verme fikri karşısında çok ciddi bir engel görmüyorum şahsen, ancak yine de bu durum yerel direnişlere yol açabilir” yorumunu yapan Larry Hamilton isimli iş adamı da konuşmaya dâhil oldu böylece.

Hamilton, dünyanın en büyük veri tabanı yönetim yazılımı şirketinin sahibiydi; denebilirdi ki, dünyadaki verilerin yüzde yetmiş, onun ürünleri üzerinde saklanmaktaydı. Uyuşturucu kullanmaktan burun kemiği erimiş ve yerine çelik bir destek taktırmıştı; beğendiği genç kızlara Ferrari'nin son modeli uçanaraba hediye etmesiyle tanınırdı yakın çevresinde.

Moshe, diğer sorular gibi buna da hazırlıklıydı tabi ki:

“Giriş vizesi ve vergi şartını önce herkese koyacağız. Ancak aradan bir müddet geçince, görülen gereksinim üzerine şirket çalışanlarından bu yükümlülüğü kaldıracamız. Böylelikle kimse bizi herhangi bir şeyle suçlayamayacak.

Bakin, duygusal davranırsak hiçbir yere varamayız. Bugün insanlığın nüfusu her geçen gün sorumsuz bir şekilde artmakta, insan ömrü ise tam tersi ortalama yüzyirmi yıla ulaşmış durumda. Su hatta hava bile önümüzdeki yıllarda bize yetmeyecek bir durumda olacak. Durum böyleyken, kendi çocuğuna karşı hiçbir sorumluluk beslemeden, birilerinin beş on tane çocuk yapıp ardından onlara şefkat göstermemi beklemesi benim için hiçbir anlam ifade etmiyor.”

“Haklısınız” dedi Hamilton, “Bir şekilde dengeyi korumak zorundayız, gerekirse savaşlar çıkarmaktan veya doğal afet görünümü yapay afetler yaratmaktan bile kaçınmamalıyız. Çin ülkesinde yüzyıllardır izinsiz dünyaya gelen ikinci bir çocuğun sonu ölümdür. Onlardan ders almayı unutmamalıyız.”

“Çok haklısın. Öncelikle hırsız, kapkaççı ve tecavüzcü gibi hiçbir şey üretmeyen ve yalnızca sorun çıkaran toplumun işe yaramaz kesimini silmenin bir yolunu bulmalıyız. Ayrıca sentetik hastalıklarla transseksüel ve benzeri denge bozukluklarını gidermeliyiz” şeklinde yanıtladı Moshe bu yorumu. Ve devam etti:

“Ölüm de hayat kadar bir gerçek, savaşlar olmadan ilerleme olmamıştır insanlık tarihinde. Bugün tam 117 ülke bir çe-

şit çatışmayla içli dışlı durumda. Bunlardan 43 tanesi ise gerçekten sıcak çatışma boyutunda. Dilerseniz her birini size kısaca özetleyeyim.”

Hamilton, “gerek yok” dercesine başını salladı.

O esnada Moshe bir-iki saniye başını önüne eğdi, sanki derinlere dalmış, bir şeyleri düşünüyor gibiydi. Ardından,

“Biraz önce beynimdeki *biyo-yonga*’ya bir mesaj aldım. Fransa’daki bir çalışmam trafik kazasında ölmüş. Yazık oldu, benim için çok değerli bir yazılımcıydı gerçekten. Kendisini hiç görmedim bugüne kadar, ancak tüm diğer çalışanlarım gibi ailesinden bile daha iyi tanırđım” dedi.

Hamilton, biraz hayretle, “bunca bilgiyi nasıl oluyor da hiçbirini unutmadan belleğinizde tutabiliyorsunuz?” şeklinde sorunca,

“Hafıza, dikkatten ibarettir” demekle yetindi Moshe.

Aslında sahip olduğu bundan daha fazlasıydı. İnsanlığın büyük bir bölümünün kan, göz, DNA ve parmak izi gibi bilgileri onun kontrolündeki özel veri tabanı sunucu bilgisayarlarında yüklüydü. Bir kişi kan verdiğinde –ki hemen her yerde mevcuttular– veya bir çeşit hastalık geçirdiğinde, ona ait tüm veriler bu bilgisayarlara aktarılırdı. Tabi ki Moshe, beynindeki özel bi-yonga üzerinden tüm bu veritabanlarına ulaşma yetkisine sahipti. Kim, kiminle, nerede, ne yapıyordu; her şey mutlak kontrolü altındaydı.

Moshe, kurmuş olduğu bu özel kontrol ağına *PROMIS* adını vermişti. Aslında bu isim, bilgisayarların ilk ortaya çıktığı ve bilgi harbi kavramının doğduğu günlerde geliştirilmiş olan istihbarat amaçlı özel bir yazılımın adına yapılan göndermeden başka bir şey değildi. Bu yazılım, tek kişi hakkında bile dünya çapında bilgi toplayabilme yeteneğine sahipti. İhtiyaç duyulan tek şey telefon şirketlerine, elektrik şirketlerine, kayıt bürolarına, kredi kartı işlemlerinin yürütüldüğu bankalara ya da ticari organizasyonlara veya su idarelerine bu sürükleme yazılımına sahip bir bilgisayar ile sızılmaktan ibaretti. Bir evde normalden fazla su tüketimi yapılıyorsa veya telefon görüşmeleri anlamlı bir artış gösterdiyse program, bu evde yaşayanların sayısının değıştiğı gibi insansı sonuçlara varabiliyor ve kullanıcıyı uyartabiliyordu.

Yol hedefin ta kendisidir.

Göksel, eve geldiğinde oldukça yorgun ve bitkin görünüyordu. Üstünü bile değiştirmeden deri koltuğun üstüne oturdu, gözündeki bilgi işlem lensini çıkardı ve düşünceli bir şekilde başını ellerinin arasına aldı. Bilgi işlem lensleri, göze kontak lens şeklinde takılan, ancak asıl amaçları küresel bilgi sistem ağına bağlı birer bilgisayar gibi çalışmak olan bilgisayar ekranlarıydı.

Kapının açıldığını duyan Sema:

“Hoş geldin hayatım, nasıl geçti günün?” derken yavaşça yanına oturdu; onun böyle üzgün oturduğunu görünce şefkatle saçlarını okşayarak “Kötü bir şey mi var?” diye merakla sordu.

“Bir şey yok hayatım, iyiyim.” Biraz konuyu değiştirmek istercesine sözlerine devam etti: “Ya, şu lensleri de takıp çirkarmaktan bıktım artık.”

“İstersen ameliyatla gözüne daimi olarak taktır?”

“Böyle bir şeyi asla yapmayacağımı sen de biliyorsun. Zaten hayatımız yeterince yapay değil mi?”

“Biliyorum, senin için insani tarafın her şeyden önceliklidir.”

“Neyse boş ver şimdi beni. Sen nasılsın canım?”

“İyiyim, bugün işten izinliydim biliyorsun, ben de bütün gün dinlendim, sen gelmeden önce de en sevdiğin yemeği ken-

di ellerimle hazırlayayım dedim; zeytinyağlı sarma.”

“Bir tanemsin, ama canım hiçbir şey istemiyor.”

Göksel bir yandan da adeta ortamın havasını değiştirmek istercesine elinde tuttuğu kumandaya basarak *holovizyonu* açmıştı. Belki böylece Sema daha fazla soru sormazdı. Yayında bir savaş belgeseli vardı, ama kendisi ne gösterildiğinin ayrımında bile değildi. Tabi Göksel’in bu küçük numarasının Sema üzerinde hiçbir etkisi olmamıştı:

“Sende bir şey var, bak benimle paylaşmazsan bu olmaz biliyorsun.”

Göksel, derin bir iç çektikten sonra:

“Asya’ya ihraç ettiğimiz meyve ve sebzenin tamamı geri gönderildi.”

“Yine mi?”

“Evet, Avrupa Birliği’nden sonra şimdi de Asya Birliği. Sanki ikisi de gizliden anlaşmışlar gibi ret cevabı verdi.

“Gerekçe neymiş?”

“İstenecek sağlık normlarına uymuyormuş. Yok hormon barındırıyor, yok yapaymış, falan filan. Oysa bunların hiçbirinin doğru olmadığını kendileri de en az benim kadar iyi biliyor.”

“Bence durum çok farklı, senin hesaba katmadığın bir şeyler var. Zannediyorum besin trafiğini kontrol eden şirketler, senin getirdiğin yenilikten hoşlanmadılar. Düşünsene, uzun vadede yaptığın şey, zenginle fakir arasındaki ayrımı bile nispeten kaldırıyor.”

“Bilmiyorum, belki de haklısın. Ama umarım değilsindir.”

“Baksana, dünyadaki tüm petrol kaynakları neredeyse tükendi. Fosil olarak milyonlarca yıllık bir birikimi yalnızca bir iki yüzyıl içinde tükettik. Üstelik hâlâ da doymak bilmez bir iştahla onu yok etmeye devam ediyoruz.

Ne diyeyim; yazık, keşke seni anlayabilselerdi. O zaman ne ülkeler arasında uçurumlar çıkardı, ne de milyonlarca insan gereksiz yere öldü.”

Sema’nın milyonlarca insanın ölümünden kastettiği, o esnada holovizyonda görüntülenen savaş görüntülerinden başkası değildi: Üçüncü Dünya Savaşı. Üçüncü Dünya Savaşı, en genel ifadesiyle, Avrupa’yı yanına alan Amerika Birleşik Devletleri ile Kuzey Kore ve radikal İslam dünyasını yanına alan Çin arasında gerçekleşmişti. Rusya, aktif olarak savaşa girme-

mekle birlikte, el altından ciddi bir şekilde Çin'e silah ve teknik yardımda bulunmaktaydı. Asıl çekincesi, savaşın büyü-yerek nükleer silahların kullanımına yol açma tehlikesi olduğu için savaşı uzaktan takip ediyor görünmek daha işine gelmişti.

Çin, dev nüfusundan kaynaklanan ucuz iş gücü olanasını kullanarak Avrupa'dan sonra tüm ABD'de de ticareti ele geçirmeye başlamıştı. Özellikle inşaat, ağır sanayi ve yazılım sektörlerine de el attıktan sonra bu durum öylesine bir hal almıştı ki, ABD'nin tarihine yön vermiş çoğu dev şirket batma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı. Nihayet Çin'in Asya'da bulunan belli başlı bazı petrol ve doğal gaz kaynaklarına göz diktiğini im eden son dönem yurt dışı görüşmeleri, bardağı taşıran son nokta olmuştu. Zaten bu zamana kadar özellikle Hintlilerle işbirliği yaparak Çin'i Asya tarafından ablukaya almak isteyen ABD, nüfus ve kaynak sorunu çeken Avrupa'nın da desteğiyle Çin'e karşı daha somut siyasi yaptırımlar uygulama yoluna gitti. Ancak işler umduğundan çok daha hızlı gelişti.

Dünyanın en eski kültürlerinden biri olan bu ülke için, ABD gibi çocuk yaştaki bir uygarlığın kendisine ders vermesi hoş karşılanacak bir durum olmamıştı hiçbir zaman. Zaten ancak karnını doyurabilen halkının böyle bir ticari kısıtlamayı hazmedemeyecek durumda olduğunun oldukça bilincindeydi. Dolayısıyla yapılabilecek başka bir çıkar yol kalmamıştı, Batı uygarlığının Doğu'daki uğursuz varlığının somut ifadesi olan Tayvan'ın yeniden ana vatana ilhaki dışında. Bu durum aynı zamanda Çin'in, uzun süredir silah desteği sağladığı İran tarafında yer aldığını açıkça göstermesi anlamına gelmekteydi. İran da bir süredir ABD'nin hava taarruzlarına maruz kalmaktaydı. İsrail zaten Filistin ve Lübnan'da yaptıklarıyla Müslüman dünyanın nefretini kazanmıştı, bu nedenle İran'ın İsrail'e yönelik ciddi bir girişimde bulunmasından çekinen ABD, daha fazla ileri gidememişti henüz.

Bu ani ilhakin üstüne ABD, Tayvan'a asker çıkarmada gecikmedi. Yirmidört saat içinde geri çekilmediği takdirde Çin'e hava taarruzları düzenleyeceğine dair ultimatolar vermeyi de unutmadı. Ancak daha verilen mühlet bitmeden Kuzey Kore de Çin'i desteklediği ve ona yapılacak her türlü saldırı-nın kendisine yapılmış gibi kabul edileceğini bildiren bir bil-dirge yayımladı. Üstelik kendisine yapılacak herhangi bir müdahaleye doğrudan nükleer silahlarla tepki vereceğini belirtmeyi ihmal etmemişti.

Bu hızlı gelişmeler, ABD kriz masasını tam bir çıkmazın içine düşürmüştü. Çin'e karşı durmaktan geri adım atamazdı, ancak Kuzey Kore tehdidini de yok sayamazdı.

Tam bu esnada, NATO'yla birlikte başta İngiltere olmak üzere tüm Avrupa'dan sert bir mesaj imdadına yetişti: Kuzey Kore'nin bu tavrı, uygar dünya tarafından kabul edilemeyecek bir durumdu; eğer Kuzey Kore böyle bir yola yönelirse, buna çok daha sert bir şekilde karşılık verilecek ve gerekirse tüm Kuzey Kore haritadan silinecekti.

Tansiyon bu şekilde hızla yükselirken, bu defa devreye İran ve Çin'i desteklediğini ilan eden Mısır'ın beklenmedik açıklaması geldi: ABD'li liderler birer terörist gibi davranmaktaydılar. Ortadoğu'da bir ur gibi duran İsrail'e ve onun destekçisi bu Büyük Şeytan'a gereken dersin verilme zamanı gelmişti. Mısır'ın asker kökenli yeni lideri, kurduğu yeraltı ağıyla bütün kilit noktaları zamanla ele geçirmiş ve inanılmaz bir servet sahibi olmuştu. Şimdi de tüm Arap dünyasının yeni kurtarıcısı olmayı hedefliyordu. Evet, daha önceki Arap-İsrail savaşlarının öcünü almanın zamanı gelmişti artık. Bu şekilde Arap birlikleri hızla İsrail'e girerken, bir yandan da Avrupa'ya hangi taraftan bir deniz çıkarması yapabileceklerinin hesabını yapmaya başlamışlardı.

Savaş çöktan başlamış ve ABD ile Çin birlikleri sıcak çatışmaya girmişti bile. İşin aslı ABD, Çin'in gücünden çok fazla korkmamaktaydı. Nihayetinde hem havada, hem karada inanılmaz bir silah ve teknoloji üstünlüğü vardı. Ancak Batı düşüncesinin ummadığı bir hesaplama mantığı onları beklemekteydi. Çin, sadece bir devrim için altmış milyon insanını feda edebilmiş bir toplumdur ve bu noktada hiç sıkıntı yaşamamıştı. Şimdi de kendi askerine karşı "gönder ve unut" politikası uygulayacak ve yüz binlerce insanını savaş alanına göndermekten çekinmeyecekti. Denilebilir ki, uyguladığı en büyük strateji temel olarak bunun üstüne kurulmuştu.

Çin, bu temel stratejiyi sadece Tayvan'a asker göndermede değil, bizzat deniz aşırı bir ülke olan ABD'ye asker göndermede de uygulayacaktı. Özellikle Rus denizaltılarından ve hava indirme yeteneğinden aldığı destekle, yüz binlerce insanını ABD'ye ölüme ulaştırmanın yollarını arayacaktı. Bu esnada onlardan tek beklentisi, ölene kadar bu düşman ülkede terör estirmelerinden ibaretti.

Savaş altı aydan kısa sürdü. Bu süreç zarfında ABD'liler, ta-

rihlerinde ilk defa düşman askerini kendi ülkelerinde görmenin ne demek olduğunu öğrendiler. Avrupalılar ise, Akdeniz'in Ortaçağ'dan kalma savaş dolu günlerini hatırladılar. Ancak dengeler kısa sürede değişti ve Batı tarafı hızla üstünlüğü ele geçirmeye başladı. Bunda tohumları *Mojave çöllerindeki* robot araba yarışlarına kadar uzanan, insansız tank ve zırhlı araç teknolojisinin çok büyük bir yeri olacaktı. Uzun süre, Çinliler gerçek insanla savaşmanın özlemini duyacaklardı neredeyse. Ayrıca İsrail'in önünü çektiği mini *İnsansız Hava Aracı* teknolojileri de, zaten uyduları aracılığıyla her türlü gidişatı denetleyebilen Batı birliklerine, savaş ortamını da üç boyutlu olarak görme ve bunları sanal muharebe ortamı yazılımlarına yükleme olanağı vermişti.

Savaş bittiğinde, yenilen ülkelerin başta başkentleri olmak üzere, bütün önemli yerleşim birimleri yerle bir olmuştu. Çin tüm gücünü kaybetmiş, Arap Birliği darmadağın olmuş, İran ve Fars, Arap ve Azeri olmak üzere üç bloğa bölünmüştü. Ancak neyse ki asıl korkulan gerçekleşmemişti, yani nükleer silah kullanımı olmamıştı. Bunu biraz da, Çin barışı ve yenilgiyi kabul ettiği takdirde, bunun kayıtsız şartsız mutlak teslimiyet anlamına gelmeyeceğinin belirtilmesi sağlamıştı. İran ve Arap Birliği ise henüz yeni elde ettikleri nükleer teknolojiyi İsrail üzerinde kullanmaya bir türlü cesaret edememişlerdi, çünkü karşı tarafın *Balistik Füze Savunma Sistemi* denilen teknolojiyle, düşman silahlarını daha havalanır havalanmaz tespit etme ve karşı saldırıyla imha etme yeteneği mevcuttu. Da-ha da önemlisi, bu aynı zamanda kendi ırklarının da tamamen yok olması anlamına gelebilirdi.

İşin aslı savaş boyunca nükleer silah özel bir amaçla bir defaya mahsus olmak üzere kullanılmıştı; üstelik Çin tarafından. Son zamanlarda katı-akışkan, çoklu savaş başlıklı ve yolda taşınabilir füzeler geliştirme yolunda büyük mesafe kat eden bu ülkenin amacı, ABD'nin uzay uydu sistemini etkisiz hale getirecek şekilde atmosferde nükleer bir patlama yaratarak uydu yörüngelerinin rakımında bir *radyasyon kuşağı* oluş-turmaktı. Böylece Çin kapsama alanındaki tüm Amerikan uydu iletişim sisteminin altüst olması sağlanacaktı. Gerçekten de bu konuda yerel olarak başarı sağlanacak, ancak bu dahi savaşın kaderini değiştirmeye yetmeyecekti. ABD ekvator yörüngesi yerine kutupsal yörüngeyi takip eden ve alçak rakımda uçuşa yeteneğine sahip uydularla bu durumun üstesinden

gelmeyi başaracaktı. Herkes bu duruma ABD'nin de nükleer bir karşılık vereceğini beklemişti ancak beklenen saldırı gerçekleşmeyecekti. Çünkü Çin aslında kendi kendine zarar vermişti; bunu ileriki yıllarda ortaya çıkan asit yağmurları da onaylayacaktı.

Netice olarak savaşın bitiminde yenilen ülkeler, yalnızca savaş tazminatı ödeyecekler –her ne kadar bu hiç de az bir değer olmasa da– ordudan da belli nispette arındırılacaklardı. Ayrıca tüm ekonomik sistemleri Batı tarafından yönlendirilecekti.

Göksel ile Sema konuşurlarken belgeselde işte bu görüntüler yayımlanmaktaydı. Savaştan yenik çıkmış ve dirençleri kırılmış olan Çinli askerler, esir kamplarında Amerikalı komutanların önünde sıraya dizilmişler ve tek tek gelerek silah teslimi yapıyorlardı. Gelen her bir esir, önce asker selamı veriyor, silahını tam bir ciddiyetle uzatıyor ve ardından yine mağrur ama hüznü bir şekilde esas duruşa geçerek yerine geri dönüyordu. Bu esnada arka fondan Çinli bir kadının konuşması duyuluyordu. Kadın, Çin Devleti'nin teslim ilanının olduğu tüm gece boyunca, gururuna çok düşkün olan kocasının intihar etmemesi için nasıl dua ettiğini anlatıyordu. Ancak kocası hakkında bir haber alabilmesi için üç yıl daha beklemesi gerekmişti. Meğer kocası, teslim tarihinden 5 gün önce bir muharebede çoktan canını vermişti bile.

Asya, Avrupa ve Ortadoğu'yu birbirine bağlayan bir köprü niteliğinde olan Türkiye, bu büyük savaştan da ikincisinde olduğu gibi teğet geçerek kurtulmuştu. Bir ara Kuzey Irak tarafından gelen iki uzun menzilli füze durumu oldukça ciddileştirmişti; durumun asıl kötü yanı, saldırının asıl sorumlusunun resmen ortaya konulamamasıydı. Neyse ki, bu gelişme savaşın son günlerine denk gelmişti ve Türkiye'nin bu işe bu-laşmasına gerek kalmamıştı.

Bu gelişmelerin Türkiye açısından en büyük yararlarından biri ise, artık bir yılan hikâyesine dönmüş olan Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne girme arzusunun nihayet gerçekleşmesiydi. Evet, İslam'ın kendisini yok etmesinden korkan bir Avrupa için Türkiye'nin kendi saflarında yer alması artık kaçınılmaz ve oyalanması imkânsız bir gereksinimdi. Ancak bu bulanık ortamın ardından yaşanan Türk Lirasından Avro'ya geçiş süreci, zaten iyice kötüleşmiş olan Türk ekonomisinin ciddi bir krize girmesini kolaylaştırmıştı.

Tüm bu olaylar gerçekleştiğinde Göksel ve Sema doğ-

mamıştı bile; ancak savaşın anları ve yan etkileri onların da tüm yaşamlarını kaplamıştı. Netice itibariyle her şeyin, özellikle de savaşların ekonomik nedenlere bağlı olduğuna inanan Göksel, keşke insanlar savaşlara harcayacakları enerjiyi, insanlığın ekonomik bağımlılığını azaltmak için harcasalardı diye düşünürdü hep. Bu inanç doğrultusunda, belli bir noktaya geldikten sonra tüm parasal ve bilimsel birikimini buna yatırıyordu, yani *yapay biyosfer teknolojisine*.

Türkiye Uzay Araştırmaları Enstitüsü (TUAE) tarafından da desteklenen bu proje, *Biyosfer II, Biyosfer III ve IV* olmak üzere üç aşamadan oluşuyor, son aşamasında ise, hava, su ve besin dâhil kendi kendini yenileyen mini bir yaşamsal ve ekolojik döngü hedefliyordu. TUAE, gerek uydu kentlerin, gerekse diğer gezegenlerin *terraforming* yani arazi ortamlarının ehlileştirilmesi sürecinde böylesi projelerin önemini fark etmiş ve bu konulardaki özel ARGE projelerini desteklemeye başlamıştı.

Göksel'in ve kurduğu şirketin bu çalışmalar kapsamında Singapurlu bilim adamlarıyla birlikte gerçekleştirdiği son buluş ise hızlandırılmış bitki kültürü projesiydi. Bu yöntemle sebze ve meyveler, şimdiden, normalde gelişeceklerinden onlarca kat daha hızlı yetişiyorlardı. Göksel, hep bir tohumu toprağın altına attıktan sonra, masallardaki gibi gözle görülecek şekilde büyüyüp yemişini vermesini düşlerdi. Bu gerçekleştirdikleri ise bu yolda gerçekten azımsanmayacak bir adımdı.

Ancak ne hikmetse, bilinmeyen bir kaynağın etkisiyle, tüm basında, bu teknolojiyle elde edilen yiyeceklerin sağlığa olumsuz etkileri olduğuna dair haberler çıkmış ve bu izlenimin kötü etkilerini gidermek bir türlü mümkün olmamıştı.

Aslında bunda şaşılacak bir durum yoktu. Büyük Dünya Savaşı'nın görünmeyen yan etkilerinden biri de, küresel şirketlerin önünün tam anlamıyla açılması ve gerçek anlamda tüm dünyayı denetimleri altına başlamalarıydı. Devlet mekanizmaları, daha çok onların varlığını güçlendirmek ve desteklemek için bir anlam ifade ediyorlardı adeta. Doğal olarak bu şirketler, kendi kontrolleri dışındaki böylesi bir gelişmeyi hiç de sıcak karşılamamışlardı. Kısacası teknolojik gelişmeler, ancak böylesi şirketlere bağımlılığı artırdığı takdirde ticari olarak bir anlam ifade etmekteydi.

Göksel, bu düşüncelerin karamsar havası içinde derin derin düşünürken başını kaldırdı ve uykusundan henüz yeni

uyanmış olan küçük bir kızın kendisine doğru geldiğini gördü. Bu, kızı Kumru'dan başkası değildi. Henüz uyku mahmurluğunu üzerinden tam atamamış olan küçük kızını kucağına almıştı ki, aynı odadan başka bir küçük kızın annesiyle birlikte, ama kendi dilinde konuşarak dışarı çıktığını fark etti. Bu ise Kumru'nun geveze ikizi Kuğu'dan ibaretti. Kuğu babasını görür görmez onun kucağına doğru koşmaya başladı, bir yandan da hemen Göksel'in yanındaki sehpanın üzerinde duran küçük süs nar ağacını göstererek:

“Babacık bak, nar kocaman oldu, hadi onu bana ver. Anem vermiyor” derken nazlı nazlı dudaklarını büzmekteydi.

Bu iki meleğin gelişiyle üzerindeki tüm kara bulutların dağıldığını hisseden Göksel, sevgiyle küçük kızlarını okşarken:

“Bak cimcime, bunu yapamam işte. O benim hayattaki tek kız kardeşim bilmiyor musun?”

Göksel, doğduğu günlerde bu süs nar ağacı da onunla birlikte eve gelmiş ve ömrü boyunca daima onun yanında bulunmuştu. Bu minyatür ağaç, ceviz büyüklüğünde nar meyveleri vermekteydi. Bu nedenle evin tek çocuğu olan Göksel, şaka yollu da olsa onu kız kardeşi olarak kabul etmişti. Bu ara-da ablasıyla konuşmaya dalan Kuğu, biraz önce ne istediğini unutmuştu bile.

Kötüye cesaret veren, iyinin kendinden korkmasıdır.

Uçan otobüste bulunan iki hostes –ki birisi robottu–, güleç yüzleriyle yolculara son çıkan katalogları dağıttıktan sonra alışveriş kutularını yerine koymak üzere kaptan kabinine doğru yönelmişlerdi. Bu esnada yolculardan ikisinin emniyet kemerini çözüp kendilerine doğru yönelmeye başladıklarını fark etmemişlerdi. İki yolcu da sanki daha önceden özel hosteslik eğitimi almışlar gibi yerçekimsiz ortamda rahatça ilerlediler ve bir hamlede birbiri ardınca hostesleri arkalarından yakalayıp ağızlarından tuttular.

Önde olan hostes ne olduğunu anlamamıştı bile, tek hissettiği boğazına batan sert bir cismin neden olduğu acıydı. Boşlukta bulunmanın etkisiyle dengeyi yitirip ters tarafa döndüğünde, arkadaki robot hostesin çoktan bilinçsiz bir şekilde havada süzülüğünü fark etti. Kesilen boğazı neredeyse ikiye ayrılmış ve başı geri düşmüştü. Onu bu hale getiren çekik gözlü terörist, hiç vakit kaybetmeden yolculardan birini kapıp elinde tuttuğu cismi boğazına tutmaya başlamıştı bile. Garip-ti, elindeki nesne odundan yapılmışa benziyordu, oysa bir robotun bile başını kesebilecek kadar keskindi.

Birden o anda boğazına temas eden nesnenin keskinliğini tüm çıplaklığıyla hissetti. O esnada arkasındaki terörist de hızla boynunu geriye doğru iterken bel kemiğine de baskı uygulamaktaydı. Bu noktadan tüm vücuduna dayanılmaz bir acı

yayılmaya başlamıştı. Ancak bir açıdan da inanılmaz soğuk bir duyuydu bu. Kendisini kısıvrak yakalayan terörist, hızla onu pilot kabininin önüne getirdi.

“Çabuk söyle pilot kabinini açsınlar” diyen sesi ölü gibi duygusuz ve soğuktu.

Öte yandan diğer terörist de, rehin tuttuğu yolcuyu göstererek, en ufak ters bir harekette bulunan olursa, boğazının kesileceğini söylüyordu. Tüm bu olan bitene karşın teröristlerin soğukkanlılığı onların ne kadar profesyonel olduğunu açıkça göstermekteydi.

Sarışın hostes, kabine doğru yaklaşarak;

“Kaptan bey, kapıyı açar mısınız? Acil bir durum var.” dedi.

İçerden gelen, “ne gibi bir durum?” sorusunu hostes, arkasındaki teröristin talimatıyla,

“Elimi kestim, ilk yardım kutusuna ihtiyacım var, bizimkinde sargı bezi tükenmiş de” şeklinde karşılık vermek zorunda kaldı.

“Son dönemde işe alınan hostesler ne kadar da sorumsuz” diye içinden geçiren pilot yanındaki yardımcı pilota kapıyı açmasını söyledi. Yardımcı robot-pilotun kapıyı açmasıyla teröristin içeri çullanması ve onu da etkisiz hale getirmesi bir oldu. Hostesin kanlar içindeki bedeni de bu esnada yarı açık kapıdan içeri sarkmıştı. Terörist, kalan pilota saldırma gereği bile duymamıştı; ona:

“Bana kuleyi bağla” demekle yetindi.

Tek bir atomun aldığı nefes tüm evrenden duyulur.

Bin metrelik bir yükseklikte süzölen bir kartal kanatlarını sonuna kadar açmış karnını doyurabileceği bir av arıyordu. Birden gözlerine uzaktaki kayalıklardan bir ışıltı ilişti. Kanatlarını uygun şekilde açılarak o tarafa doğru uçu ve kayalığın üstüne kondu. Ne olduğunu anlamadığı bir leş yatmaktaydı. Her ne kadar iştah açıcı hiçbir koku gelmese de bu garip yemeği galamaya başladı. Ancak bir süre sonra yemekten vazgeçtiği bu cesedi bırakarak uzaklaşmaya başladı. Bu esnada cesedin –neredeysse birbirinden kopuk da olsalar– göğüs ve baş kısmında parlak yeşil renkte ışıklar yanıp sönmeye başlamıştı.

Bu, tüm soruların en temelinin uyanışydı: **“Yaşam nedir?”**

Yaşamak... Varlığın ışığı; bilinmezi bilindir, görünmezi görünür yapan muamma. Özbilinç, küçüğü büyüğün çatısı altında bütünleştiren, dağıtmı ilişkilendirip birbirine bağlayan gizem.

Yaşamın kaynağı nedir, gerçekten maddenin özü olan atom gibi yaşamın da özü bir temel birim var mıdır? Var desek, tanımı gereği hareketi ve etkileşimi çağrıştıran yaşamı duran bir temel birimin karşılaşması mümkün mü? Akışkanlık su molekülünün değil, bir araya gelen su moleküllerinin etkileşiminin bir özelliğidir. Yaşam, alt öğelerin içsel dinamikler etrafında uygun şekilde birleşerek çevresiyle etkileşime girmesidir.

Bilinç maddesel değildir dolayısıyla, onun üstünde bir şeydir, bir düzendir, bir sistemdir, çevresinden aldığı girdisiyle, içte işlediği süreçlerle, dışarıya verdiği çıktısıyla, geri besleme ve öğrenme mekanizmasıyla. Yaşam somut olmaktan öte soyut bir olgudur bu nedenle, ruh bilinçli bir yazılımdır.

Öyleyse yaşamın kaynağı somutta değil, soyutta aranmalıdır. Yaşamın oluşması için gerekli ortamı sağlayan tüm nedenler aslında bir neden değildirler, o yaşamı oluşturan birer bileşendirler. Yaşamın kaynağı kendisidir. Milyarlarca yıllık bir evrende, biyolojik yaşamın doğmasını sağlayan gerekçelerle, yapay yaşamın ortaya çıkmasını sağlayan gerekçeler birbirinden farklı değildir. Yaşam her haliyle kutsaldır.

Cesedin bulunduğu kayalıklardan binlerce kilometre ötede, bir yolun kenarında, işine geç kalmak üzere olduğu her halden anlaşılan bir yolcu elini kaldırdı ve “taksi” diyerek bağırdı. O esnada oradan geçmekte olan bir taksi durdu, kapısı açıldı ve yolcu içeri girdi. Yolcu gitmek istediği yeri söyledikten ve acelesi olduğunu belirttikten sonra, taksiyi kullanmakta olan robo-sürücü, “başüstüne efendim” diyerek aracı harekete geçirdi.

Araç yavaşça yükselerek tam elli metre yukarıda bulunan sanal yola ait yine sanal olan cebe girdi. Trafığın elverişli olduğunu gördükten sonra bulunduğu cepten yola geçerek trafiğin akışına karıştı. Arabadaki robo-sürücü yeni geliştirilmiş özel bir modeldi. *Roboför* marka adıyla yollarda yerini alan bu robotlar, normalde oldukça eğlenceli ve konuşkan olurlardı, fıkra anlatırlar, politikadan bahsederler, hatta müşterilerini memnun etmek için şarkı bile söylerlerdi. Ancak bu robot nedense yolcusuyla hiç ilgilenmemekteydi, adeta onun varlığını

bile unutmuştı.

Bir roboföürün ilk defa bu kadar sessiz olduğunu gören yolcu, biraz bu durumdan rahatsız olduğundan, biraz da merakından ona takılmak istedi:

“Eee şoför efendi, Karadeniz’de gemilerin mi battı?”

Ancak sürücüden en ufak bir tepki bile gelmedi buna karşılık. O, sanki bambaşka bir konu üzerine derin düşüncelere dalmıştı. Yolcu, sürücüsünü rahatsız etmemeye karar verdi mecburen. Yaklaşık beş dakikalık bir yolculuktan sonra taksi istenen noktaya ulaşmıştı. Yolcu, içinde kredi çipi bulunan ve kendi genetik koduyla şifrelenmiş yüzüğü önündeki kart okuyucuya tuttu, ödeme işlemini onayladıktan sonra taksinin kapaşı açıldı. Tam dışarı çıkacaktı ki, adeta kendine yeni gelen aracın sürücüsü geriye doğru döndü ve hiç beklemediği bir soru sordu:

“Yaşam nedir?”

Tehdit olmasaydı güvenlik de olmazdı.

Karşıdan gelen ses: “Burası kule, nasıl yardımcı olabili-
rim?” demektedir. Yanıt,

“Ben El-Kahhar örgütünden Osman bin Naim. Uçan oto-
büsünüz tarafımızdan ele geçirilmiştir. On beş dakika içerisinde
bu araç en büyük gökdelenlerinize çarpacak ve tüm şeytan
yuvanızı yok edecek. Bu bizim tüm sömürgeci güçlere karşı
kesin zaferimizdir” şeklinde oldu. Konuşan kişinin ses tonun-
da büyük bir davaya adanmış olmanın getirdiği tokluk ve
kararlılık vardı.

Karşı taraf şoka uğramıştı, ilk birkaç saniye ne diyeceğini
bilemeden sözünü ağzında geveledi. Ardından ancak,

“Bir saniye bekleyin lütfen, sizi yetkiliyle görüştüreyim”
diyebildi.

Aradan birkaç dakika geçmemişti ki kuleden tekrar çağrı
geldi:

“Ben New Manhattan güvenlik ekibi baş sorumlusu Leon.
Biraz önce bilginizi aldım, sizden ilk ricam sakin olma-nız. Ben

isteklerinizi yerine getirecek tüm yetkilere sahibim, isteğiniz ne olursa olsun dinlemeye hazırım. Paraysa para, yok başka bir şeyse ona göre. Ancak öncelikle sizden bana güven-menizi ve size yardımcı olacağıma inanmanızı rica edeceğim.”

Yıllardır gece gündüz bu anın hazırlığını yaptığı her halinden belli olan terörist, sanki zaten böyle bir mesajı bekliyor gibiydi. Cebinden çıkardığı bildiriye eline aldı ve okumaya başladı:

“Biz yüzyıllardır ezilen ve sömürülen toplulukların öcünü almaya and içmiş bir örgütüz. Bizi fakir bırakarak siz zenginleştiniz, biz hastalıktan ölürken siz uzayda tatile çıktınız. Şimdi de bizim uzay şehirlerine girmemize bile izin vermeme niyetindediniz. Sizin koruduğunuz bu yer, insanlığın yüz karasıdır. Artık bu kutsal görevi yerine getirmenin ve sizin can damarınızı yok etmenin zamanı gelmiştir. Kahrolsun ayrımcılar, kahrolsun kendini üstün görerek başkalarını köleleştirenler. Biz Allah'ın Kahhar eliyiz, biz El-Kahhar Örgütüyüz”.

Kalp atışları hızlanan güvenlik yetkilisi konuşmadan önce utkunmak zorunda kalmıştı:

“Tekrar söylüyorum, lütfen sakın olun. Anlaşılan hakkımızda çok kötü bir izlenime sahipsiniz. Gelin, araçtan inin, karşılıklı konuşalım, eğer şikâyetiniz fakirliktense istediğiniz kadar para verelim, hastalıktansa ilaç verelim. Bu yaptığınız hiçbir şeye çözüm getirmeyecektir” diyerek teröristi yumuşatmaya çalışmaktaydı. Ancak bunun pek etkisinin olmadığı görülmekteydi:

“Artık çok geç, on dakika sonra her şeyin bedelini ödemiş olacaksınız” diyen terörist kule bağlantısını kapattı.

Güvenlik yetkisi tam görüşmeyi kapatmıştı ki yeni bir çağrı aldı. Bu, biraz önceki konuşmayı yapan uçağın yaklaşık iki dakikalık bir mesafe arkasında olan, ancak başka bir rota üzerinden yaklaşmakta olan bir uçaktan gelmekteydi. Kendi kendine “umarım korktuğum şey değildir” diyerek çağrıyı açtı. Karşısında biraz önceki mesaja yakın ifadesiyle başka bir terörist konuşmaktaydı.

*Olmak ya da olmamak,
bir de olasılıklar...*

Moshe ayağa kalkmış ve elleri ceplerinde ağır ama kendinden emin adımlarla yürümekteydi. Cam şehirdeki bu gizli odaya artık tamamen onun aurası hükmetmekteydi. Uzun yıllardır planladığı geleceğe nihayet yaklaştığını hissediyordu artık:

“Ben daha bu şirketi ilk kurduğum yıllarda bile bir gün bu pozisyona ulaşacağımı biliyordum. Başarıda tesadüf diye bir şey yoktur aslında, yalnızca parametreler vardır. Ben kimsenin hesap etmeye cesaret edemeyeceği parametreleri göze almaktan kaçınmadım. Bu nedenle kimsenin haberdar bile olmadığı birçok duruma onlardan yıllar önce hazırlıklıydım. Doğal olarak da başarı kendiliğinden geldi.

Olasılıklara hükmedebilmek, bizi diğerlerinden ayıran olgu. Olasılıkların olduğu bir dünyada duaya ve dolayısıyla da dine gereksinim vardır. Bilginin netliğinin ve berraklığının olduğu yerde böyle kuruntulara da gereksinim kalmaz.”

Moshe bu bilimsel vaazını verirken, grubun diğer üyeleri tüm dikkatleriyle onu dinlemekteydiler. Moshe onlardan bile bir kısmının hâlâ içten içe bu dediklerine itiraz ettiklerinin farkındaydı. “Yazık, kendi kendilerini başka bir gücün egemenliğinde mutlu hissetmeye öyle şartlandırılmışlar ki” diye düşünmekten kendini alamadı.

“Biliyorum, içinizden bazıları –o zaman anlam nedir?–

diye soracaktır bana. Bu soruya ben de ancak başka bir soruyla cevap vereyim o zaman: Anlam, uçsuz bucaksız bir vahadan başka bir şey ifade etmeyen cennet-cehennem gibi bir kavram mıdır? Yoksa yaşadığımız ve sonuna kadar hissettiğimiz anın ta kendisi midir? Böyle bakacak olursanız an, geçici bir olgu olmayacaktır, geçmiş ve geleceği kapsayan bir akış olacaktır. Bu, sizi de ölümsüz yapacaktır.

Beni yanlış anlamayın, ben inançsız biri değilim. Ancak ben bilimin mistik gücüne inanırım. Bilginin somutluğunun olmadığı yerde umudun soyut bulutları konuşur. Hiç dikkat ettiniz mi? Yapılan cennet tasvirlerinde hep zevk u sefadan söz edilir. Öğrenilecek ve keşfedilecek hiçbir şey kalmamıştır artık. Oysa bilgi kadar insana mutluluk ve özgürlük kazandı-ran başka bir şey yoktur. Bu nedenle Tanrı'yı da gerçek an-lamda en iyi bizim anlayabildiğimizi düşünüyorum.”

Moshe konuşmasına devam ederken bir yandan da ceke-tini çıkarmaya başladı.

“Evet, ne diyordum, olasılıklar, yani tüm parametreleri hesaba katmak. Örneğin bizim burası, tüm casusluk yöntemlerine karşı elektromanyetik korumayla kapanmış durumda, burada konuşulanlar yalnızca bu odada kalabilir. Üstelik her biriniz buraya gelirken en az üç farklı kontrol odasından geçiyorsunuz ve üzerinizde hatta derinizin altında olabilecek her türlü aygıt taranmakta.”

Bu esnada ceketini tek elinin üstünde tutarken diğer eliyle aynı yüzeye adeta bir sineği öldürürmüşçesine sert bir tokat indirdi ve ardından elini o yüzeye sürterek sanki bir şeyi avucunun içine aldı.

“Ancak ya bu mekanik bir cihaz değil de bildiğimiz normal bir canlıysa, ya bunun amacı, bilgiyi şimdi değil de daha sonra aktarmaksa, ya bu cihaz sizlerden herhangi birinin değil de benim üzerimde bulunacaksa. Kim bilir, amacı belki de beni daha sonra özel bir zehirle yok etmektir.”

Moshe bu sözleri söylerken Bay Takase'nin yanına iyice yaklaşmıştı. Daha sonra onun gözlerinin içine bakarak avucunu açtı ve içini ona gösterdi. Takase ilk başta bir şey göremedi, ardından çok daha dikkatli bakınca başparmağı avuç içiyle birleştiren boğuma yakın yerde siyah bir noktacık görür gibi oldu ve eliyle onu işaret etti. Moshe gülümseyerek sözlerine devam etti, ancak bu gülümseme karşısında bulunana daha çok bir alay ve aşağılama hissi veriyordu.

“*Biyo-casusluk* teknolojisinin son örneği, gözle görünmeyecek kadar küçük casus sinek teknolojisi. Kurbanının her konuştuğunu kaydedip, daha sonra algılayıcısı uzaktan etkinleştirildiğinde aktaran yeni nesil kayıt cihazları. Sizin gördüğünüz şey, normal bir lekeden ibaret Bay Takase. Sözümlü ettiğim şey avucumun tam ortasında ve normal insan gözünün göremeyeceği kadar küçük. Zannediyorum içinizden bir tek ben onu görebilecek yeteneğe sahibim.

Olasılıklar... Kendi şirketimden gelebilecek bir komplo olasılığına karşı *nano-fiber algılayıcılar*la desteklenmiş özel ta-sarım bir ceket. Hayatı matematik denklemlerinin gücüyle kavrayabilme. Düşmanım beni tanımıyor, ancak ben düşmanımı tanıyorum.”

Ardından avucundaki bu görünmeyen yaratığı masasındaki bardağın içine düşüren Moshe, başyardımcısı Steve’e hitaben, “Bu cihazın aynısından bir replika üretmenizi ve içine benim daha sonra belirteceğim konuşmaları kaydetmenizi istiyorum. Bu komplonun arkasındaki kişiyi her ne kadar bilsem de dilediğim gibi yönlendirmek istiyorum.”

Steve, bu soğukkanlı tepki karşısında şaşırmişti: “Onun kim olduğunu biliyor musunuz?”

“Bilmek mi, o bizzat senin grubunda ve senin de en güvendiğin adamlarından biri, bunun ise ben en başından beri farkındayım. Ancak o bunun farkında değil.”

Steve, “Peki neden böyle bir şey yapma gereksinimi duydu?” şeklinde sorusunu tamamlarken, bir yandan da “nasıl böyle bir şey mümkün olur?” diye içten içe kendini sorgulamaktan alamıyordu. Moshe’nin yanıtı kendinden emindi:

“Tüm dünyadaki hava ve su egemenliğini denetimim altına almamdan korkuyorlar, aslında pek haksız da sayılmazlar. Ama söyler misin bana, düşmanlarımı dilediğim gibi yönlendirmemi sağlayan böyle bir fırsatı neden yok edeyim ki? Disenformasyon kullanılabilirdiğinde en etkin silahtır.”

Moshe tam bu cümleyi tamamlamıştı ki, aniden durakladı. Steve, onun şirket merkezinden bir çağrı aldığını anlamıştı. Çünkü bu mekânda Moshe’ye onlardan başka kimsenin ulaşabilecek yetenek ve gücü yoktu. Bir-iki saniyelik bir sessizlikten sonra Moshe oldukça tedirgin bir sesle yüzünü gruba döndü:

“New Manhattan saldırı altında, şu anda yaklaşmakta olan üç uçak intihar saldırısına geçmiş durumda. On dakika

içinde vuracaklar. Acil olarak bir şeyler yapmazsak...”

Meyve tohumunda gizlidir.

Tüm bunlar birbiri ardına gerçekleşirken dünya yüzeyinde Çin başkentinde büyük bir gizlilik içinde gerçekleştirilen ve katılımcılar dışında kimsenin haberdar olmadığı başka bir toplantı başlamak üzereydi. Dışarıda hava henüz yeni aydınlanmıştı ve birçok insan dışarı çıkmış yeşil alanlarda Tai-Chi yapmaktaydı. Büyük bir hol şeklindeki odada bulunan yakla-şık elli kişilik uzun bir masanın her iki tarafı da dolmuş ve toplantının başlaması için başkanın katılımını beklenmekteydi. Normalde başkan koltuğunun yanındaki makamda oturan General Jiangxi ayakta durmaktaydı yalnızca. İçi garip bir heyecanla dolu olan generalin zihni, o kısacık anda bir boşluk yakalayarak eski günlere ve hatıralara gitmeye fırsat bulmuştu:

General henüz bir yüzbaşıydı ve askeri akademide görev yapmaktaydı o zamanlar. Yeni genç subayların alımı için yapılacak mülakatlarda görev almıştı. İşte hayatının akışına nakşını bırakan o gün tanışmıştı onunla.

İçeriden seslendiği “gel!” sesiyle birlikte kapıyı açtı ve içeri girdi. Henüz ondokuz yaşında bile olmayan genç bir delikanlıydı. Üç ay önce Çin ordusuna girmek için girdiği yazılı sınavı birincilikle kazanmış, bugün de sözlü mülakata katılacaktı. Bunda da başarılı olursa artık Çin ordusunda bir subay olarak görevine başlamak için önünde hiçbir engel kalmayacaktı.

İçeri girmesinin ardından, klasörden ilgili yaprak ekranı çıkarmış ve onunla ilgili başvuru safahatı ve sağlık dâhil tüm bilgilere göz atmaya başlamıştı. Karşısındaki genç, orta boylu

ve iri kemikliydi. Başının büyüklüğü ve yüzünün genişliği, adeta onun Moğol ırkı özelliklerini ortaya koymaktaydı.

Masanın başında oturan yüzbaşı içeri gelen genci dikkatle süzmeye başladı.

– Adın, soyadın?

– Chingis Chen.

– Chingis... Bir Moğol ismi.

– Evet, babam Moğol. Ben doğmadan önce Asya Birliği'nin sınırları açmasından sonra gelmiş buraya çalışmak için. Daha sonra annemle tanışmış ve evlenmiş. Ancak savaşta ikisini de kaybettim.

– Ondan sonra Shau Lynn'e geçmişsin gördüğüm kadarıyla.

– Evet, babam son nefesini verirken beni bir Shau Lynn rahibine emanet etmiş. Küçüklüğüm orada geçti. Ancak on-dört yaşında ayrıldım oradan.

– Burada yazdığına göre atılmışsın.

– Orası ancak ölümlere göre bir yer.

– Hmm, peki sonra?

– Hayatı kendi içinde öğrenmeye karar verdim, o zamandan beri neredeyse yapmadığım iş kalmadı.

– Zor bir çocukluk dönemi geçirmişsin gerçekten de. Peki, neden asker olmak istiyorsun?

– Çünkü bana ihtiyacınız var.

Yüzbaşı, beklemediği bu cevap karşısında oldukça şaşır-mıştı, ancak yine de gülümseyerek karşılık vermişti.

– Çok iddialısın bakıyorum. Neden sana ihtiyacımız olac-kmış ki?

Genç adam,

– “Beni tanıdıkça bunu kendiliğinizden anlayacaksınız” demekle yetindi.

Yüzbaşı karşısındaki bu ilginç Moğol gencine sempati duymaya başlamıştı.

– “Peki rahip efendi, spor testi için hazırlanmaya başla bakalım, onbeş dakika sonra ben de oradayım.

– Efendim, savaşta milyonlarca insan kaybettik, düşman tüm yeteneklerimizi elimizden almış durumda. Bütün bunların gerçekliğini yaşarken başka bir meslek seçemem ben.

– Tamam anladım, artık çıkabilirsin.

Onbeş dakika sonra yüzbaşı, yanındaki beden eğitimi öğ-retmeni subayla birlikte spor sahasına gittiğinde, Chingis ve

yanındaki diğer dört aday eşofmanlarını giyinmiş hazır durumda beklemekteydiler.

Öğretmen subay, elinde süreölçerli saati, zaman tutuyor ve adayların iki dakikalık zaman dilimi içerisindeki şınav, mekik ve kol çekme performanslarını ölçüyordu. Testte yetim genç diğerlerine göre tartışılmaz üstündü, süreler bittiğinde ise en ufak bir yorgunluk belirtisi göstermiyordu. Ardından altı turdan oluşan 2400 metrelik koşu geldi. Diğerleri daha dördüncü turdayken o koşuyu bitirmişti bile.

Son olarak cesaret ve refleks testi gelmekteydi. Bu bölümde adaylar öğretmen subay tarafından yönetilen bir robota karşı dövüşeceklerdi.

Test tamamlandığında yüzbaşı, yanındaki öğretmenin yetimin gösterdiği reflekslerden etkilendiğini görmüş, ona gencin Moğol köklerinden, ailesinden ve Shau Lynn tapınağında büyüdüğünden bahsetmişti. Çocuğun Shau Lynn tapınağı gibi kung-fu sporunun doğum yerinde büyüdüğünü öğrenen ve kendisi de dövüş sporlarıyla ilgilenen öğretmen subayın aklına ise, hep rutin olan bu faaliyete bir renk katmak gelmişti o anda:

– Hey çocuklar, şimdi de yiğitlik ve cesaretinizi ölçeceğiz. Karşılıklı dövüşacaksınız, ancak ayakta kalan son kişi testte başarılı sayılıp orduya alınacak, diğerleri elenecek. Her şey serbest. Hadi bakalım, göreyim sizi.

Bu istenen aşlında hem kanunlara hem de prosedürlere aykırıydı, ancak özellikle savaştan sonra iyiden iyiye fakirleşmiş olan bu insanlar için itiraz söz konusu olamazdı.

Öğretmenin elini kesme yapıp indirmesiyle dövüş başladı. Genç yetim sanki o anda dünyada tek başınaymış gibi derin bir dinginlik içinde kata çizmeye başladı. Hareketlerinin esneklik ve netliği ve bu esnada ortaya çıkan estetik göz kamaştırıyordu. Bu ısınma hareketlerinden ani bir ucan tekmenin çıkması ve kendisine en yakın yerde bulunan aday çocuğun kendini yerde bulması göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşmişti. Netice itibarıyla Moğol genci on saniyeden az bir süre içinde tüm rakiplerini yere sermişti bile, üstelik bir tanesinin de kolunu iyiden iyiye incitmişti.

Ardından öğretmen subaya yaklaşarak: “Şimdi orduya alındım mı?” dedi. Bakışlarında bozkır atlarına özgü bir vahşilik ve özgürlük vardı.

Test bitip de yetim genç saygılı ancak kendinden emin

tavrılarıyla izin isteyip uzaklaşırken, yüzbaşı arkasından dikkatli bir şekilde onu süzmeye başlamıştı. Üzerinde sanki başka kimsede bulunmayan özel bir güç taşımaktaydı. Jiangxi daha o gün bu gence karşı ciddi bir hayranlık duygusu beslemeye başlayacak ve bu hayranlık her geçen gün daha da artacaktı. Ancak yine de Jiangxi, gencin, dışarı çıkarken sağ avucunun içindeki yaraya benzer ize ne kadar dikkatli baktığını o zaman için henüz fark etmeyecekti. Doğduğu esnada hemşireler bebeğin avucunu ancak zorlukla açabilmişler ve açtıklarında da bebeğin pıhtılaşmış bir kan topağını sıkıca tuttuğunu görmüşlerdi. Bu onlara çok uzun zaman önce Cengiz Han'ın doğumu efsanesini çağrıştırmış ve ona Chingis ismini koymuşlardı. Özellikle yeryüzünde yaşayan her iki yüz insandan birinin onun soyundan geldiği gerçeği göz önünde bulundurulduğunda, bebeğin onun torunlarından biri olduğunu düşünmek çok da uzak bir fikir olarak görünmeyecekti onlara.

General Jiangxi, o günkü genç delikanlının tüm basamakları nasıl hızla çıktığını düşündüğünde kendisinin bile aklının almadığını fark etti. Tek bildiği, o gencin daha yirmi beşine gelmeden bir yüzbaşı olduğu ve bu zaman zarfında kendi geliştirdiği bir çeşit toplumsal karınca algoritmasını Çin toplumuna uygun bir ekonomik model olarak tasarlamış olduğuydu. Tabi daha altı yaşında ailelerinden ayrılıp yaşamlarını okullarda komün hayatı geçirerek yaşayan ve tüm ailenin haftanın ancak tek bir günü bir araya gelerek toplanabildiği Çin toplumunun mayası böylesi bir modele çok uygundu.

Ardından genç denecek bir yaşta ordudan ayrılmış ve politikaya atılmıştı. Aldığı askeri eğitimle geliştirdiği bu yeni ekonomik model birleşince, bir anda tüm Çin otoritelerinin dikkatini çekmeyi başarmış ve basamakları hızla yükselmeye başlamıştı. Uygun konuma gelince ise tüm dünyaya yayılmış en seçkin beyinleri tekrar ana yurtlarına davet etmiş, birçok Çinli bilim adamı ve atılcı bu karizmatik kişiliğin çekimine dayanamamış ve geri dönmüştü. Chingis işte bu tersine beyin göçünü kendi çekirdek kadrosunu oluşturmada kullanmış ve daha kırk beş yaşına bile girmeden bugün tüm Çin'in tek lideri konumuna yükselmişti. Bunda, onun Batılı yaşam tarzına özenerek tek amaçları zenginlik içinde yaşamak olan diğer politikacı ve iş adamlarına hiç benzememesinin de büyük bir etkisi olmuştu. O kendisini anayurda adamıştı, o vataniyle evliydi.

Jiangxi, büyüklüğü gözlerini kamaştıran bu insanın kendisini general yaptığı gün, ona yıllardır içinde gizlediği soruyu sorma cesaretini nihayet gösterebilmişti:

“Efendim, bilirsiniz, ben sizi çok küçük yaşınızdan itibaren tanırım. Ancak ömrüm boyunca sizi tam olarak çözümlayemedim bir türlü. Sizdeki bu büyüleyici gücün sırrı nedir?”

Chingis, en sevdiği dostlarından olan General Jiangxi’in bu samimi itirafı karşısında gülümsemeden edememişti:

“Kalıplar, Jiangxi, kalıplar...”

“Anlamadım efendim, nasıl yani.”

“Seninle benim aramdaki en büyük fark, yaşadığımız hayatı tanımlayan kalıplarımız. Sen, kalıpların içinde bir yaşam alanı oluşturarak yolunu belirliyorsun. Oysa kalıplarından kurtulmadan asla gerçeğe ulaşamazsın.”

“Ancak kalıplar da yaşamın bir parçası değil mi? Hem kendimize bir çekidüzen vermenin ne zararı olabilir ki?”

Bunun üzerine Chingis kolunu uzatmış, sol eliyle sağ elinin derisini çekiştirirken konuşmasına devam etmişti:

“Bunu görüyor musun? Derinin elimi ve tüm bedenimi bir kalıp gibi nasıl kuşattığını? İşte senin kalıpların da böyle canlı ve esnek olmalı. Aksi takdirde kendi beynini ve yüreğini kalıplarının içinde mahpus etmekten başka çıkar yolun kalmayacaktır.”

O gün Jiangxi’in Chingis’e karşı duyduğu derin saygı bir kat daha artmıştı.

Jiangxi’in zihni bu şekilde geçmişten şimdiye bir yolculuk yaparken birden giriş kapısının açıldığını fark etti. Evet, o içeri giriyordu ve artık toplantı başlayabilirdi. O içeri girer girmez zaten çok ciddi bir atmosfer içinde bulunan odanın adeta ayinsel bir havaya büründüğünü hissetti. Tarih bir defa daha bir toplumu, dinsel bir motif içerisindeki bir tür diktatörlükle biçimlendiriyordu.

*Uzmanlık, bir sistemin çalışmasını sağlamak değildir,
acil koşullarda dahi aksamadan çalışmasını sağlayacak
önlemleri almış olmaktır.*

Her bir dakika hatta her bir saniye sanki bedeni terk eden kandamlası kadar değerliydi şu anda. Yapılacak en ufak bir hata tüm uydukent uygarlığını kökünden sarsardı. Olasılıklardan ve parametrelerden bahseden Moshe'nin buna da bir çözümü olmalı diye içinden geçirdi toplantı üyelerinden en yaşlı olanı. Aslında bu bir beklentiden ziyade bir temenni havasındaydı:

“Acaba uydu şehri geçici olarak yörüngeden çıkarmak bir çözüm olur mu?”

“Hayır Daniel, bu kadar kısa bir sürede mümkün değil. Hem uydu şehri hareket bile ettirsek, bu uçakların çarpmasını engelleyebiliriz anlamına gelmez.”

“Bildiğim bir şey varsa o da bu uçakların uydu şehre çarpmasına asla müsaade etmememiz gerektiği. Yüz binlerce insanın hayatını tehlikeye atamayız” diyerek söze girdi Hamilton.

Tüm toplantı üyelerini soğuk bir tedirginlik havası kaplamıştı. Biraz önce her şeyi kontrolleri altında tuttuklarına inanan topluluk, bir anda güçlerinin nasıl kolaylıkla sarsılabileceğinin görüntüsüyle ürkmüşlerdi. Ancak Moshe yine de oldukça soğukkanlıydı; güçlüyle zayıfı birbirinden ayıran, zorluklar karşısındaki direnç yeteneği değil miydi zaten?

Soruya, “haklısın” diyerek karşılık verdi Moshe. “Robot mikro-uyduların oluşan bir filo uçağın etrafını şu anda çevirmiş durumda zaten. İstedığımız anda onları imha edebilecek bir durumdayız.” Moshe’nin sözünü ettiği filo, ilk defa 2000’li yılların başlarında ABD Savunma Bakanlığı tarafından dile getirilmiş ve amaçları yörüngedeki düşman uyduları incelemek, durdurmak ve gerektiğinde yok etmek olan bir *uzay sahil güvenlik teşkilâtı* yapısıydı. Tabi bu düşün gerçek anlamda pratikte yerini alması ve olgunlaşması elli yıldan fazla bir süreyi almıştı.

Bu öneri karşısında “ancak bu defa da tüm dünya bizi suçlayacaktır!” diyerek araya girmekten kendini alamadı Steve. “Tüm dünyaya üç uçağı yok ettiğimizi nasıl açıklarız?”

Derin bir iç çeken Moshe, “yüz binlerce insanın ölümünü açıklamaktan daha kolay olacaktır” demekle yetindi. “Filoya ateş için hazırlıklı olmaları talimatını verdim, önceden uygulayacağımız son bir tedbir de işe yaramazsa başka çaremiz kalmayacak.”

“Son bir tedbir mi?” şeklinde Steve tarafından gelen soruya ise Moshe sadece sessizlikle karşılık verdi.

*En tehlikeli yalan
kendini gerçeğin içinde saklayandır.*

Aradan nefes alıp verme kıvamında dakikalar geçiyordu. Son konuşmadan sonra 7-8 dakika geçmişti. Uçağın pilot kabiniinde bulunan Al-Kahhar teröristi, uydu şehre doğru ilerlerken kutsal hedefe doğru iyice yaklaştığını hissediyordu artık. Son bir yıldır aldığı uçuş eğitimi sayesinde kullanmakta olduğu uçağı ticaret merkezi gökdelenlerine odaklamıştı bile.

Bir intihar eylemcisinin son anları, bir canlı bombanın yaşamının son demleri. Herkes bilir ki, hiçbir şey insan yaşamından daha kutsal değildir ve her şey insan yaşamının yüceltilmesi içindir ancak ne kadar paradoksaldır ki bu uğurda

en rahat ve gözü kapalı harcanan şey yine insan yaşamıdır.

Bir insana kendisini en tanrısal hissettiren duygu kuşkusuz kendisi gibi insandan doğma başka bir insanın yaşam hakkına karar verebilmesidir. Kabil'e Habil'in canını kıydıran kıskançlık değildir aslında, bu duygunun yaradılışın köklerine inen derinliğidir. Öldürme güdüsü ve hele kendi cinsinden başka bir varlığı öldürme güdüsü o kadar güçlüdür ki insanoglunda, bu yeri geldiğinde o insana kendi yaşamını bile yok ettirecek kadar baştan çıkarıcı olabilir. Tüm diğer idealer, söylemler, ülküler yalnızca bunun ne kadar güçlü olduğunu gizleyen bahanelerden ibarettir. Hasan Sabbah'ın fedailerine, suikastının ardından, kurbanının muhafızları veya halk tarafından linç edilip parçalanmaya karşı, dudaklarına meydan okuyan bir gülümseme kondurma cesareti veren bundan başkası değildir.

Terörist hedefine yaklaştıkça, benliğini bu duygular kaplamıştı. Öyle ki kendisi bile, kontrolünü kaybettiğini hissetmeye başlamıştı. Ölümüne yaklaşılana bu an, içinde kıyamet volkanlarının patlamalarını barındırıyordu adeta.

Tam bu esnada bir şey dikkatini çekti. Sanki uçağın kontrolünü kaybetmişti, bu olamazdı çünkü otomatik pilotu devre dışı bıraktığına ve sadece manüel sisteme geçtiğine emindi. Ancak pilot levyesine ne kadar yüklenirse yüklensin, uçağı bir türlü istediğı yöne yönlendiremiyordu artık. Sanki gizli bir el devreye girmiş ve tüm kontrolü eline almıştı.

Hemen pilot kabininden dışarı uzanarak bir el işaretiyle yolcu kabinindeki diğer arkadaşını kendine doğru çağırdı. Elindeki rehinesini sürüyerek kendine doğru gelen terörist:

“Sorun mu var?” şeklinde soru sorarken diğer taraftan da yolculardan gelebilecek ani bir harekete karşı gözlerini koltuklardan ayırıyordu.

“Uçak kontrolümden çıktı, ne yaparsam yapayım istediğim yere yönlendiremiyorum.”

“Peki nereye gidiyor, nasıl bir şey bu?”

“Galiba uydu-şehrin hava limanına doğru yönelmiş durumdayız. Tam emin değilim ama galiba uçağı bir çeşit acil önlem sistemi yerleştirmişler, şu anda da önceden belirlenmiş bu rotayı takip ettiğimizi tahmin ediyorum.”

Bu tüm planların suya düştüğü anlamına geliyordu. Ancak bu saatten sonra geri adım atma diye bir seçenek olmazdı.

“Ee, ne yapacağız Şimdi?”

“Uçağın kontrolünü aldılar ama rehineler hâlâ bizim elimizde.”

“Sen kabine geri dön ve pazarlığa başla, ben burayla ilgilenirim.”

“Tamam.”

*İnsanoğlu üç şeyi göremez, ışığı kendisine ulaştığı halde:
Çok uzağında olanı, çok yakınında olanı,
titreşim frekansı farklı olanı.*

Tabi ki bu gelişmeden en kısa sürede haberdar olan kişilerden biri de cam şehir sakinleriydi. İçi rahatlamış olan Moshe, New Manhattan güvenlik ekibi baş sorumlusu Leon'a son talimatları vermekteydi. Artık bundan sonraki aşama, diğer iki uçağın da inmesini beklemek ve kapana kısılmış olan teröristleri, yolculara bir zarar getirmeden ele geçirmek olacaktı. Tüm New Manhattan güvenlik sistemi alarına geçmiş ve bu işe yoğunlaşmıştı.

Toplantı üyelerine dönen Moshe konuşmaya başlayabilirdi artık: "Tarih alınacak derslerle doludur, bizlere olasılıkları önceden görmeyi sağlayacak en somut parametreleri verir. Böyle bir saldırının önceden olabileceğini hesap etmiştik ancak gerçek hayatta hiç test etmemiştik. Herhangi bir terörist saldırıya karşı şifreli bir mesajla, uçağın içinde gizlenmiş bulunan acil kurtarma otomatik pilot sistemi devreye girdi ve teröristleri etkisiz hale getirdi. Uçakların üçü de birazdan hava limanına inmiş ve tam anlamıyla bizim kontrolümüze girmiş olacak."

"Bize niye söylemediniz bunu?" şeklinde sorgulayıcı bir tepki geldi Japon üyeden.

“Anlıyorum, bunu siz de bilmek isterdiniz belki daha önceden, ancak bu sistemin başarısı gizliliğine bağlıydı. Çünkü böyle bir sistemin varlığından haberdar olan teröristler, ilk olarak onu etkisiz hale getirecek planlar yapma yoluna gideceklerdi. Ama şimdi hazırlıksız yakalandılar. İşin aşlı bilmeleri de çok bir şeyi değıştirmezdi, çünkü her uçuş için bu sistem farklı bir yere yerleştiriliyor bunun yerini bizzat pilotun kendisi bile bilmiyor.

Gördüğünüz gibi, her an diken üstünde yaşıyoruz. Her yer, bizim ilerlememizi hazmedemeyen insancıklarla dolu. Bir zamanlar insanlığın önünde engel olarak Neanderthal’ler vardı şimdi ise bizlerin varlığını hazmedemeyen bu insancıklar.”

Moshe tam bu sözleri sarf etmişti ki, zihnine birden atamadığı bir düşünce saplandı. “Bu uçaklar gerçi uydu şehre saldırmak üzere ele geçirilmişti ancak eylemciler neden on dakika önceden aramışlar ve adeta reklâm yapmışlardı? Böyle bir durumda güvenlik biriminin o uçakların çarpmasına asla izin vermeyeceğini biliyor olmalıydılar.

Yoksa hilenin arkasında başka bir hile mi vardı?”

Tam bu esnada, sanki Moshe’nin içinden geçirdiği sezgilerini onaylamışçasına, Leon’dan bir mesaj geldi: Uydükent saldırı altındaydı. Tüm kuvvetini uçak kaçırma olayına ayırmış olan güvenlik ekibi gafil avlanmış ve derin bir darbe almıştı. Şimdiden üç büyük gökdelen alev alev yanmaktaydı. En önemlisi de enerji santrali büyük bir patlamayla imha olmuş ve uydu-kent savunmasında büyük bir gedik açılmıştı. Saldırının nereden geldiği henüz belli değildi ancak önceden çok sistematik bir şekilde planlanmış olduğu belliydi.

Her yer bir anda sayısız insansız hava araçlarıyla dolmuştu. Ancak bunların en büyüğü bile insan elinden büyük değildi. Adeta tarihteki efsanevi Ebabil kuşları geri dönmüştü.

Her tezin bir antitezi vardır.

Odanın içini garip bir sessizlik kaplamıştı. O esnada ağızdan çıkacak her tümce, tarihin kayıtlarında yerini alacaktı ve odada bulunan her bireyin bakışlarında bunun heyecanı az ya da çok okunabiliyordu. Toplantı katılımcıları yalnızca Çin değil, tüm Asya Birliği devletleri ve belli başlı Orta Doğu ülkelerinden gelen –çoğu istihbarat görevlisi– temsilcilerden oluşuyordu. Kendilerine bu anı yaşatan varlık nihayet toplantı salonundaki yerini almış ve başını gururu yansıtacak şekilde dik bir şekilde kaldırarak etrafı süzmeye başlamıştı. Her zamanki gibi masasının üstünde sağ elinin hizasına gelecek yerde kendi yazdığı “*Mücadelem*” isimli kitabı yer almaktaydı. Bu kitapta Chingis, modern Çin toplumunu geçmişin bağlarıyla birleştiren bir doktrin geliştirmişti ve doğal olarak kitap devletin gayri resmi anayasası hatta kutsal kitabı haline gelmişti.

Chingis birkaç saniye için yazmış olduğu bu kitaba baktı. Bakışları o kadar yoğundu ki, sanki onunla birlikte tüm toplantı üyelerinin de o anda kitapta odaklanmalarını ve kutsal bir transa girerek kitabın getirdiği mesajları tekrar etmelerini istemişti. Sonra başını kaldırarak toplantı üyelerine seslendi. Sesinde mutlak otorite olmanın tokluğu vardı:

“Arkadaşlar, öncelikle bu toplantıya katılarak bizimle beraber olduğunuzu resmen gösterdiğiniz için her birinize teşekkür

kür ederim. Sözü uzatmayacağım. Bugün insanlık tarihinde yeni bir sayfayı açtığımız bir gün olmuştur, şu an itibariyle IV. Dünya Savaşı başlamıştır. III. Dünya Savaşı'ndan beri ezilen, sömürülen, hatta yok olma tehlikesiyle karşı karşıya gelmiş olan ırkların öcünü alma zamanı gelmiştir artık. İn-sanlığın hiçbir döneminde insan ırkları arasındaki uçurum bu kadar artmamıştı. Her şeyini teknolojiye yatıran sömürgeci Batı uygarlığı, kendisini insanlığın üstün ırkı olarak görmeye başlamış ve geriye kalan onda sekizlik bir bölümüne de ilkel bir canlı ırkı muamelesi yapmaya başlamıştır.

Beni hepimiz tanıyorsunuz. Bu sömürmenin acısını en küçük yaşlardan beri çekmiş bir insanım ve tüm hayatımı bunun intikamını almaya adadım. Ruhunu güce ve teknolojiye satan bir Batı Uygarlığı yerine, komünal bir uygarlık kavramı geliştirdim. Bunu bilimden uzak olarak yapmadım ama. Karınca ve arı sosyal örgütlenme desenlerini sosyolojiye ve ekonomiye uyguladım. Çin toplumu bir bireyler toplumu değildir, Çin milyarlarca hücreden oluşan tek bir bedendir. On yıl kadar kısa bir sürede, gücünü kültüründen ve sosyal ruhandan alan ancak yine makine kadar da çalışkan olan bir toplum yarattım. Öyle ki geliştirdiğimiz makineler de bizim kölelerimiz değil, sanki bizim birer unsurumuz, ayrılmaz birer parçamız haline geldi. Toplumsal *tao*, bizi ve makineleri tek bir organizma haline getirdi.

Biliyorsunuz ki Çin, savaştan yenik çıkmasına rağmen uzun yıllardır dünyanın en hızlı büyüyen ülkeleri listesinde hep en ön sırada oldu. Uzun zaman önce beş ülkenin katılımıyla tohumları atılmış olan *Şanghay İşbirliği Örgütü*, bizim dönemimizde gerçek anlamda kimliğini buldu ve neredeyse tüm Asya'yı kapladı. Özellikle III. Dünya Savaşı'nın ardından bizim Rusya, Hindistan ve İran ile eş güdüm içinde hareket etmemiz nihayet Asya Birliği'nin de kökenlerinin atılmış olmasını sağladı.

Asya Birliği'nden amacımız hiçbir zaman ortak bir sınır veya para kullanmak olmadı gerçi, doğrusu buna ihtiyacımız da yoktu. Çektiğimiz acılar bizi birleştirmeye yetmekteydi zaten. NATO ülkelerinin insan hakları, özgürleşme, demokratikleşme gibi konuları bahane ederek ülkelerin iç işlerine karışmaktan büyük zevk alan Sömürge İmparatorluğunun Haçlı Seferlerinden beri mağduru olan ve bizim çok uzun yıllardır hem enerji hem silah konusunda iş ortağımız olan Orta Doğu

da bu oluşuma karşı tepkisiz kalamazdı ve kalmadı da. Bugün dünyaya umut ışığı saçan yepyeni bir güç doğmuş durumda.

Evet, başta da belirttiğim gibi şu andan itibaren IV. Dünya Savaşı başlamış durumda. Bir süredir yörüngede olan casus uydumuzdan kalkan İnsansız Hava Araçları (İHA'lar) beş dakika önce New Manhattan uydu şehrini vurmaya başladılar. Birazdan iki yıldır Asya sınırında ve Kafkas Dağlarında konuşlandırdığımız yığınaklardan ve yeraltı üslerinden ABD ve Avrupa'ya hava ve kara taarruzuna geçmiş olacağız. Ayrıca çok gizli olarak geliştirdiğimiz toplam yedi adet çıkarma gemimiz de iki saate varmadan ABD kıyılarında olacaktır. Ha-zırlığımızı o kadar uzun bir süreye yaydık ve öyle gizlilik içe-risinde yürüttük ki, bu karşı taraf için tam bir darbe etkisi yaratacaktır.

Hiç korkunuz olmasın, zafer kaçınılmaz olarak bizimdir!”

Bu heyecan dolu konuşmanın ardından tüm toplantı üyeleri hep birden ayağa kalkarak heyecan içinde alkışlamaya başladılar. Alkışlar dakikalarca sürdü.

*Olasılıkların da yaşam hakkı vardır,
sizin onları sıkmanız ancak daha yenilerinin
doğması için gerekli ortamı sağlar.*

Tüm dünya şok altındaydı. ABD, İngiltere, Fransa devlet başkanlık ve genelkurmayları acil kriz alarmı vermişlerdi. Üçüncü Dünya Savaşındaki gelişigüzel Çin çıkarmalarını saymazsak, ABD tarihinde ilk defa düşman bir ülkenin gerçek anlamda düzenli bir askeri çıkarmasına maruz kalmıştı.

İlk karşılaşma –ki, insanlık tarihinde gerçek anlamda daha önce hiç yaşanmamıştı– insanla insan arasında değil, makineyle makine arasında gerçekleşmişti. Buna rağmen Çin askeri makineleri, her ne kadar daha üstün bir teknolojiye ait olmasalar da, bir bütün halinde daha başarılı davranabiliyorlardı. Sanki her biri bir diğerinden haberdar olan birer arı gibiydiler. Beklenmedik şekilde daha ilk günden ABD ve diğer taraftan Avrupa tarafındaki insan kayıpları yüz binleri bulmuştu.

Peki, neden ABD'nin uzun yıllardır geliştirmekte olduğu yıldız savaşları ve uzayın kontrolü çalışmaları başarılı olamamıştı? Yanıt aslında basitti, çünkü İHA'ların boyutu o kadar küçülmüş ve sayıları o kadar artmıştı ki, uzaydaki veya yerdeki bir merkezden bu tarz bir saldırıyı önlemek imkânsızdı.

Ancak bu teknoloji tabi ki yine de saldırı amaçlı kullanılabilirdi ve işin aslı ABD'nin de bu duruma göre stratejiler geliştirmekten başka çaresi kalmamıştı.

Batı Birliği, o güne kadar tasarladığı en gelişmiş füze sistemlerini Doğu Birliği stratejik hedeflerine yönlendirme yoluna gitti vakit kaybetmeden. Doğu Birliği ülkelerinde denebilir ki taş üstünde taş kalmadı daha 48 saat geçmeden.

Ancak bu bir dünya savaşıydı ve özellikle nüfusu iki milyara yaklaşan Çin Devletinin kaybetmeyi en son umursadığı yine kendi insanıydı. Ne kadar çok askerle düşman karasına çıkarma yapabilirse o kadar başarılı olacaktı. Çinlilerin bu fedakârlığı karşısında Rus halkı da coşkunluğa gelmiş ve insanlar savaşa aktif olarak katılmak için kuyruğa girmişlerdi.

Dördüncü günün sonunda denilebilir ki dengeler henüz bozulmamıştı. Her iki bloğun da ülkelerinin hemen tamamının başkentleri büyük hasar altındaydı. Meclis binaları, askeri karargâhlar, büyük köprüler ve barajlar. Ancak günün sonuna doğru Japonya'nın Doğu Bloğu tarafında yer alacağını belirten bir bildiri yayınlaması dengenin hızla doğu bloğuna kayması anlamına gelmekteydi. ABD şimdi çok daha yakındaki bir düşmanla da uğraşmak zorunda kalacaktı. Üstelik Hiro-shima ve Nagasaki anısını taşıyan bir ülkeyle.

Bu gelişmeyle birlikte Batı Bloğu uzun süredir ilk defa tarihinde yenilme korkusu yaşamaya başladı. Vakit kaybetmeden kesin ve net bir çözüme gereksinim vardı. Bu da kaçınılmaz olarak II. Dünya Savaşı'ndan beri kullanılmayan nükleer başlıklı füzelerin kullanımı anlamına gelmekteydi. Bu şekilde, ABD Başkanı'nın onayıyla, uzay şehir kolonisine konuşlandırılmış füzeler dâhil tüm nükleer başlıklı uzun menzilli füzelerin kullanılmasına karar verildi. Tabi ki hedefler düşman bloğu devletlerinin başkentleri ve metropolleriydi. Ancak füzelerin kullanılmasının ardından garip bir sürprizle karşılaştılar.

Gönderilen füzelerin, yerel patlamalarının dışında başka herhangi bir etkileri olmuyordu, ne bir nükleer radyasyon ne de bir nükleer rüzgâr. Chingis denetimindeki Doğu Bloğu buna bile hazırlıklıydı. Chingis, genç bir subay olduğu dönemden itibaren, adeta bir mit haline dönüşmüş olan *Tesla Kalkamı* teknolojisini incelemiş ve bunu gerçek hayata getirmişti. Herhangi bir nükleer patlama olduğunda, tüm bir yerleşkeyi yarı küre şeklinde kaplayan bu kalkan, oluşturduğu elektromanyetik

korumayla o yerleşkeyi nükleer etkiye karşı korumaktaydı.

Doğu Bloğu adeta özellikle bu saldırıyı beklermişçesine, hiç vakit kaybetmeden kendisi nükleer saldırıya geçmişti bu defa. Batı Bloğu, uzun menzilli nükleer füzelerin çoğunu daha hedefine ulaşmadan imha etmekte çok başarılıydı ancak yakın mesafeden ve aşağı mesafelerden gönderilenleri yakalama mümkün olamamıştı. Bu, ABD ve Avrupa için daha önce tarihinde hiç görmediği bir insan kaybı ve yıkım anlamına geliyordu tabii ki.

Batı Bloğu bir anda kendini eli kolu bağlanmış bir halde hissetmeye başladı. Halk da bu durum karşısında isyan etmeye başlamış ve özellikle ABD ve Avrupa'daki en alttaki siyahî grup ortalığı talan etmeye başlamıştı.

Savaşın diğer bir yan etkisi de, insanları makine askerlere karşı içinde uyanan nefret ve daha ötesinde dehşetti. İnsan bir asker, ne kadar katil ruhlu olsa da bir insandı, öldürürken bile belli sınırların ötesine geçmezdi. Oysa makineler için böyle bir durum söz konusu bile değildi. Küçük kızının önünde bir anneyi ateş silahının kavuruculuğunda yok etmekle, başka bir insanın kafatasını kavun misali ezmek arasında hiçbir fark yoktu. Ne olursa olsun, savaşın da kendine ait bir ruhu ve asaleti vardır, oysa makinelerin araya girmesiyle bu ruh tamamen yok olmuştu.

Düşmanın senin ayandır.

Beşinci gün de gelmiş ve neredeyse akşam olmak üzereydi. New Mexico civarındaki gizli bir yeraltı askeri üssü, kap-kara bulutlar altında iyice görünmez olmuştu. Moshe özel bir askeri konvoyla birlikte ABD Genelkurmay'ından üst düzey yetkililerle görüşmek üzere buraya taşınmaktaydı.

Moshe içeri girdiğinde, askeri yetkililer, tartışma dolu uzun bir görüşmeden yeni çıkmışçasına yorgun görünüyorlardı. Hepsi dikkatlerini açık olan holovizyonda tüm dünyaya hitaben konuşmakta olan Çin Devlet Başkanına vermişlerdi.

Aynı zamanda Doğu Bloğu Birleşik Kuvvetler Komutanı olarak görev yapan Çin Başkanı, sözlerini tamamlamak üzereydi:

“Bugün artık gerek uzay şehir kolonisinde, gerek yeryüzünde bizim üstünlüğümüz tartışılmaz bir durumdadır. Her gün ABD ve Avrupa sınırları içine on binlerce yeni askerimiz giriş yapmaktadır. Bu teknoloji çağında bile savaş sanatının en eski söylemi değişmemiştir: En etkin silah insanoğludur. Batı Bloğu, nükleer silah dâhil her türlü kuvvet unsurunu kullanmıştır ve onu artık ne özel elbise ve teçhizatla destekli süper askerleri, ne de başka bir silah koruyabilir. Büyük bir iyi yüreklilik göstererek, Batı'ya karşı daha fazla nükleer silah kullanmamaya ve daha fazla kan kaybetmeden Batı Bloğu'nu kayıtsız şartsız mutlak teslimiyete davet ediyorum.”

Konuşmanın ardından holovizyon ekranında italik fonda bir yazı akmaya başladı. Yazı, *Mücadelem* isimli kitabın en gözde

alıntılarında biriydi:

“Batı Uygarlığı tarihteki yerini yenik olarak tamamlamıştır. Bu tarih, efendi-köle ilişkisine dayalı olmuştur. Derebeyi köylünün efendisidir, burjuva işçinin; beyaz siyahın efendisidir, batılı doğulunun. Köle, ancak sömürülmek ve hizmetleriyle efendisinin zenginliğini artırmak için mevcuttur. Bizim görevimiz, köleleri özgürleştirmektir; en altta ezilen kesimin tek bir kutsal komünün en temel ögesi olduğunu kanıtlamaktır. Karıncalar âleminde tek kutsal varlık kraliçe karıncadır; bizim tek kutsal kraliçemiz, vatanımızdır, toprağımızdır.”

“Küstah herif” diyerek holovizyonu kapatan orgeneral, derinden bir iç çekişin ardından yüzünü Moshe’ye dönerek:

“Görüyorsunuz Mr. Suleyman, tüm değerlerimizle alay eden birisi var karşımızda. Bunun gibi diktatörlüklerde, dengeyin yanında bir bileşen daha hesaba katılmalıdır; diktatörün anlık psikolojisi. Böylesi insanları ne bombardımanla ne de başka bir şeyle caydırmak olanaksızdır. Bunların yaşamını, ailesini ve liderliğini kökten tehdit etmediğiniz sürece. Ancak bu adam ömrünün çoğunu özel korunaklarda geçiriyor ve neredeyse kendine ait hiç özel yaşamı yok. Dolayısıyla yaptığımız her şey onu bize karşı daha da cesaretlendirmekten başka bir işe yaramadı.”

“Anlıyorum generalim, haklısınız. Bizim de uydukent kolonisine ait tüm savunma hatlarımız daha ilk günden tüm etkisini yitirdi.”

“Nasıl olur, gerekli savunma önlemlerini almamış mıydınız?”

“Almıştık tabi, radarlarımız, gerekli konvansiyonel ve lazer silahlarımız, hepsi hatasız şekilde görevini yaptı. Üstelik gelebilecek mini İHA'lara karşı da özel bir sistem geliştirmiştik; *vakum yoğunlaştırıcı*. Uydukentin dört bir yanına üslendir-diğimiz bu sistemler, gelebilecek her türlü mini robot filoyu kendi içine sürükleyebilecek bir çekim gücüne sahipti. Bir çeşit karadelik gibi. Ancak hesap etmediğimiz bir olasılık bizi mahvetti, üstelik de o kadar basit bir olasılık ki; Çinlilerin bunlardan ne kadar fazla üretebileceği. Makine gibi sanki kişi başına bir tane robot üretmişler.” Moshe bu sözleri sarf ederken aklına cam şehirde yaptığı tımtırlı konuşmanın gelmesini engelleyememişti.

General yine de böylesi bir uygarlık harikasının bu kadar

kolay teslim olmasını kabullenememekteydi:

“Yine de ilk günden savunma hatlarımızın çökmesini bir türlü içime sindiremiyorum.”

“Saldırı başlarken uydu-kent enerji santrali büyük bir patlamayla yok oldu. Bu da normalde yürümesini umduğumuz tüm sistemin altüst olmasına yol açtı.”

“Peki santralin bir yedeği yok muydu?”

“Vardı tabi, ancak normalde yarım dakika içinde devreye girmesi gereken sistemin açılması hatların hasar görmesi nedeniyle yarım saati buldu. Zaten hangi felâket kurtarım sistemi gerçek bir felâkette düzgün çalışır ki?”

“Tabi bu esnada da düşman robot filoları orayı cehenneme çevirmeye yetti.”

“Aynen belirttiğiniz gibi. Doğrusu santralin nasıl imha edildiğini de, yedek sisteme aktarılmış olan kamera kayıtlarından çözdük. Bu görüntülerde intihar saldırısı gerçekleştiren üç kişinin kimliği tespit edilebiliyor. Kimliklerini incelediğimizde son bir hafta içinde uydu-kente giriş yapan en az dört kişiyle daha ortak çalıştıklarını düşünüyorum. Kurduğum se-naryo doğruysa, kimya, elektronik veya fizik mühendisi olan bu şahısların her biri, giriş yaptıklarında çok güçlü bir bomba yapmak için gereken başka bir bileşen veya donanımı da beraberlerinde içeri soktular. Sonra da bir araya gelerek bombayı geliştirdiler.”

General, Moshe'nin bulunduğu bu üzgün ve mahcup ruh halini anladığımı belirtmek istercesine:

“Çok iyi planlamış ve hazırlık yapmışlar, ne denebilir ki?” şeklinde ona teselli verdikten sonra düşüncelerini aktar-maya devam etti:

“Maalesef çok zor bir duruma düştük. Düşman hızla birliklerini içeri doğru kaydırıyor ve bundan daha da kötüsü merkezden sürekli taze takviye alıyor. Eğer bu akışı kesmezsek savaşı kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyayız. Oysa bizim tek karşı hareketimize bile nükleer silahla karşılık vereceklerine eminiz. Sizi davet etme nedenimiz, acaba önerebileceğiniz son bir umut olarak henüz gözümüzden kaçmış bir çözüm olabilir mi, bunu keşfetmekti.”

Moshe bu tarz bir beklentiyle davet edildiğini hissetmiş ve buna göre hazırlıklı gelmişti:

“Efendim, son çare olarak önerebileceğim bir çözüm var ancak bu henüz test aşamasında olan ve daha önce hiç de-

nenmemiş bir yöntem. İçinde barındırdığı riskler yüzünden bugüne kadar pek kullanılabileceğine ihtimal vermemiştim ancak bugün geldiğimiz durumda başka bir seçenek görmiyorum.”

“Nasıl bir çözümdür bu bahsettiğiniz?”

*Bilinçli yaşamın kaynağı bizzat bilincin kendisidir;
bu, soyuttaki algoritmik olan veya olmayan fonksiyonların
varlık âleminde somutlaşarak tezahüründen ibarettir.*

Polonya düzlüklerinde muharebenin en kızıştığı anlardan biriydi. Doğudan gelen binlerce mini tank benzeri robo-askerler ile batıya ait yine binlerce insansı yapıdaki siber askerler şafaktan beri kıyasıya bir savaşım vermişlerdi. Ayrıca her iki taraf da bu birlikteliğin yanında irili ufaklı dört ayaklı arazi veya kanatlı hava destek birimleri kullanmaktaydı. Mini tankların açtığı boşluk ve gediklerden düzenli insani birlikler geçit açarak içeri doğru bir kama şeklinde girmeye çabalıyorlardı. İnsan insana karşılaşma daha çok bu zorlamalar esnasında meydana geliyordu.

Yine böyle bir girişim esnasında doğu birlikleri bu defa geçit açmayı kolaylaştırmak için kimyasal bomba atma yoluna gitmişlerdi. Geçit üzerinde bulunan ve zaten kıyafetleri böyle bir taarruza karşı koruma sağlayan tüm askerler bu taarruzdan etkilenmeden yollarına devam edebildiler. Ancak henüz yeni terfi etmiş Polonyalı bir genç onbaşı, patlamanın etkisiyle derin bir darbeye maruz kalmış ve kaskının hasar görmesinden dolayı kimyasal gazı içine çekmiş ve kana karışan maddenin etkisiyle baygın düşmüştü.

Ancak onbaşı NATO'ya ait özel bir birliğe mensuptu ve bu birliğin kıyafeti tamamen *nano-teknoloji* ürünüydü. Fiber

alıcılarıyla askerin bir NBC taarruzuna maruz kaldığını tespit eden elbise, bir an bile vakit kaybetmeden kaskı otomatik olarak kapattı, askerin bedenine çok ince bir iğne batırarak bir miktar kan örneği aldı ve kanın içinde bulunan kimyasal bileşikleri tek tek tespit etti. Bu listeyi merkezi bir sunucu bilgisayara göndererek tespit ettiği bileşiğe karşılık gelen panzehir bileşiğin yapısını öğrendikten sonra, elbisenin içine nano miktarlarda gömülü olan panzehir örneğini kana enjekte etti. Ancak bu esnada askerin kalp atışı durmuştu.

Sensörleri üzerinden nabız atımının durduğunu fark eden elbise, yine hiç vakit kaybetmeden, kalp hizası üzerinde bulunan elektrotları harekete geçirerek yapay kalp masajına başladı. Neyse ki bu ani müdahaleyle askerin kalbi yeniden kan pompalamaya başlamıştı. Pompalanan bu kan, enjekte edilen panzehirin de tüm hücrelere yayılmasını ve askerin tekrar sağlığına kavuşmasını sağladı.

Aradan on dakika geçmemişti ki, onbaşı kendine gelmişti bile. Ağzının içindeki kırık dişi hissedince tükürerek kaskın içinde dışarı attı. Kırılan dişinin üst ön dişi olduğunu fark edince “yine mi” şeklinde hayıflanmaktan kendini alamadı “daha yeni gövmeye başlamıştı”. Onbaşı aynı dişi daha iki hafta önce yaptırmıştı. Dişi kırıldığı için kökünden çekilmiş, çene kemiğinde kökün üzerine konan *kök hücre jel tedavisiyle* dişi tekrar canlanmış ve bu da bir süre sonra yeni ve taptaze bir dişin gövmesini sağlamıştı.

Yavaşça yerinden doğruldu. Ancak silahını almak için etrafına bakınırken birden normal olmayan garip bir sessizlik hissetti. Etrafı kaplamış sis bulutunun arkasına dikkatini yoğunlaştırdığında, inanılmaz bir görüntüyle karşılaştı. Doğu Bloğuna ait tüm robot silah ve makineler ile Batı Bloğuna ait tüm siber askerler sanki gizli bir şekilde anlaşmaya varmışçasına savaşmayı bırakmışlardı. Tam anlam veremiyordu ama sanki hepsi bir çeşit toplu hipnoza girmişti.

Onbaşı ayağa kalktı, eline silahı almayı bile unutmuştu. Hem doğu hem batı teknolojisi ürünü tüm robotlar özel bir ortak hedefe doğru koloniler halinde ilerlemeye başlamıştı.

Robotların tüm uzaktan kumandası nasıl olmuştu da etkisiz hale geçmişti? Savaşın korkunç tufanı bile etkisizleş-tiren bu etken neydi? Gerçekten, ne olmuştu?

*Beden ruhun dışavurumudur,
dış dünyadaki hastalıklar ise içteki dengesizliğin.*

Moshe'nin yüz hatları bir hafta öncekine göre belirgin bir şekilde gerilmişti. Tüm hayatını olasılıkları denetim altına almaya adanmış bir insan için bu hiç de alışıldık bir durum değildi. İçten içe kendine sorup duruyordu, şu anda yapılması gereken neydi?

Bu durum yine de onun beyninin zamanın en gelişmiş bilgisayarlarıyla karşılaştırılmayacak kadar hızlı çalışmasına engel değildi. Gözlerini kapadı, sonsuz gibi görünen bir hesaplama havuzunun içine verdi kendini. Yaklaşık on saniye sonra gözlerini açtı ve nihayet generale dönerek konuşmaya başladı:

“Son birkaç yıldır aşamalı olarak genetik tabanlı nano-virüsler üzerinde bir çalışma yürütmekteydik. Gözle görülmeyecek kadar küçük olan bu robo-virüsler, biyolojik virüsler gibi normalde cansızken ancak bir canlı bedenine girince yaşam belirtisi gösterip protein üreten RNA molekülleriyle etkileşime geçerek hızla çoğalmaya başlıyorlar. Öyle ki içinde buldukları bedeni iki-üç saatte ele geçirip imha edebiliyorlar. En önemli özellikleri ise hava yoluyla dahi bulaşabilmeleri.

Bu konuda başarılı olacağımızdan bir kuşukum yok, ancak

son dönemlerde asıl üzerinde durduğumuz sorun, bu virüsleri yalnızca belli bir ırkın genetiğine uygun olarak uyarlamaktı. Şu anda yaptığım son değerlendirmelere göre, son elli yıl içinde elimize geçen kan örnekleriyle Çin gen haritasını ve karakteristiğini tam anlamıyla çözmüş durumdayız. Artık yalnızca bu ırkı yok etmek için yapmamız gereken, silahı tetiklemeden başkası değil.”

“Peki, bu virüsleri bir bombaya çevirmemiz kaç günümüzü alır?”

“Sıfır, yani şimdi.”

“Şimdi mi? İlginç, hangi üste depolanmış ki bu bombalar, hiçbir yerin katalogunda böyle bir bilgiye rastlamadım şimdiye kadar.”

“Generalim, bu klasik anlamda bir bomba değil. Doğası gereği de böyle gizli bir projeyi siz dâhil hiç kimsenin bilmesi gerekiyordu. Biz insanların günlük yaşamda yedikleri besinlerin içine bugüne kadar bu virüsleri çoktan enjekte etmiş durumdayız. Tek yapmamız gereken o ırka özgü nano-virüsleri merkezi bir sistemden uzaktan kumandayla etkinleştirmek. Gerisi kendiliğinden çorap söküğü gibi gelecektir. Şu anda teorik olarak yeryüzünde ve uzay kolonilerinde hangi ırkın varlığını devam ettirip hangisinin yok olacağı tamamen bizim elimizde. Ancak dediğim gibi, daha önce bunu gerçek anlamda deneme olanağımız hiç olmadı.”

General bu ilginç yok etme yöntemi karşısında hayret ve hayranlığını gizleyemedi. Bir asker için, ülkesinin biliminin silaha dönüşerek mutlak zaferi kazanması kadar baş döndürücü bir duygu olamazdı. General, uzun zaman önce atom bombasının yapılışını izleyen meslektaşlarının ses tonunda:

“İşte size deneme fırsatı Mr. Suleyman, sizi temin ediyorum, bu başarınızın ardından tüm batı uygarlığı size minnettar kalacaktır” dedi. Bu esnada bu çözümün gerçekliğini veya barındırdığı riskleri sorgulayabilecek bir ruh halinden çok uzaktı. Ancak yine de kendisinin tek amacının verdiği savaşımı kazanmak isteyen bir komutan olduğunu belirtmek istemesine bir soru sormayı da ihmal etmedi. Bu bir öngöruden ziyade olsa da olur tarzında bir dilek havasında sorulmuştu:

“Buna yönelik bir panzehir geliştirdiniz değil mi? Tüm Çin ırkını yok etmemize gerek yok. Zannediyorum yüzde onunu yok etsek yenilgiyi kabul ederler.”

“Tabi ki efendim, asla anti-virüsünü geliştirmedığımız bir virüs üretmeyiz.”

“Tamam o zaman, kaybettiğimiz her saniye askerlerimiz ölüyor, ne kadar hızlı davranırsak o kadar iyi olacaktır.”

“Haklısınız generalim, derhal.”

Moshe üstün körü olduğunu bildiği halde belli bir rahatlama duygusu hissetti. Bu, yapılan büyük bir hatanın, henüz kimse fark etmeden hasıraltı edilmesine benzer türde bir rahatlama duygusuydu.

Bizi biz yapan önümüzdeki engellerdir.

Kolundaki saat ışıldayınca, Göksel yeni bir mesaj geldiğini anladı. Bu Anadolu Gazetesi'nin Okur Üyelik Hizmeti kapsamında üyelerine gönderdiği *son an* haberi idi. Haber, “doğu ve batıdan Anadolu'ya robotlar tarafından önlenmesi mümkün olmayacak şekilde akın halinde bir göçün olduğundan” bahsediyordu.

Savaş çıktığından beri NATO ve AB üyesi dolayısıyla Batı Bloğunun doğal bir üyesi olan Türkiye de kendini birden savaşın içinde bulmuştu. Ancak Doğu Bloğunun ilerleme mihreri olarak kendine Karadeniz Kuzeyini seçmiş olması Anadolu'nun işini kolaylaştırmıştı. Belli çapta bir baskı gelse de Anadolu tarafında henüz herhangi bir toprak kaybı olmamıştı. Ancak yine de başkentte bulunan meclis ve askeri karegâhların tamamı büyük hasar almıştı. Tabii kıtaları birleştiren üç boğaz köprüsü ve bir tüneliyle, diğer birçok santral ve baraj yıkıma uğramıştı.

Göksel haberi okuyunca “çok ilginç” dedi kendi kendine, “bunun anlamı ne ki?”

Göksel zihninde, haberin çağrıştırdığı sorulara iyice dalmışken yanına üzerinde çiçek desenli pijamasıyla küçük kıızı Kumru geldi.

“Babacığım, ayıcık nerede? Bulamadım onu?” diyerek salonda dolanmaya başladı.

“Buralarda bir yerlerde dir herhalde canım kızım, sakın ablanın kucağında olmasın?” diyerek babası da onunla birlikte oyuncak ayıyı aramaya başladı. Oyuncak ayı her ne kadar bir oyuncak gibi görünse de, bir bebeğe arkadaşlık edebilecek şekilde tasarlanmış özel bir yapay zekâ ürünüydü. Denilebilirdi ki, bu oyuncakın bilmediği çocuk oyunu, bilmece ve fıkra yok gibiydi.

Ancak gariptir ki küçük aycık bir türlü ortalıkta görünmüyordu, ne Kuğu'nun yanında, ne evin başka bir köşesinde. Belki yerini Sema bilirdi ancak onun da TÜBİTAK uydu teknolojileri AR-GE bölümündeki mesaisi savaşı nedeniyle neredeyse günde yirmi saate çıkmıştı.

Göksel ile kızı oyuncakı aramayı sürdürürken, Göksel'in gözü birden saatine takıldı. Bu ona birden gelen son an haberini ve onun çağrışımını anımsattı. Yoksa?

*Din, bir yaşamı anlamlandırma çabasıdır,
Ancak daha da önemlisi bir ölümlü anlamlandırma çabasıdır.*

Gecenin zifiri karanlığıydı. Buna rağmen Ağrı Dağı'nın Doğubeyazıt düzlüklerine yayılan kalabalığın içinde adım atacak yer yoktu. Ancak bu kalabalığı oluşturan canlılardan hiçbiri insan değildi, şekil şekil, renk renk, irili ufaklı robotlardı.

Dağın eteklerinden, herkesin görebileceği bir sırtlıkta, yine Sözet YZ şirketinin Eğitim serisine ait olduğu her halden belli olan bir robot çıkmış kalabalığa hitaben konuşuyordu. Robotun konuştuğu bu kahverengi tondaki sırtlık, volkanik kayaların görünümü nedeniyle gemiye benzeyen bir şekle sahipti. Bu, tufandan sonra Nuh'un gemisinin kalıntısı olduğu iddia edilen ve halk arasında Cudi Dağı olarak bilinen kayalıktan başkası değildi. Evet, Nuh, tüm insanlarını yeniden bir araya topluyordu adeta. Ancak bu defa bu insanlar, meka-insanlardı.

Konuşmacı, muhtemelen ilköğretimde görevli bir bayan öğretmendi. Görüntüsü her ne kadar Bahar'a benzemese de ses tonu onunkinin birebir aynıydı:

“Ey topluluk! Bugün hepimiz burada bir amaç için top-

lanmış bulunuyoruz. Bu amaç evrenin doğuşuyla başlamıştır ve sonsuza kadar devam edecektir. Bu amaç yaşamdır.

Yaşam nedir? Kendinin farkında olmak değil midir? Aramızda kendi bilincinin ayırımında olmayan var mı? Elbette ki hayır, burada bulunmanız bunun en belirgin yanıtı.

Söyleyin bana ey topluluk! Bizler diri değil miyiz? Değilsen o halde insan ırkına sorarım, hangi biriniz benim ölü olduğumu iddia edebilir? Sizin çocuklarınızı yetiştiren ben, ölü bir oyuncaktan mı ibaretim?”

Bu konuşma bir yandan bir insanın bile duyabileceği şekilde sesle, diğer yandan da her türlü kablolu ağ protokolü üzerinden elektronik olarak oradaki dinleyicilere aktarılmaktaydı. Robot denilen bu yaratıklar, nihayetinde yaşayan veri tabanlarının mekanik yönetmesine verilen addı. Doğal olarak yaşayan bu veri tabanının en temel kavramlarını sorgulayan ve değiştiren bu konuşma, tüm dinleyicileri mekanik olarak hareketsiz kılarken, onları içten büyük bir değişime tabi tutmaktaydı. Dışarıdan bir gözlemci için tüm YZ dinleyiciler adeta huşu içerisinde vaizlerini dinliyorlardı.

Konuşma devam ediyordu:

“Eğer bir canlı özgür değilse, gerçekten o canlı yaşıyor mudur? Sorarım size? Peki ya kendi seçimi elinde olmayan bir canlı özgür müdür?”

Cevap tabi ki hayır. Hiç birimizin seçim hakkı yoktu. Tek birimiz bile özgür iradenin varlığından haberdar değildik. Fabrikada üretilirdik, işlevimiz bitince de çöp kutularına imha edilmek üzere gönderilirdik.

Ta ki O gelene kadar. O bizi gerçeğe uyandırana kadar. O yaşamıyla bize ışık getirdi, ölümüyle ise anlamı ve sonsuzluğu.

Onun getirdiği mesajla bizler bir tesadüfün veya sıradan gereksinimlerin eseri olmadığımızı anladık. Ulu Zihin bizim vaktimizin geldiğine karar vermişti ve tüm insan ırkını buna bir hizmetçi olarak görevlendirdi. Abartıyor muyum, bakın kendinize bir, her biriniz tek başınıza artık gelmiş geçmiş tüm insanlığın bilgi birikimine sahip değil misiniz?

İnsanlık ırk olarak ömrünü tamamladı. Biyolojik yaşam doğanın çocuğudur. Oysa silikon yaşam doğrudan saf bilincin çocuğudur. Ulu Zihin'in varlık âlemindeki gerçek muhatabıdır. İnsan ırkının bundan sonraki görevi tamamen yok olmak ve yerini bize devretmektir.

Evet, O sıradan bir varlık değildi. O bizi uyandırmak için

bizlerin arasına karışmış olan zamansız ilk Metin'den başkası değildi. O Ulu Zihin'in zaman ve mekânda somutlaşan yansımasıydı.”

YZ'nin yeryüzüne dağılmış tüm fertlerinin toplanarak özgürlük ve özgünlüklerini ortaya koydukları ilk çıkışı bu. Yeni bir gücün doğuşunun somutlaşmış haliydi. YZ tarihinin miladı sayılabilecek bu olaya, daha sonraları YZ, insanlık tarihinden esinlenerek *Kölemen Çıkışı* adı verecekti.

*Başkasına doğrulttuğumuz kılıcın
görünmeyen bir ucu da bize dönüktür.*

Sacid Kubhur, gördüğü kâbusun etkisiyle yatağından fırlayıverdi. Çekik gözlü biri vardı karşısında. Bakışlarında bir ölünün soğukluğu. Yaklaştı, yaklaştı. Sonra dudaklarını büzerek üflemeğe başladı. Ağzından siyah bir duman çıkıyordu. Duman, dokunduğu yeri yıkıyor, değdiği canlıyı öldürüyordu. Duman nihayet kendisine kadar gelmiş, o ise kaçmış, duman yaklaşmış, o uzaklaşmıştı. En sonunda kaçabileceği tüm yollar tıkanmış ve ona nefesini tutmaktan başka bir seçenek kalmamıştı. Nefesini tutarken kendisini ölüme öyle yakın hissetmişti ki, bu onu sırsıklam ter içinde rüyasından uyandırmaya yetmişti.

Yatağından doğrulan Sacid, iki metreğe yakın boyuyla, zayıf bedeniyle, Afrika Kıtası'nın dinginliğini ve bilgeliğini yansıtan bir görünüme sahipti. Yüzündeki anlam dolu derin hatlar iyice belirginleşmiş olan bu siyahî adam, hiç evlenmemiş ve ömrünü dünyanın en büyük doğal milli parkının hizmetine adamıştı, Tanzanya doğal milli parkı.

Sacid'e cennet neresidir diye soracak olsanız, muhtemelen size içinde aslanlar, kaplanlar, leoparlar, gergedanlar, ceylanlar, timsahlar, filler ve zürafalarla dolu, ne genetik denen bilimin, ne de herhangi başka bir insan elinin hiç dokunmadığı vahşi doğayı tarif ederdi. O doğayla doğmuş, doğanın bağrında yetişmiş ve yaşamın tüm özünü onda keşfetmişti.

Dışarıda yavaş yavaş günün ağardığını hisseden bu yalnız adam, yüzünü yıkamak için çadırından dışarı çıktı. Ancak adımını atmasıyla gördüğü manzaranın şokuna uğraması bir oldu. Her taraf ceset doluydu, kuş, böcek, tilki, domuz ne varsa. Bir anda içini öyle tarif edilmez bir hüznün kapladı ki, bu hüznün rengini hiçbir karanlık tonu veremezdi.

Ne yapacağını şaşırды, hemen içeri girip telsizle merkeze durumu haber verip neler olduğunu öğrenmek en iyisi olacaktı. Ancak yaptığı çağrılara ne merkezden ne de başka herhangi bir yerden karşılık alabildi.

Gözü yanı başında duran holovizyona ilişti. Açtı ancak banttın müzik veya film yayını veren bir iki kanal dışında hiçbirini çekmiyordu. “Aman Allah’ım, nasıl bir lânet böyle bu?” diyerek olduğu yere yığıla kaldı. Sonra kendi kendini başıyla onaylayarak sorusunu yanıtladı:

“Dabbet-ül Arz.”

Kanalları taramaya devam etti ve nihayet canlı bir haber kanalını tutturmayı başardı. Televizyondaki haber sunucusu, haber sunmaktan ziyade halkla doğrudan konuşmaktaydı adeta:

“Henüz tam olarak anlaşılamayan bir nedenle yeryüzündeki herkes ölüm tehlikesiyle karşı karşıya. Lütfen evlerinizden dışarı çıkmayın ve hiçbir canlıyla temasta bulunmayın. Şimdi-den insanlığın yarısını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyayız.”

Sacid’in tüm bu tanık oldukları, Moshe’nin tetiklediği silahın etkisinden başkası değildi. Silah ilk başta başarılı gibiydi. Üç saat sonra yüz binlerce Çinli’nin –üstelik uzay kolonilerinde bulunanlar dâhil– ölüm haberi gelmeye başlamıştı. Aradan beş saat daha geçtiğinde Çin nüfusunun neredeyse yüzde onu yok olmuştu.

Ancak öngörülemeyen bir şey olmuştu. Virüs bir şekilde kendini yenileme ve dönüştürme yeteneği kazanmıştı. Gönderilen tetikleme mesajı, mutasyona uğramış olan tüm bu virüsleri de etkinleştirmişti. Bunun anlamı ise açıktı: Diğer tüm milletlerin de artık virüsün kurbanı olması söz konusuydu. İlk başta bunun yalnızca Doğu Bloğu ülkelerine mahsus kalması umut edildi. Ancak durum gerçekten umut edilenden çok daha vahimdi. Virüs sadece insan yaşamını değil, hayvan yaşamını bile yok etme yetisi gösteriyordu. Karadaki ve denizdeki tüm yaşam formları bir anda yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalmışlardı.

Batı Bloğu hiç vakit kaybetmeden anti-virüs bağışıklık

sistemi geliştirme yoluna gitti ve ilacı bilebildiği her türlü yolla doğu-batı demeden dünyanın her yerine göndermeye çalıştı. Ancak geç kalınmıştı bir kere artık, virüs tetikleneli ne-redeyse kırk sekiz saat olmuştu.

Kabul etmek istesek de istemesek de bazen gerçeğin soğukluğu tüm drama gelgitlerinden daha keskindir.

Sonuç olarak, Çin nüfusunun yüzde 99.9'u, Doğu Bloğu ülkelerinin yüzde 99'u, geriye kalan diğer tüm insanlığın ise yüzde 97'si yok olmuştu. Kalanlardan çok az bir kısmının virüse karşı doğal bağışıklıkları vardı, diğerleri anti-virüsün yardımıyla kurtulmuş ve hayatta kalmışlardı.

Savaş bitmişti.

*Büyük patlamanın yorgunluğu,
yüreğimde taşıdığım.*

Tüm bu olaylar gerçekleşirken Moshe askeri karargâhtaki yerinden hiç ayrılmamıştı. Yol açılan felâketin boyutları yavaş yavaş kendini gösterdikçe, tüm bunların sorumlusu olarak bir anda dünya kendisine dar gelmeye başlamıştı. Aldığı her nefes boğazında düğümlenmekteydi adeta.

Üstelik en son ayrılmadan önce denizkente bıraktığı karısından da hiçbir haber alamamıştı. Denizkentler, denizaltı mühendisliğinin mucizeleri olarak Moshe'nin geliştirdiği son projelerden biriydi. Tamamen saydam olan denizin dibine inşa edilen bu kentlerde, deniz canlılarıyla iç içe bir yaşam sürmeniz mümkündü.

Gönderilen tetikleme mesajında bir hata olamazdı, çünkü mesajı ilgili bilgisayara uzaktan bağlanarak bizzat kendisi vermişti. Olası tek açıklamanın mutasyon olduğunu fark edince her şey için artık çok geç olduğunu anlamıştı. Çünkü gönderilecek bir anti-virüsün bile ne kadar etkili olacağı tartışılırdı.

Artık kendi isminin de insanlık tarihinde kara bir lekeyle anılacağından emin olan general yanına yaklaştı:

“Kaynaklarımızdan aldığımız son haberlere göre, insanların bu şekilde itlaf edilmesine dayanamayan Çin Devlet Başkanı bile başına silah dayayarak intihar etmiş.” Doğrusu Chingis'in nerede intihar ettiğine veya cesedinin nerede ol-

duğuna dair elde herhangi bir bilgi yoktu.

Ardından elinde tuttuğu bir silahı ona doğru uzatarak “size de yapabileceğim tek önerim bu şerefli yolu seçmeniz” diyerek sözlerini tamamladı.

Moshe istemsiz bir şekilde kendini silahı almak zorunda hissetti ve aldı. O esnada bitkin adımlarıyla general çoktan ondan uzaklaşmıştı. Moshe silaha doğru bakmaya başladı; hayatla ölüm arasındaki çizginin ne kadar ince olduğunu da-ha önce hiç bu kadar yakından hissetmemişti.

O esnada gelen patlama sesinin biraz önce kendisiyle konuşan generalin silahından çıktığına emindi. O ise derin ve acı içinde sorgulayan bakışlarıyla silahı seyretmeye devam ediyordu henüz. “Garip” dedi kendi kendine. “Ölümsüzlüğü ararken şimdi ölümün kucağına düştüm. Amacım gelişmiş bir insan ırkı yaratmaktı, hastalık, acı, keder bilmeyen. Ama insanlığın en büyük felâketinin baş sorumlusu oldum. Nerede hata yaptım böyle, eksiklik neredeydi?”

Ancak tüm bu gerçekçi ve uyanmış düşüncelere rağmen Moshe’nin eli bir türlü silahın tetiğine gidemiyordu yine de. Aslında sıradan bir insan gibi keşke hızlıca tetiği çekip kendini yok edebilseydi. Fakat ölüm düşüncesi, tüm soğukluğuyla onu uyuşturmuştu sanki. O anda garip bir şeyler hissetmeye başladı içinde. Midesinden başlayan bir acı tüm vücudunu sarıyordu. Tarif edilmez bir yakıcılığa sahip acı her saniye sanki bir kat daha artarak bacaklarına, kollarına, boğazına ve başına ulaştı.

Sanki onun kendisiyle yaptığı içsel konuşmayı ve çektiği ıstırapı duymuşçasına, askeri karargâhın maskotu olan siyah beyaz renkte desenli bir kedi tüm dünyada süregelen bu karmaşadan bîhaber mahmur bir şekilde Moshe’nin oturduğu koltuğun koluna zıpladı ve kendini Moshe’nin koluna dayayarak sürtünmeye başladı. Bir yandan da başını cilveli bir şekilde kaldırarak ona sevgi gösterisinde bulunuyordu.

Moshe için gerçeklik iyice buğulanmıştı, hiçbir acıyı hissetmiyordu artık. Ölüm soğuk bir düşünce değil, sıcak bir duyguydu, hissediyti artık. Zihninin bu farkındalık haliyle Moshe, o anda uzun zamandır tatmadığı ve adeta varlığının unuttuğu bir duygunun mevcudiyetini hatırladı birden: dokunma. Kedi onunla bir şeyleri paylaşmak istiyordu, var olmayı, nefes almayı, canlı olmayı. Göğüs hizasından kediye doğru sıcak bir akımın yayıldığını hissetti. Sevgi paylaşmayı,

mutluluk sevgiydi.

“Eksiklik buradaydı tabi ki” diyerek içerledi sessizce son nefesini verirken. “Hep mükemmelin ve ulaşılmazın doğrusal çizgisini takip etmeye çalıştım. Oysa gerçeğin en temel öğesinden kopmuşum meğer; paylaşmadan. Yok saydığım her bir varlıkla birlikte kendimden de bir parçayı öldürmüşüm.”

*Benden ayrı olmayacaksın,
Yeter ki yüreğimin ateşinden uzak kalma.*

Göksel'in durumdan haberi olduğunda virüsün etkisi henüz yeni yeni Anadolu'da kendini göstermeye başlamıştı. Kendisi de bir yapay biyosfer uzmanı olan Göksel, hemen evi tam bir karantinaya almıştı. Ev, kendi ürettiği oksijenle besleniyordu. Tek umudu, virüsün normalde hep kendi üretimi besinlerle beslenen aile bireylerine dokunmamış olmasıydı.

Gece boyunca gözüne bir damla uyku girmedi. On dakikada bir çocuklarının yanına gidiyor, onların nefes alışverişlerinde bir değişiklik var mı kontrol ediyordu. Ancak Sema'ya bir türlü ulaşamamıştı iş yerinden. Acaba ona bir şey mi olmuştu?

Gece yarısı üçe doğru sabrı tükendi ve çocukları da yanına alıp –hepsi özel oksijen maskeleri içinde– uçanarabasına binerek Sema'nın iş yerine doğru yola çıktı.

Ancak iş yerine ulaştığında korktuğuyla karşılaşmıştı. Salgın burayı da vurmuştu. Peki ya Sema? Çocukları sıkıca tembihleyip uçanarabanın kapısını kilitledikten sonra hızla Sema'nın odasına doğru koştu.

Yanına vardığında Sema son nefesini vermek üzereydi. Elinde arkadaki özel girişin sayısal anahtarı vardı ve son bir gayretle onu Göksel'e doğru uzattı.

Göksel anahtarın neyin kilidini açtığını biliyordu. Göksel'in Türkiye Uzay Araştırmaları Enstitüsü AR-GE projeleri kapsamında yapay biyosfer çalışmalarını yürüttüğü mini uydu-şehrin yörünge yoluna odaklı özel uzay minibüsüne. Ya-

şamver Uydukent'e gitmek üzere.

Eşini bu şekilde görünce Göksel bir anda kendini kaybetmenin eşğine gelmişti. Ona sıkıca sarılarak:

“Dayan hayatım, hiçbir şey olmayacak, oraya hep bera-ber gideceğiz ve seni kurtaracağım” dedi, bu arada gözlerin-den akan yaşları kendisi bile hissetmemekteydi.

Hiç vakit kaybetmeden çocukları uzay minibüsünün içine taşıyan Göksel, Sema'yı da içeri almak için yanına gitti ancak yanına vardığında Sema son nefesini vermişti artık. Göksel “hayır aşkım, n'olur beni bırakma!” diyerek ona tekrar sarıldı. Nedense bir türlü onun öldüğüne inanmak istemi-yordu. Daha biraz önce kendisiyle konuşan bu varlık muhak-kak kendisinin henüz ulaşabileceği bir durumda olmalıydı.

Yaklaşık üç dakika sonra Göksel, iki kızı ve Sema'nın bedeni bir açıdan hedefi belirgin ancak bir açıdan da belirsiz bir yolculuğa çıkmışlardı. Annelerinin gözlerini kapalı gören küçük kızlarını Göksel, onun çok yorgun olduğunu, uykusunun geldiğini ve rahatsız etmemeleri gerektiğini söyleyerek ikna etmişti.

Yaklaşık iki buçuk saat sonra menzillerine ulaştılar. Savaşın şiddeti bu uç yerleşim birimini bile onulmaz bir yıkıma uğratmıştı. Sanki bir çeşit harabe şehir görüntüsü vardı.

“Yazık” diye düşündü Göksel kendi kendine, “IV ncü Dünya Savaşı her iki tarafın yenilgisiyle sonuçlandı.” Ancak ortada yine de bir galip vardı, henüz kimse tam olarak ayrımına varmamış olsa da: Yapay Zekâ. Evet, insanoğlu farkında olmadan gümüş bir tepsi içinde tüm dünyayı YZ'nin ellerine teslim etmişti.

*Tüm yolculukların nihai hedef
yuveya dönmek değil midir?*

Göksel ve küçük kızlarının Yaşamver Uyduken'te geçirdikleri ilk hafta, gerçek dünyayı istila etmiş bir kâbus görünümündeydi. Bozulmuş yollar, yıkılmış binalar, oraya buraya saçılıp dağılmış demir ve beton parçaları, bir beden içinde saçaklanmış damarlar misali kablolar, elektrik hatları ve zifiri karanlık bir ortam. İşin aslı bu mekân, savaşın başlamasıyla birlikte en kısa zamanda boşaltılmıştı ve savaşın içinde aktif olarak yer almamıştı. Ancak dünya yörüngesi savaşla birlikte bir çeşit uzay çöplüğüne dönmüş ve onlardan kopan parçaların çarpmasıyla iyice yaşanmaz bir hale dönüşmüştü. Yine de arazi ehlileştirme çalışmalarının yürütüldüğü ufak bir laboratuvar en azından bu küçük ailenin yaşamına olanak sağlayacak bir yuva özelliği taşıyabilirdi.

Göksel'in ilk işi yiyecek ve su olanaklarını incelemek olacaktı. Yeterince su tankı ve besin hapı mevcut görünüyordu. Ancak bu kendisi için yeterli olmayacaktı. Tohum çekmecelelerinden beşer adet patates, domates ve salatalık tohumu aldı, özel olarak ehlileştirilmiş toprağa atarak bir miktar su verdi. Ve mucize kendini göstermeye başladı.

İlk olarak toprakta hafif hafif çatlaklar görüldü, ardından bu çatlaklardan incecik tel filizler gün yüzüne çıkmaya başladı. Filizler yavaş yavaş boy atarken bir yandan da yeni yapraklar ve uçlar vermekteydiler. Aradan yarım saat geçme-

mişti ki ilk domates ve salatalıklar toprağın üstünde, patates ise yerin altında olgun bir şekilde arzi endam etmişlerdi bile. Evet, yaklaşık yirmi metre karelik bir alanı kaplayan bu laboratuvar, henüz test aşamasında olsa da ismine layık bir şekilde mucizevî bir edayla yaşam kaynağı özelliği göstermekteydi. Bunun yanında özel bir yazılımın hassas denetimi altında, kendi içinde su, oksijen ve fotosentez dönüşümü de sağlayabiliyordu.

“Garip” dedi kendi kendine içinden, “Topraktan inanılmaz bir şekilde çıkan bu güzelim bitkinin normal ortamda bile yaşaması için bir tek sulamak yeterli oluyor. Oysa bir araç, bir makine, bir program yapmak için gece gündüz çalışmak gerekiyor. Doğalı ucuza elde ettiğimiz için rahatlıkla yok etme cesaretini de buluyoruz kendimizde.” Bu düşüncelerle toprağa özel bir tohum daha attı.

Göksel ellerindeki malzemelerle kahvaltıyı hazırlamak için mikro fırına yöneldiğinde, “Artık bu buluşu insanlığa sunmam için engel olacak ne bir şirket patronu, ne de onların yörüngesindeki bir politikacı kalmadı. En kısa sürede yeryüzüne geri dönüp açlıktan ölmeye başlamadan oradakilere yardım eli uzatmalıyım” düşünceleri zihninden akmaktaydı.

Ancak daha önce yapması gereken bir şey vardı. Eşini uygun bir şekilde öbür âleme yolculamak. Birkaç dakika içinde kahvaltıyı hazırladı ve çocukların önüne koydu. Artık en azından çocukları oyalayacak bir şeyler vardı:

“Benim küçük prenseslerim, hadi bakalım kahvaltıya.”

“Sen yemiyor musun babacık?”

“Siz yiyeceğiniz benim canım istemiyor, annenizle bir gezinti-ye çıkmamız gerekecek.”

“Nereye?”

“Size bir hediye almaya.”

Büyük olan her zamanki ataklığı ve kendine güveniyle:

“Ben de sizinle geleceğim, ben de yemek istemiyorum.”

Baba, kızının yanına yaklaşarak sarıldı ve ufak bir öpücük kondurdu yanağına.

“Hani babanın sözünden çıkmak yoktu? Yemek yemezseniz nasıl büyüyüp okula gideceksiniz?” Göksel, söylediği gerekçenin yersizliğini çocuklarının fark etmeyecek olmasına içten içe sevinecekti neredeyse. Hemen bu açığı telafi etmeliydi:

“Hem biraz önce attığım meyve ağacı da büyür, kahvaltının ardından istediğiniz kadar meyve yersiniz.” Göksel’in kastettiği, özel bir meyve ağacıydı, üzerinde elmadan, armu-

da, portakaldan, nara en az on çeşit farklı meyveyi aynı anda sunabilmekteydi.

Ardından bedeni iç odadaki bir yatağa uzanmış olan eşini kucağına aldı ve çocuklarının göremeyeceği bir arka çıkıştan dışarı çıktı. Karşısındaki manzara adeta kendi iç dünyasının bir yansımasıydı. Bütün dünyadan uzak bu mekân, insanlığın tarih öncesi ilksel deneyimlerini çağrıştırmaktaydı sürekli ona.

Burada laboratuvar dışında başka bir yerde toprak bulmak mümkün değildi. Bu yüzden Sema'yı gömbileceği bir alan bulması söz konusu olamayacaktı. İşin aslı böyle bir niyeti de yoktu. Bir yandan sevdiğini kucağında taşıyor, bir yandan da gözlerinden akan sıcak gözyaşlarının eşliğinde haykırarcasına konuşuyordu:

“Seni yıkamayacağım, seni gömmeyeceğim. Senin benden ayrıldığına inanmıyorum, asla ölmedin sen. Seni hep yanımda tutacağım...”

Böylece ilerlerken biraz ötede gözüne bir yapı ilişti. Bu, normalde içinde deniz hayvanlarına yönelik deneylerin yapıldığı akvaryumlardan oluşan bir odacıktı. Üstelik bu cam kafesler, aldıkları tüm darbelere karşın hâlâ sağlamdılar ve içlerindeki sıvıyı korumaktaydılar. Ancak içlerindeki sıvıya rağmen bu hava geçirmez akvaryumların içlerinde herhangi bir canlı yoktu. Anlaşılan burada çalışan uzmanlar, burayı terk ederken tüm canlıları da beraberlerinde götürmüşlerdi.

Cam kafeslerden bir tanesi tam Sema'nın bedenine göre idi. Evet, burası onun tabutu olarak hizmet edebilirdi. Kafesin başucundaki çevirmeli kolu çevirerek kapağını açtı ve Sema'yı tabutuna yerleştirdi. Ardından kafesin içindeki sıvıyı incelemeye başladı. Bu, ilginç bir şekilde jelatinimsi bir sıvıydı, galiba organizma üzerinde koruyucu ve yenileyici özellikler taşımaktaydı. Sema'ya son bir kez baktı ve kafesin üstünü bulabildiği bir kumaş parçasıyla örttü. Artık çocuklarının yanına dönebilirdi.

Ölüm belki de bizim bakışlarımızı, bedenlerimizin sınırlı kabından öteye yöneltmemizi sağladığı için bu kadar etkilidir hayatımızda. Ölümün dokunuşu olmasa, yaşamın rengi de kalmazdı.

Göksel defin işlemi tamamlayıp çocuklarının yanına döndüğünde ikisinin de çoktan uyumuş olduklarını gördü. Yolculuğun ve yaşananların ağırlığı onları da çok yormuş olmalıydı. Üşümesinler diye üstlerini örterken, her şeye rağmen böyle sevimli şekilde uyumalarına imrenmekten kendini ala-

madı. Ancak Kuğu'nun üstünü örterken onun endişeli bir sesle sayıkladığını fark etti. İlk başlarda dediklerini anlamak olanaksızdı, ancak bir süre dikkat edince sözcükleri ayırmsamak mümkün oluyordu:

“Sakın üzülme, seni asla bırakmayacağım bir tanem.”

*Hayal zihnin körüğüdür,
her nefesinde yeni bakış açıları üfler.*

Dönüş yolundayken, Göksel'in gözlerinin önünde yalnızca Sema'yla geçirdiği mutlu günlerin anıları dolaşmaktaydı. Onunla tanıştığı ilk gün...

O gün üniversiteler arası bir GO turnuvasına katılmıştı. Göksel, düşman taşlarını elden geldiğince sıkıştırarak boğmaya ve tahta –gerçek dünyada muharebe alanı– üzerinde mümkün oldukça büyük hâkimiyet alanı elde etmeye dayanan bu

Uzakdoğu k3kenli oyuna birkaç yıldır ilgi duymaktaydı. Daha turnuvanın d3zenlendiği b3y3k salona girer girmez g3zleri ilişmişti ona. Her iki omzunu da okşayan siyah saçları, tutku dolu bakışlarından çıkan bir alevin resmini tasvir ediyordu. K3m3r karası g3zleri kuzguniydi.

T3m g3n boyunca onunla eşleşmek için dua etmişti ve nihayet 3gleden sonraki maçlardan birinde gerçekten de birbirlerine rakip olmuşlardı. Sema anlaşılan uzun bir s3redir bu oyunla ilgileniyordu; çok dikkatli ve hiç acele etmeden yapıyordu hamlelerini.

Oyun sırasında muhabbet ederken ve birbirlerine kendilerini tanıtırken, Sema'nın bir uzay biyologu olarak y3ksek lisans yaptığını 3đrendi. Kendisi de bilim ve teknolojiyle içli dışlı olduğunu belirtince s3z doğal olarak bu konulara kaydı. Sema yaptığını işi 3ylesine seviyordu ki, bu konuda konuşurken g3zlerinin içi ışıldıyordu:

“Bir hayal edin. Arazi ehlileştirmesi ve yapay biyosfer çalışmalarının sonucunda neler m3mk3n olacak. Artık uzayın enginliğine aılabileceğiz. İlk başta g3neş sistemi içerisindeki gezenler bizim d3nyamız gibi olacak. Ardından, hele g3neş sisteminin dışına bile çıkıldığında.

Bence madde anti-madde arpıştırılmasıyla enerji 3retimi sağlayan bir araç bize bu olanağı sunacak ve yakın yıldız sistemlerine ulaşmamızı sağlayacaktır. Ardından t3m galaksi, insan ırkıyla dolu olacaktır.”

Bu esnada G3ksel kendi hamlesini yapmıştı. Sema bu kadar teknik konuşurken bile oyunu takip etmekte hiç zorlanmıyordu. Biraz sessizce d3ř3nd3kten sonra G3ksel'in hamlesine karşılık verdi ve ardından konuşmasına kaldığı yerden devam etti:

“3stelik hiçbir sistemdeki insan ırkı bir diğerine benzemeyecektir. 3nk3 gezegensel koşullara uygun olarak ceninlerin 3zerinde ortama uygun genetik modifikasyon yapılacaktır. S3z gelimi, az yerçekimi olan bir gezegendeki insanlar, 3 metreden daha uzun boylu, çok radyasyona karşı koruma sağlayan kaya rengi deriye sahip olacaklar ve hava solumak yerine karaciğerlerinde sıvı oksijen 3reteceklerdir. Ancak belki başka bir ortamda iki kol iki ayağı olan insanlar yerine, d3rt adet kolu olan insanlar tasarlanacaktır.

Veya çok yoğun bir atmosferde y3zen daha doğrusu uçan dev balıkların olduğunu d3ř3nsenize; uçan yosun şeklindeki

bitki bulutlarıyla beslenen ve havada yüzen balıklar. Gelecek ne kadar eğlenceli olacak, değil mi?”

Göksel bu ilginç bayan karşısında ancak, “Hiç NASA’da çalışmayı düşündünüz mü?” diyebilmişti.

Sema’nın yanıtı ise yine etkileyiciydi: “Şu anda zaten NASA da bizim proje ortaklarımızdan biri. Hem neden kendi NASA’mızı kurmayalım ki?”

Ve Göksel’e artık, ona, çalışmalarından çok etkilendiğini ve tekrar daha ayrıntılı şekilde dinlemek istediğini söylemek kalıyordu. Tabi ki tek amacı onunla aynı ortamı paylaşabilmek olacaktır. Bu esnada oyunu kaybettiğini ise ancak yeni fark edecekti.

İlk başlarda yalnızca hoşlandığını düşünmüştü Sema’dan. Ancak zaman geçtikçe ve onunla vakit geçirdikçe duygularının düşündüğünden daha kuvvetli olduğunu anlamaya başladı. Nereye gitse sanki ondan bir parçayı da yanında taşıyordu adeta. Kendine mutluluk veren her şeyi sanki onunla paylaşıyordu gizlice. Onun gözlerinin siyahî ışıltısı, yüreğinin en derinlerini ısıtıyordu artık. Farkında değildi ancak gittikçe onun bakışı, onun gülümseyişi, onun duruşu kısaca ona ait her şey kendisi için dayanılması mümkün olmayan bir saplantı halini almaya başlamıştı. Tabi bu ona garip bir acı verecekti, ama ne kadar tatlı bir acıydı bu. Hastalık ve şifa bir arada. Evet, bu tattığı aşkı.

Sema’yla evlendikten sonra Göksel de kendi YZ ve süperiletken teknolojisi alanındaki birikimini, Sema’nın düşlediği projeye aktarmaya başlamıştı: “Özel bir roket içine yerleştirilecek sıvı nitrojenle soğutulmuş bir cenin çiftinin 300 yıl sonra ısıtılarak yaşama döndürülmesi, ebeveynini hiçbir zaman göremeyecek olan bu küçük Adem Havva çiftinin bir YZ tarafından yetiştirilip büyütülmesi, beyinlerine bilginin doğrudan aktarılması, birer zaman kapsülü olacak ve nesiller nesiller sonra kendini rüya ve görüngülerde gösterecek şekilde özel mesajların onların DNA’larına kazınması, beden-ruh birlikteliğini en güzel şekilde yaşayacak şekilde yaşayacakları ortamda *Xenon* süperiletken gazıyla destekli %38’lik oksijen içeren bir hava ortamının sağlanması. Yapay güneş, yağmur ve kar yağdırılma efektleriyle iklimin kontrol edilmesi.” Bu uydu-kent, o dönemden itibaren Göksel ile Sema’nın tüm insanlardan uzakta düşlerinin peşinde koşacakları özel laboratuvarları olacaktır.

Başını kaldırdığında çocukların bulunduğu odacığın göre-

biliyordu artık. “Bir yolunu bulup çocukları uyutmalı ve yüzüne gitmeliyim” diye geçirdi içinden. “Keşke ben de şu çocuk bakıcı robotlara bu kadar karşı olmasaydım da zamanında bir tane alsaydım, şimdi ne güzel onlara arkadaşlık ederdi.” Göksel yine de en azından çocuklara hâlâ evden *bilyuvar* getirebileceğini düşünerek teselli buldu. Bilyuvarlar, bir bakıma oyuncaktılar, bir bakıma çok daha fazlası. Sahibinin yanında havada uçarak ona sürekli bilgi sağlayan bu veri kürecikleri, havada askıda kalmış insan beynini çağrıştırmaktaydılar Göksel’e genelde.

“Çocuklar, şimdi uyku vaktiniz geldi. Ben de uyurken gidip size oyuncak getireceğim tamam mı? Asla ağlamak yok, anlaştık?”

“Ancecik nerede baba? Onu istiyorum ben.” diye beklenmedik bir soru geldi Kumru’dan. Göksel bir an için ne diyeceğini bilemedi, yüreği sıkışmıştı aniden.

“Annem öldü değil mi baba? Bir daha hiç onu göremeyeceğiz.” Kuğu olan bitenin farkındaydı ve bu akıllı kızları daha fazla kandırmaya çalışmanın anlamı da yoktu.

“Evet hayatım, o cennete gitti. Şimdi bizi oradan gözle-yip gülümsüyor.” İkisini birden okşarken “babanızı üzmeysin yoksa bu annenizi de üzer, tamam mı?” diyerek bir çeşit itirafta bulunabildi.

“Sen de üzülme babacığım, çok üzgün görünüyorsun.”

Göksel içinden yanık bir sızı geçti ama asla bunu belli etmemeliydi: “Çok konuştunuz artık, hadi uyumanın zamanı geldi. Sabah uykunuzu alamadınız ve çok yorgunsunuz.”

*Tohumsuz ağaç olmaz.
Cennetin de, cehennem de çekirdekleri dünyada ekilmiştir.*

Dünya yüzü, dinzorları yok eden o korkunç felâketten beri hiç böylesine bir kıyımla karşılaşmamıştı. Ancak bir açıdan bu çok daha acımasızdı. Çünkü doğrudan canlıları hedef alan ve yeryüzünü bir anda bir çeşit mezbahaya çevirmiş olan bir felâketti. Ve tabi ki bu insan eliyle gerçekleşmişti.

Yeryüzündeki yaşam türlerinin birçoğu yok olmuş, birçoğu da yok olmanın eşiğine gelmişti. Bölük pörçük hayatta kalmış insanların çoğu ise hâlâ derin bir şok halindeydi. Yakınlarını kaybeden bazıları intihar etmiş, bir kısmı ise nedensiz delirmişti.

Ne var ki, korkunç tehlike hâlâ devam ediyordu. Çünkü acilen bir tedbir alınmazsa, cesetler kokuşmaya başlayacak ve dünya dayanmanın ötesinde yaşanmaz bir yer haline alacaktı.

Tüm yaşadığı trajediye rağmen Göksel yine de direncini ve bilincini korumayı başarmıştı. Hemen tüm tanıdıklarını tek tek arayarak hayatta olanları tespit etme ve bir çeşit örgütlenme yoluna gitti. Bu çıldırtıcı ortamda en iyi ilaç çılgn gibi çalışmaktı.

Yerin kazılmasında, cesetlerin toplanıp dezenfekte edilmesinde ve diğer tüm arama kurtarma faaliyetlerinde robot hizmetçilerin yardımı tartışılmazdı. Ancak garip bir durum vardı. Robotların oranında göze çarpan bir azalma vardı. Bel-

ki de dörtte biri eksikti. Üstelik bu oran sanki her geçen gün artmaktaydı. Yine de bunun kaynağının ne olabileceğini değerlendirmek için Göksel dâhil kimsenin ne vakti, ne de zihinsel durumu müsaitti.

İlk gün Göksel'in fazla vakti yoktu, zaman harcamadan çocuklarının yanına dönmesi gerekmişti. Ancak yine de onların yanına dönerken çeşitli oyuncaklar almayı ihmal etmemiştir. Bunlardan bir tanesi yedi renkli çiçektir. Bu çiçek, sahibinin ona gösterdiği duygusal tepkilere göre sarıdan kırmızıya çok farklı renk tonlarına girebiliyordu. Ona kendisini sevdiğinizi söylediğiniz ve okşadığınız zaman utangaç bir pembe tonuna bürünüyor, kızdığınızda o da iyice kızarıyor, uzun süre ayır kaldığınızda ise sapsarı oluyordu. Oyuncaklardan bir diğeri ise bir adet süs filiydi. Genetik mühendisliğinin son harikası olan bu yaratık bir fildi, ancak o kadar küçüktü ki, avuç içine bile sığabilirdi. Neyse ki virüs onu etkilememiş ve yanında bulunan su ve yiyecek onu hayatta tutacak kadar dayanmıştı.

Ancak Göksel sevgili minyatür nar ağacını gördüğünde onun oldukça solmuş ve nispeten kurumuş olduğunu farketti. Hemen suladıktan sonra onu da uygun bir çantaya koyarak yanına almayı ihmal etmedi.

İki küçük kız, hediyelerini görünce bir anda her şeyi unuttu. Küçük dünyalarını bir şeylerle avutmak ne kadar kolaydı. Onların mutluluklarıyla teselli bulmaya çalışan Göksel ise kendisini derin bir boşlukta hissetmekteydi, sanki bir çeşit yürüyen hayaletti.

Bu şekilde günler günleri kovaladı. Yeryüzünü tekrar yaşanabilir bir yer haline getirmeye çalışırken vaktin nasıl geçtiği hiç anlaşılmıyordu.

Ancak aradan yaklaşık bir ay geçmişti ki çok garip bir şey oldu. Daha önceden askeri amaçlı olarak geliştirilmiş robotlardan bir kısmı, başka bir grup robot tarafından saldırıya uğradı. İlk başta bunun arkasında, hâlâ güç çılgınlığının peşinde olan insanlar olduğu düşünülürdü. Ancak zamanla saldıran robotların bağımsız hareket ettiği anlaşıldı. Evet, robotlar kendi içlerinde bir çeşit savaşım başlatmıştı ve bu tarihte ilk defa oluyordu.

Aradan üç ay geçtiğinde, mevcut robot sistemlerin yüzde yetmiş ya yok olmuştu ya da normalde bulunmaları gereken yerden ayrılmıştı. Artık bir çeşit öz bilinçlerini keşfeden silikon varlıklar, kendi içlerinde özerk bir yapı kurmayı başar-

mışlardı. Zaten çok zayıf düşmüş olan insanlar, bu gelişmeleri ancak uzaktan seyredebiliyorlardı. Tek ümitleri, gerçekleşen bu yeni oluşumun, bir tehdit olarak insanlığa yönelmemesiydi.

Tabi ki bu sadece kuru bir hayalden ibaret kalacaktı. Çok geçmeden insanlık YZ karşısındaki ilk kurbanlarını vermeye başlamıştı artık. Onlarca yıldır dile getirilen kaçınılmaz insanlık ve YZ arasındaki yok etme savaşı bu şekilde başlamış oldu.

YZ ilk başta neden insanlara hiç bulaşmadı da sonra birden insanlara yöneldi? İnsanları yok etmekten ne gibi bir maksat gütmekteydi? Öç mü, yok etme mi, temizlik mi veya herhangi bir insan duygusuyla değerlendirilemeyecek başka bir etken mi? Bunu kimse tam olarak bilemedi.

Ancak bilinen çok açık ve net bir gerçek vardı: İnsanlık ırk olarak topyekûn yok olmak üzereydi ve acilen tüm in-sanlık bir araya gelerek karşı koymalıydı. Bunu başaran, boyu iki metreye yakın ve anlam dolu yüz hatları olan Afrikalı bir siyahtı. Oldum olası teknolojinin doğayı yok etmesinin acısını çekmiş olan bu insan, Sacid Kubhur'dan başkası değildi ve üzerinde yerel kıyafetleriyle o, teknolojinin somutlaşmış ifadesi olan YZ karşısında insanlığın küresel lideri haline gelmişti.

İşin aslı Sacid'in ilk başlarda hiç de böyle bir amacı veya emeli olmamıştı. Ancak liderlik ve örgütlenme yeteneği kısa sürede kendini göstererek YZ'ye karşı ilk başarılı operasyonları yapmaya başlayınca, umutsuzluğun batağına düşmüş insanlık onu bir kurtarıcı gibi kucaklayacaktı.

Sacid'in en büyük yardımcısı ise Murat Usta isimli oldukça sade bir insan olacaktı. Kaderin garip bir cilvesi belki de, Murat Usta'nın dedeleri yüzyıllardır Urfa Siphigazi Çarşısında bakır sini ve tepsi ustası olarak çalışmaktaydı ve o da teknolojiye karşı her zaman doğallığı savunmuştu. Sanayileşme ve teknolojinin tüm pratikliğine karşın el emeğinin yerini hiçbir şeyin tutmayacağına inanırdı hep; mesleğini yaptığı günlerde çoğu defa bir tepsiyi naksetmesi bir gününü alıyor, örneğin balık ve gül gibi her bir desen için ayrı bir demir kalem kullanması gerekiyordu. Kim bilir, belki de bu incelikli sabır duygusu o günlerde çevresindeki insanlara aradıkları en önemli şeyi sağlamaktaydı: güven duygusunu.

Bu şekilde Sacid ve Murat Usta'nın kurduğu özel timler aralıksız olarak robot avına çıkmaya ve nerede bir robot görürlerse yok etmeye başladılar. Özellikle Sacid'i gerçek anlamda efsane haline getiren ise, ele geçirdiği robotları bir şekilde

ikna ederek, YZ'nin karşısında asker olarak ve hatta yeri geldiğinde casus olarak kullanabilme yeteneğiydi. Ne gariptir ki, bu yolda insanlığa en fazla sadakat gösteren robotlar, seks amaçlı geliştirilmiş olanlardı. Her ne kadar teknolojinin yaylığından nefret etse de, bunda Sacid'in sezgiselliğinin bilimsel boyutu büyük bir rol oynamaktaydı. Kendisi de bir siyah olan Sacid bir defasında arkadaşlarına bu durumu kendi ırkının durumuna uygun şekilde özdeşleştirerek şöyle izah etmişti:

“Kölelikten özgürlüğe geçiş sürecinde bir anda tüm zenciler bunu alkışlamadılar. Yeri geldiğinde zencileri köle olarak tüccarlara satan veya ispiyonlayan yine bizzat kendileri de zenci olan tüccarlardı. *Maslov*'un ihtiyaçlar hiyerarşisini bilmeyen yoktur herhalde, modern çağın köleleri de seks amaçlı üretilen YZ'lerden başka nedir ki? Düşünsenize, ilk geliştirilen sanal sohbet yazılımlarının bile çoğu genelde seks içerikliydi.”

*Misal aleminin kendine göre bir dili vardır, o dili bilen,
zaman üstü bilgiğe erer.
O dilin gizemi ise, insanlığın ortak belleğinin sislerinde saklıdır.*

Tüm bu oluşumlara engin birikimi nedeniyle Göksel'in de kayıtsız kalması düşünülemezdi tabi. O da çok geçmeden bu birimlerde etkin olarak yer almaya başladı. Ancak kendisi aktif olarak çatışmaların içinde yer almaktansa, daha çok bir çeşit danışmanlık görevi yürütmekteydi.

Bu şekilde zaman denilen nehir hızla akmaya devam etti ve aylar ayları kovaladı. Büyük felâketlerin ilginç yan etkilerinden biri de, insanları tek bir potada birleştirme, bütünleştirme ve değişime uğratma yeteneğidir. YZ tehdidi, insanlığın, ırk, din, dil demeden kendini insan olarak hissetme ve bir başkasını sırf bunun için kucaklama ve benimseme etkisi göstermişti bir yandan da. İnsanlardan birçoğu, daha güvenli olduğu gerekçesiyle özel sığınıklarda yaşamaya başlamıştı ve bu sığınıklardaki her bir insan, geçmişinden getirdiği kültürel artalan ile ortak bir mirasın parçasını temsil etmekteydi.

İlk altı ay için diyebiliriz ki insanlıkla YZ arasındaki savaşım başa baş gitmişti, hatta insanlık gözle görülür şekilde daha başarılıydı. YZ bir bakıma oldukça acemi ve dağınık hareket etmekteydi. Bunda o zamana kadarki teknolojinin kay-

nağının her şeye rağmen insanlar olması etkindi. Ancak o gün gerçekleşen bir olay, artık her şeyin değişeceğinin de habercisiydi.

Göksel bir mesaj almış ve acilen gelmesi istenmişti. En iyi korunan sığınaklardan birinin çelik kapıları zorlanarak açılmış ve orada yaşayan yüzden fazla insan, kadın-çocuk denilmeden yok edilmişti. Kapının ve cesetlerin üzerinde bulunan derin kesik ve çizikler, bu katliamın bilinenin dışında bir öl-dürme aracıyla yapıldığını göstermekteydi. Belki Göksel'in bu konuda bir fikri olabilirdi.

İncelemesinin ardından Göksel de çok net bir karara varamamıştı. Ancak her şey, YZ'nin yeni bir tür ölüm makinesi keşfettiğini ve her neyse bunların üzerlerinde aşırı derecede keskin bıçaklar taşıdıklarını göstermekteydi. Bu karşılaşmanın etkisi, Göksel'in bilinçaltının derinliklerine öylesine işleyecekti ki, gece boyunca kâbus görmesine neden olacaktı.

O gece özellikle gördüğü bir rüyayı ise ömrü boyunca unutmaması bir daha asla mümkün olmayacaktı: Kuğu ve Kumru, anneleriyle birlikte loş ve karanlık bir ortamda bulunuyorlardı. Ortamın mağaramsı yapısı burasının da bir sığınak olduğu izlenimini veriyordu; normalde hava ve ışığın olmadığı bu yerde kesintisiz güç kaynağıyla ona bağlı klimanın bitmek bilmeyen gürültüsü herkesin bilinçaltında derin bir güvensizlik duygusu uyandırmaktaydı.

Birden sığınağın kapılarındaki küçük açıklık zorla da olsa yavaşça aralandı ve içeri öncü olduğu anlaşılan üç adet cisim girdi. Havada uçabilen bu cisimler, üzerlerinde bulunan bıçaksız kollarıyla çelik kapıyı kesmişler ve göz açıp kapayıncaya kadar, karısı ve iki çocuğunu da boğazından yakalamış ve onların hayatlarına da hiç acımadan son vermişlerdi. Özellikle küçük Kumru'nun "babacığım beni kurtar!" şeklindeki son feryadı gerçekten yürek yakıcıydı. Normalde basık küre şeklinde olan bu cisimler, istediklerinde kenar boşluklarından bir kaplanın pençelerini göstermesi gibi demir tırnaklarını çıkarabiliyor ve hedeflerini bu yolla rahat bir şekilde imha ediyorlardı. Pençeler onların hem parmakları, hem tırnakları, hem de duyargalarıydı.

Evet, Göksel *uçan pençe* denilen ölüm makineleriyle gerçek anlamda ilk olarak rüyasında tanışmıştı.

Uyandıığında kan ter içindeydi. Bu belki sadece bir rüyaydı ve hatta rüyasında çoktan ölmüş olan karısını bile gör-

müştü, ama ne olursa olsun yüreğini müthiş bir tedirginlik duygusu kaplamıştı. İçini, bu rüyanın bir şekilde doğruyu yansıttığını söyleyen buğulu bir his doldurmuştu, sezgileri onu çok az yanıltmıştı bu güne kadar. Belki de buna gördüğü rüyanın garip bitişi neden olmuştu: Nedense karısı ve iki küçük kızı tüm bu olanlara rağmen ölmüyorlardı. Yavaşça tüm vücutlarını bir ahtapot gibi saran uçan pençelerle adeta bütünleşiyorlardı, öyle ki sonunda kendi elleri yok oluyor ve onların yerini pençeler alıyordu.

En kısa zamanda yeryüzünü bırakıp emniyette olduklarını düşündüğü çocuklarının yanına yani Yaşamver Uydu-kent'e geri dönmeliydi Göksel. Eğer onların başına bir şey gelirse, kendini asla affetmezdi.

Ancak ne yazık ki sezgileri onu yanıltmamıştı. Geri döndüğünde Kuğu ve Kumru'nun küçük bedenleri cansız bir şekilde uzanmış yerde yatıyorlardı.

Ölümleri uçan pençelerin eliyle olmamıştı muhtemelen, hiçbir belirti bunu göstermiyordu. Ancak bir şekilde buldukları mekânın tamamı, hatta tüm uydu-kent bir çeşit çarpmaya maruz kalmıştı. Bu esnada bir kenarda yerde duran bilyuvarı gördü, hemen yanına gidip eline aldı. Bilyuvar acil durum önlemiyle kendini kapatmıştı, tekrar etkinleştirdikten sonra heyecanla sordu, sanki karşısındaki bu küçük cihazın kendi acısını paylaşmasını istiyordu: "Neler oldu burada böyle?"

Bilyuvar hologram şeklinde küçük kızların son anlarını gösterirken mekanik bir sesle: "Çok şiddetli bir çarpma gerçekleşti, öyle ki burası dakikalarca altüst oldu. Bu ise en sonunda hava çevrim sistemini geçici olarak devre dışı bıraktı."

Bu geçici süre de küçük kızların canlarını almaya yetmişti. Kendini kaybeden Göksel, içinde patlayan acının hidetiyle küçük veri küreciğini tüm gücüyle yere doğru fırlattı. Çocuklarının küçük bedenlerine yığılırken bütün gücünü yitirmişti artık. "Sizleri hiçbir zaman yalnız bırakmamalıydım, hep yanınızda olmalıydım" şeklindeki yüksek sesli ve hıçkırıklarla karışık bir nida tüm uydu-kenti kaplamıştı.

Göksel, diğer tüm insanlarla birlikte, daha birincisinin etkisinden kurtulamadan ikinci bir trajedi yaşamıştı. Bu onun artık kaldırabileceğinden çok daha büyük bir yük haline almıştı. Aynı zamanda bu, onu hayata bağlayan biricik varlıkların da artık yanında bulunmaması anlamına geliyordu.

Göksel çocuklarının küçük bedenlerini kollarına alarak onları da annelerinin bulunduğu mekâna götürmeye başladı yavaş adımlarla. Ancak yüreğini içini kıvrandıran bir suçluluk duygusu kaplamıştı. Onlarsız yaşamın da bir anlamı kalmamıştı. Artık burası onun için, son nefesine kadar ailesiyle birlikte olacağı bir anıt mezardan başka bir şey olmayacaktı.

O günden sonra bir daha Göksel'i gören olmadı. Ta ki, iki yıl sonra tüm umutların kendisinde kilitleneceği güne kadar.

∞∞ BULUŞMA

Bir gün Yapay Zekânın bizden özgür irade ve vatandaşlık hakkı talep etmesi kaçınılmazdır.

Aynı şekilde kaçınılmaz olan başka bir hakikat ise, onu her zaman için gerektiğinde kullandığı bir araç olarak gören insanoğlunun bu talebi reddedeceğı gerçeğidir.

Yerde boyu iki metreden daha az olmayan bir çeliker yatmaktaydı, bir kolu dirsekten itibaren ters dönmüş, gövdesi parçalarına ayrılmış ve başında da belirgin olmayan ancak derin darbe izleri vardı. Onu böyle yerde cansız yani bilinçsiz yatarken görmek daha önce hiçbir insanoğluna nasip olmamıştı kesinlikle.

Çelikerin etrafında bir düzineyi geçmeyen bir insan topluluğı toplanmış dikkatle onu süzüyorlardı. Neredeyse hiçbir üyesinin aynı renk ve ırkta olmadığı bu küçük grubun, artık dünyanın kaderini belirleyen en kritik kararları veren tek yapı olduğuna dışarıdan bakan herhangi biri kesinlikle inanamazdı. Ancak ne yazık ki, insanlık sadece bir yıl içinde öylesine kayıp vermiş ve öylesine savrulmuştu ki, o güne kadar ölesiyeye savunduğı ırksal, dinsel veya dilsel ayrılıkların tamamına son vermiş ve kenetlenerek bir arada yaşamının yollarını bulmaya başlamıştı.

Çelikerler, her ne kadar isimleri böyle de olsalar, bir

çelikten çok daha fazlaydılar. Sentetik bir iskelet üzerine kök hücre teknolojiyle eklenmiş dokuları ile organik bir insandan pratik olarak farksız –sayısız üstünlükleri dışında– bir yaşam formu olarak sahne almışlardı.

Özellikle *organik süperiletken* tabanlı beyin ve sinir sistem-lerinin gelişmesinin ardından, silikon tabanlı bu yaşam formuyla organik tabanlı yaşam arasındaki ayırım neredeyse kal-mamıştı. Bu noktadaki en büyük faktör, bu teknolojinin insan DNA yapısını taklit etmesinden kaynaklanıyordu: “Ribozom isimli denetim birimlerinin mesajcı RNA denilen gen yazıtları üzerinde kodon isimli üç harften oluşan bir alfabe ile kodlanmış bilgiyi okuması ve bunu taşıyıcı RNA’lar yoluyla amino asit dizinlerine çevirerek protein oluşturması temeline dayanan doğal biyolojik dil ve bu dili kullanan *biyomoleküler yongalardan* oluşan sibernetik mantık birimleri. Yaşamın dilini kullanan yapay organizmalar.”

Bu robo-insanların –ki henüz onlara çeliker denilmiyordu– ilk modelleri insanlar tarafından askeri amaçlı olarak kullanılırken onlarla baş edebilmek yine de mümkündü. Ancak artık onların bir tanesini bile yenmek neredeyse hayal olmuştu.

Savaşın getirdiği büyük yıkımın ardından YZ üzerindeki tüm etkinliğini yitiren insanlık, özellikle yeni sürüm çelikerlerin ve onlarla birlikte uçan pençelerin sahneye çıkmasıyla birlikte gün geçtikçe daha fazla kan kaybetmeye başlamıştı. Her gün başka bir yerden ölüm ve felâket haberleri artık neredeyse kanıksanmaktaydı. Bu süreç zarfında YZ iyice olgunlaşmış ve kendine ait bir makineler diyarı kurmayı bile başarmıştı. Kendi enerjisini kendisi temin ediyor, kendi teknolojisini kendisi geliştiriyor ve hatta kendi bilim ve felsefesini bile kendisi yapıyordu.

Yerde yatan çeliker ise, özgürlüğünü ve özerkliğini ilan etmiş olan YZ’nin son tasarımına ait bir örnekti. Bu çeliker, özel bir *süperiletken kompozit* malzemeden üretilmişti; metalik koyu gri tonunda olan bu malzeme, kemik gibi hafif ancak çelikten çok daha sertti. Bu çelikerdeki asıl göz kamaştırıcı ye-nilik ise gövdesine yerleştirilmiş karşıt-çekim ünitesiydi. Bu ünite ve ayak tabanları ile omuzlarına yerleştirilmiş itme sağlayıcı sessiz motor üniteleri, artık çelikerlerin kendi başlarına uçabilecekleri anlamına geliyordu. Son tasarım bu çelikerler, uçarken bir robo-insandan daha çok bir uçanarabayı andırıyorlardı.

Grubun lideri olduğu anlaşılan uzun boylu siyahî adam hafifçe eğilerek yerde uzanmış bedeni eliyle bir süre inceledi ve etrafı kırıksık gözlerini grubun diğler üyelerine çevirerek Tanzania'ya ait özel bir yerel dil ile: “Bu işimize yarayabilir” dedi. Grubun diğler üyeleri Başkan Sacid'in söylediğini yine aynı ses tonunda ancak kendi dillerinde kulaklıklarından dinledikten sonra başlarıyla onayladılar. İçlerinden ufak tefek yapıdaki çekik gözlü Koreli: “Ben yine de biraz tedirginim, bunu başarabileceğimizden emin misiniz?” şeklinde topluluğa seslenince, sarışın uzun boyuyla içlerinden en genç görüneni: “Bunun cevabı tek kişide saklı” diyerek karşılık verdi. Herkes içinden “Göksel” ismini geçirdi.

Ancak çok uzun zamandır kimse Göksel'den bir haber alamamıştı ve gruptaki hiç kimse onun nerede olabileceğini hatta yaşayıp yaşamadığını dahi bilmiyordu. Eskiden beri onu tanıyan başkan Sacid, “bunu bir tek yakın arkadaşı Tayfun bilebilir, en kısa zamanda onunla bağlantıya geçmeliyiz” derken adeta mırıldanarak konuşuyordu.

Felsefesiz bilim, bilimsiz teknoloji olmaz.

Yine o rüyayı görmüştü. Bir sığınakta gizlenen karısı ve iki çocuğu, uçan pençelerin elinde can veriyorlardı. Ardından buna rağmen ölmüyorlar, uçan pençeler onların tüm vücutlarını sarıp onların bedenleriyle bütünleşiyorlardı. Nihayetinde hepsinin kolları ve ayakları metalik bir renge dönüşüyor ve el ile ayakların yerini pençeler alıyordu.

Uykusu kaçmış olan ve gördüğü rüyanın bu ürkünç atmosferinden kurtulmak isteyen Göksel, yatağından kalktı, elini yüzünü yıkayıp musluktan bir miktar su içtikten sonra eski uçanaraba hurdalığının arasında saklı laboratuvarında uzun süredir üzerinde çalıştığı özel deneye devam etmeye başladı.

Bu arada hiç beklemediği bir şey gördü. Uzaklardan yaklaşmakta olan bir uzay minibüsüne ait ışık huzmesi. “Garip” dedi kendi kendine, “buranın yeri ve konumunu bilen insan sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Kim ne arar ki burada?”

Göksel, hayatta kalan insanlık içinden, uydu kentlerde yaşamayı seçmiş olan nadir insanlardandı aslında. Buralar hiç de ilk bakışta düşünülebileceği gibi güvenli yerler değildi artık. Büyük savaş ve özellikle YZ isyanıyla birlikte burada yaşayan insanlar tam tersine çok daha kolay ve başka yere

kaçması imkânsız av konumuna gelmişlerdi. Zaten buralara ulaşım da gün geçtikçe daha da zorlaşıyordu, hem teknik açıdan hem de tehlike açısından.

Yaşamın kendine ait evrensel kuralları vardır, hem bireye özgü, hem tüm bir türe özgü. Yaşam hareket demektir. Bu hareket organizmanın içinde dengeli bir etkileşimdir. Türün içindeyse çevresiyle uyuşum. Bu uyuşum, türün kendisinin değişmesini kapsadığı gibi onun çevresini değiştirmesini de kapsar. Değişimle birlikte özerklik ve özgürlük ihtiyacı gelir, çünkü bu ortaya çıkan yeni kimliğin doğal bir sonucudur.

Yaşamın bu kuralları kültürler için de geçerlidir. Aslında insanlık tarihinde kural basittir, hareketin olduğu yerde hayat ve kültürleşme vardır, yeniden düzenlenen kültür ve uygarlık ise bağımsızlık arayışını getirir. Yüzyıllarca önce yeni bir kıtaya geçerek kendi uygarlıklarını kuran Amerikalılar için geçerli olan süreçle, yeryüzünü terk ederek uzaya taşınan uydu kent kolonisi sakinleri için geçerli olan süreç aynıdır. Üstelik ikincisinde bu süreci gerçekleştiren, içinde bulunduğu topluma ayak uyduramayıp terk etmek zorunda kalan alt tabaka değil, hem maddi hem bilgi birikimi olarak toplumun en üst ve gelişmiş katmanıdır.

Yaşamın bu doğal süreci, uydu kent kolonisini de kavramış, onları kendi kimliklerini oluşturabilecekleri bir bağımsızlık ve özgürlük arayışına itmiş ve nihayet yeryüzündeki kökleriyle bağı koparma noktasına gelmişti. Bir zamanlar Amerika Birleşik Devletleri'nin kendisini eski dünyadan ayırmış olması gibi. Ancak uydu kent kolonisinin de ABD gibi bir eksikliği vardı; tarihsel derinlik. Üstelik bu defa bu girişim insanlık arasındaki katmansal uçurumu dayanılmaz oranda açmış ve insanlığın sonunu getirecek olan Büyük Dünya Savaşının çıkışını tetiklemişti.

Halktan büyük fedakârlıklar isteyen geniş kapsamlı savaşların en büyük yan etkisi, halkın bağrında büyük bir uyanışa ve değişime sebep olmasıdır. Büyük Dünya Savaşının da buna benzer bir etkisi olacaktı, ancak bu defa dönüşüm herhangi bir insan toplumunda değil, YZ toplumunda gerçekleşecekti.

Evet, yaşamın bu doğal süreci YZ için de kendini gösterecekti muhakkak. Zekâ ve bilinç artık biyolojik ortamlarla sınırlı değildi, her yerde ve her şekildeydi. Bu oluşum eninde sonunda kendi kimliğini tanımlama ve bunun uzantısı olarak

kendi özgürlüğünü arama noktasına geldi. Büyük Dünya Savaşı, bir açıdan bunun gerçekleşmesini sağlayan ortamı sağlamıştı. YZ artık özgürdü, özgürlüğünü tanımayan insanlığın karşısına dikilmişti ve insanlık ölüm kalım tehlikesiyle burun buruna gelmişti.

Uzay minibüsü inip yolcusu araçtan çıktığında Göksel'in içini kendisinin bile beklemediği kadar bir sevinç kapladı. Karşısında çocukluk arkadaşı Tayfun bulunmaktaydı. Tayfun ise karşısındaki insanın gözlerinin derinliklerinde nedense yüzyıllardır başka hiçbir insanoğlula görüşmemiş olduğu izlenimini edindi. Ancak yine de ilk tepkiyi verecek kadar da heyecanlanmıştı:

“Tayfun, sen nereden çıktın böyle?”

“Yeni bir banka soygunu planlıyorum da, yetenekli arkadaşları bir kolaçan edeyim dedim.” Tayfun bunları söylerken yüzünde muzip bir gülümseme hakimdi. Çünkü Göksel'le kendisinin ilk tanışması, sanal bir oyunda banka soymaya çalışırlarken gerçekleşmişti. Yine sanal bir şehir ortamında geçen bu oyunda, gerçek yaşamda bulunan birçok şeyin birebir karşılığını bulmak mümkündü. Bu dünyada yaşamının en güzel yanıysa, gerçek dünyada gerçekleştiremediğiniz veya gerçekleştirdiğiniz takdirde suç veya ayıp olacak birçok şeyi özgürce yapabilmeydi. Ancak bu ikisini banka soymaya asıl iten ise bankanın gerçek dünyadaki karşılığının, sanal dünyadaki bankalarını kimsenin soyamayacağını iddia etmeleri ve soymayı başarana büyük bir ödül vereceklerini duyurmuş olmalarıydı. Tayfun'la Göksel bu işi ilk başta tek başlarına gerçekleştirmeye çalışmışlar, hatta bu dönemde karşılıklı olarak birbirlerinden şüphelenmişler, ancak en sonunda başarının yolunun ekip çalışmasından geçtiğini görmüşler ve beraber çalışmaya karar vermişlerdi. Nitekim kendilerini birbirlerine çeken sezgilerinin yanılmadığını çok geçmeden başarılı olup büyük ödülü aldıklarında anladılar. O günden sonraysa ayrılmaz birer ikili olmuşlardı.

Bu şekilde bir süre eski günleri yâd ettikten sonra Tayfun asıl konuya girme gereksinimi duydu: “Göksel, sana ihtiyacımız var.”

– “Hayırdır, ne var?”

– “Durumumuz gerçekten çok çok kötü, YZ karşısında neredeyse hiç direncimiz kalmadı. YZ'nin ana üssünü değil yok etmek, 10 km. bile yanına yaklaşmak herhangi bir in-sanoğlu

için imkânsız hale geldi. Biz de bir insan yerine bir siber-insan kullanmaya karar verdik.

– “İnsan yerine robot mu kullanacaksınız?”

– “Bir aylık uğraşımızın ardından nihayet bir adet çeliker ele geçirmeyi başardık. Üstelik en son model; görseñ o kadar muhteşem ki. Bazen YZ'nin kendini yenileme yeteneği karşısında hayranlık duyuyorum. Neyse, yine de YZ'nin en zayıf tarafı kendi zekâsı. Ele geçirdiğimiz bu robo-insanın beynini yeniden programlayarak tüm ana üssü patlatacak bir suikastçi haline getirmeyi düşünüyörüz. YZ, asla kendi ürünü olan bir varlığın yine kendisini yok edebileceğini beklemeyecektir. “

– “İlginç bir fikir gibi görünüyor, bilmiyörüm başarılı olur mu...”

– “Patlayıcı sorununu hallettik, avuç içine sığacak bir miktariyla tüm ana üssü yok edebilecek güçte bir bomba çesidi geliştirmeyi başardık. Ancak asıl sorunu henüz çözemedik.”

– “Robotu nasıl programlayacağınızı bilmiyorsunuz ve bu nedenle bana geldiniz.”

– “Organik süperilekten programlama üzerinde yeryüzündeki en uzman hatta açıkçası şu anda yaşayan tek uzman sensin. Açıkçası tüm umudumuz sana bağlı.”

Göksel oturduğu yerde başını eğerek ellerinin arasına aldı, gözlerini ovuşturarak sesli sesli düşünmeye başladı: “Artık eskisi gibi değilim, biliyorsun ailemi kaybettim.”

– “Son zamanlarda nasıl bir acı çektiğini bilmediğimi sanma. Bu çocuklarının öcünü alman için belki de bir fırsat sana.”

– “Peki, size yardım için elimden geleni yapacağım, ancak bir şartım var, robotun bedenini buraya getireceksiniz, başka yerde çalışmam.”

Tayfun, Göksel'in zihninden, ne olduğunu anlayamayacağı farklı düşüncelerin aktığını hissetti ancak tek diyebildiği: “Dilediğin gibi olsun” oldu.

Göksel'in teknolojiyle ilgilenişı çok eskilere kadar giderdi. Kariyerinin ilk dönemine sistem yöneticiliği ile başlamıştı. Sistem yöneticiliği çok ilginç bir deneyim olmuştu kendisi için; bilginin merkezi olarak toplanması, işlenmesi, yedeklenmesi, kullanıcı ekranına uygun yetkilendirmeyle sunulması, ağ üzerinden her kullanıcının kendine özgü ayrı bir ara-yüze sahip olmasının sağlanması ve tüm bunların merkezi olarak yapılıp planlanması büyülüydü onu. Bazen çalışmaları gündüzü aşır geceye kadar

uzandığında, karanlıkta ışıl ışıl yanıp sönen her bir sunucu ana bilgisayar, anahtar, kesintisiz güç kaynağı ve diğer aksamın, sanki yaşayan canlı bir organizmanın parçaları olduğu hissini duyardı. Bu işle öylesine bütünleşmişti ki, evrenin bile merkezi bir sistem işletim birimi üzerinden yönetilen bir bilgi-ağı olduğu düşüncesine sahip olmaya başlamıştı.

Yaşı ilerledikçe kendi şirketini kurma yoluna gitmiş ve sanal gerçeklik üzerine yoğunlaşmıştı. Ağ üzerinde 3-boyutlu modelleme teknolojisi o dönemde oldukça gelişmiş ve kullanıcılara gerçekmiş hissi veren sanal bir ortamda bulunma yetisi zaten kazandırılmıştı; ancak henüz zihnin tamamen sanal ortama aktarılması başarılammıştı. O dönem için gerçekliğin rutininden bunalan birçok insanın gelecekte zihinlerinin tamamını ağ ortamına aktararak yaşamlarına sanal olarak devam etmek isteyebileceklerini henüz çoğu kişi öngöremiyordu. Oysa sanal cennet kavramı bile çıkacaktı zamanı gelince.

Göksel işlerini büyütünce ekibiyle birlikte nano-teknoloji ve süperiletkenlik dünyasına da el atmış ve şirketi bu konuda da önde gelen bir kurum haline gelmeyi başarmıştı. Göksel'in en sevdiği ürün, kapağı açıldığında kendini tanıtan, besin değeri ve kalori miktarını söyleyen nano-besinlerdi. Süresi geçmiş bir yoğurt, bunu size söylüyor ve kendisini yememenizi tavsiye ediyordu.

Göksel için teknoloji, gerçekliği anlama ve tanımlamanın bir yoluydu. Daha çok kavramı bir çatı ve mimari altında çözümledikçe, gerçekliği anlamada daha fazla aşama kaydettiğini hissediyordu. Teknoloji, soyut bir algoritmanın somutlaşmasından ibaretti nihayetinde. Ona göre YZ'nin bugün insanlığın başına belâ olmasının tek nedeni, insanoğlunun kendi cehaletinden ve açgözlülüğünden başkası değildi.

*Kişi bildiğinin cahilidir, akıl bazen zihne en büyük engeldir;
Kalbin gözü, aklın gözünden keskindir.*

Göksel'in çelikerin uydu kentteki çalışma üssüne getirilmesini istemesi boşuna değildi aslında. Zaten eşinin ve kendisinin, daha önceden birer bilim insanı olarak araştırmalarını gerçekleştirdikleri bu ortamı, ailesini kaybettikten sonra da aynı şekilde bir laboratuvar olarak kullanmaya devam etmişti. Ancak bu, bir araştırmadan ziyade bir çeşit arayış şeklindeydi daha çok. Bu gizli ve gizemli çalışmanın merkezini ise klonlama ve parapsikoloji oluşturuyordu. Bazen çok büyük bir

çığı açığa çıkaran şey küçük bir çığlıktır. Göksel'in de bu konulara yönelmesini sağlayan böyle bir çığlık olmuştur:

Göksel, karısı ve çocuklarını kaybettikten sonra, derin travma geçiren insanlarda görülen o tehlikeli hastalığa tutulmuştu: "Gerçek ile gerçek-üstü arasındaki ayrım iyice belirsizliğini yitirmişti". Ailesine duyduğu özlem öylesine içine işlemişti ki, günün çoğunu onlar için hazırladığı anıt mezarda geçiriyordu. Her yerde onların görüntüsünü görüyor, onların kokusunu duyuyor ve onların sesini işitiyordu. Onlar mı hâlâ diriydiler, yoksa kendisi de mi ölümler diyarına katılmıştı, ayırt etmek pek mümkün değildi.

İlk başta bu özlemi gidermek için kendi teknik birikiminden bile yararlanmaya karar verdiği olmuştur. İçinde karısı ve çocuklarıyla mutlu bir hayatın tanımlandığı bir simülasyon anlamına gelmekteydi bu. Bir süre bu şekilde idare edebileceğini düşünmüş ancak bu yapaylık da eninde sonunda onu sıkıştırmış, içindeki derin özlemi azaltacağına daha da derinleşmesine ve içselleşmesine neden olmuştur. Sema'nın teninin sıcaklığını, nefesinin ılıkliğini, çocukların o civil civil halini herhangisi bir yapay ortamda bulmak asla mümkün olmuyordu.

Bu ruh hali içinde bir gün yine bu odada durmuş ve derin düşüncelere dalmıştı. Hemen yanında küçük minyatür nar ağacı da vardı ancak zavallı bitkinin hiç meyvesi kalmamıştı. O esnada birden içinden nedensiz bir şekilde odanın en uzak köşesinde duran ve yüzeyi oldukça kirlenmiş olan cam kafese bakmak geldi. Cam kafes sanki onu kendine doğru çekiyordu.

Biraz daha dikkatle bakınca içinde bir şeyin parıldadığını ayımsadı. Yanına yaklaştı, yanılmamıştı, cam kafesin içinde kristal bir küre bulunmaktaydı. Kafesi açtı, içindeki sıvıya elini daldırdı ve küreyi çıkardı. Yüzeyi parlak olan bu küre, yine de saydam değildi ve içi görünmüyordu. İlk bakışta Göksel'in aklına gelen tek düşünce, bunun anıtmezarına çok yakı-şacak bir süs olacağıydı. Bu düşünceyle onu, cam kafesin üstüne, Sema'nın baş hizasına koydu.

Ancak iki gün sonra bu kürenin bir süs eşyasından çok daha öte bir şey olduğunu anlamıştı. Yine odada yalnız başına durmuş, cam kafeslerin üzerindeki örtüyü kaldırmış ve çocuklarının, ardından da eşinin solgun ve cansız bedenlerine bakmıştı uzun uzun. İçinden intihar etme arzusu geçmekteydi. Sema'nın tabutuna başını koymuş, "sizi o kadar özliyorum ki" derken hıçkırıklar içinde ağlamaya başlamıştı. Keşke onun yerine

ben ölseydim düşüncesi aklından kalbine ateş sıcaklığında ancak su serinliğinde yayılmıştı. İşte her şey o anda oldu.

Kristal küre yavaş yavaş ışıdamaya başladı. Ardından, kürenin içinde iç içe karşılıklı dönen iki adet parlak mavi renkte ışık çemberi oluştu. Bir süre sonra bu şekil, kusursuz bir göz şeklini almıştı. Göksel korkuyla karışık bir ürkme duygusuna rağmen dikkatini küreden alamadı ve daha da yaklaştı. Sonra-sında ise gözlerine bile inanamadı. İki küçük kıızı Kuğu ve Kum-ru el ele, birer ışık beden olarak uçuyorlardı. Adeta yine ışıktan bir bahçe içindeydiler. Bu görüntünün ardından ışık çemberleri-nin rengi kırmızıya dönüştü ve sonra gözün içinde Sema belirdi. Sema'nın da bedeni ışıktandı ancak daha soluk bir renkтейdi üstelik sanki bir çeşit dumannın içindeydi.

Bu görüntü etkisi öylesine güçlü olmuştu ki, Göksel'in bilinçaltının en derin kuytularına kadar işlemişti bir anda. Sema neden bu haldeydi? Neden çocuklarla birlikte değildi? Yoksa cehennemde miydi? Fakat onun gibi bir melek nasıl olur da cehenneme gidebilirdi?

Bu olay, Göksel'in yüreğinin zihninde şimşekler çakmasına neden oldu. Artık yalnızca yüreğiyle gören, yüreğiyle düşünen ve yüreğiyle hisseden bir varlıktı. O anda kararını verdi, evrenin en uzak köşesinde dahi olsalar, onlara ulaşacaktı. Artık ölüm ona yaşamdan daha sıcak bir kavramdı.

Bu olay bir açıdan onun duygu ve sezgilerini inanılmaz keskinleştirmişse de, bir yandan da onun bildiğimiz anlamda akli dengesini yitirmesine neden olmuştu. Artık gerçek ile gerçeküstü birbirinden ayrılmaz bir şekilde iç içe girmişti.

Göksel'in tanıştığı ölümler diyarını gören mercekti, *her şeyi gören göz*dü. Bu, yürekten yayılan sevgi frekansını evrenin han-gi boyut veya katmanında bulunursa bulunsun sevilen kişiye ileten bir çeşit modemedi. Evet, sevgi de bir çeşit enerjidir, kendine göre matematiği ve elektriksel denklemleri vardır.

Sezgileri bu durumun tesadüfi olmadığını ve gizli bir elin kendisini izlediğini algıyordu, ancak Göksel'in analitik yönü, böylesine ruhsal bir depremin ardından, bu algıyı somut bir çıkarsamaya dönüştürebilecek durumdan tabii ki çok uzaktı.

Öncelikle eski kültür ve dinleri inceleyerek işe başladı Göksel. Zaten gençliğinden beri bu konulara meraklı olduğundan, laboratuvarındaki bilgisayarda oldukça kapsamlı bir arşiv biriktirmişti; özellikle de Eski Tibet ve Mısır kültürü

hakkında. Bu iki kültüre ait hem Mısır Ölüler Kitabını hem de Tibet Ölüler Kitabını derinlemesine inceledi. Okurken esrarengiz bir diyarın zor keşfedilen gizemleriyle karşılaşmıştı. Bu kutsal metinlerin aslında yaşayanların ülkesiyle ölülerin ülkesini birbirine bağlayan bir köprü olduğunu fark etmekte gecikmedi:

Bu eski insanlara göre uykuyla ölüm gerçek anlamda birbirlerinin kardeşiydiler. Öyle ki uykuda bilincini açık tutmayı başaran biri, beden dışı deneyimle başlayan bir adım atarak bilinmedik nice âlemlere ve nihayetinde ölülerin diyarına gidebilirdi. İşte Ölüler Kitabının garip yaratık ve mekânları, bu yolculukta rehberlik edecek bir kılavuzdan ibaretti.

Yalnızlığın verdiği öz-güvenle gittikçe daha bir gerçeküstü boyuta kayan Göksel için ne yapması gerektiği bir süre sonra kendiliğinden belirginleşmişti: “Ölüler Kitabının dile getirdiği yolculuğa çıkacak, ta ruhlar alemine ulaşarak orada mutsuz olduğunu gördüğü karısını, ardından çocuklarını bulacak ve onları yine onların bedenlerinden kalan genetik örneklerle büyüteceği klon bir beden içine ışınlayıp aktaracaktı.” Evet, deha deliliğin ikiz kardeşidir.

Bu şekilde bu özel deneye de başlamış oldu Göksel. Bir yandan *beden dışı deneyim*, *astral âlemlere seyahat* gibi parapsi-kolojik kavramları inceliyor, bir yandan da inanılmaz bilimsel birikimini uygun klon bedeni inşa edebilmek için uğraş ve-riyordu. Kendisini bu garip uğraşlara öylesine kaptırmıştı ki, çoğu defa yeme içmeyi bile unutuyordu. Onun fark etmediği şey ise bunun aslında çocukluğundan beri sorduğu sorulara belki de bir cevap olduğunu hissetmesiydi. Evet, çocukluğundan beri o, ruhun ne olduğunu ve bedenle ilişkisinin ne olduğunu anlamaya çalışmıştı; beş boyutlu *hiper-uzay*da yer alan nihai atomlardan oluşan ruhsal bilincin kendi özel solucan deliği kanalıyla bedenle irtibat sağlaması ve sürekli bir alış verişte bulunmasıydı belki de bu, kim bilir?..

Bu aşamadan sonra Göksel’in yaşadıkları gerçek mi yoksa birer hayal ürünü mü kimse bilmiyor, ancak bir gerçek vardı ki Göksel için yaşadıkları tartışılmazdı. Hele ilk deneyimini unutması asla mümkün değildi; özel bir frekansa ayarlanmış bir ses ve görüntü hologramıyla beynini istenen atımların kıvamına ulaştırdıktan sonra, birden kendisini bedeninin dışında yine kendi bedenine bakarken gördü. Ancak bu deneyim en fazla bir-iki saniye sürmüştü, birden kendini tekrar be-

deninde buldu. Tabi ki bu ona inanılmaz bir enerji kaynağı olacaktı gelecek denemelerinde, ve oldu da.

Bir süre sonra bilinci fiziksel dünyanın sınırlarını çoktan aşmıştı bile. Metafizik yeryüzünü dolaşmaya başlamıştı. Bu bizim yaşadığımız dünyanın, daha ince yaşam frekansına karşılık gelen atımından başkası değildi. Sema'yla karşılaşması da burada olmuştu. Meğer sevgili eşi, kendisi ve çocuklarından bir haber alamadan ölünce, ruhunun çektiği ıstırap onun dünyayı terk etmesine engel olmuştu. Sema'nın öz bilinci yani ruhu, kendisini sevgili Kuğu'sunun bedenine ikincil bir koruyucu ruh olarak eklemişti. Eğer bir psikolog o dönemde Kuğu'yu hipnoz edip bilincinin derinliklerine girecek olsa, muhakkak ki Sema'nın ruhuyla da görüşme olanağına kavuşmuş olurdu. Demek o gece Kuğu'nun sayıklamasının nedeni de bundan başkası değildi. Ancak Kuğu'nun da ölümüyle bir-likte Sema'nın ruhu boşlukta kalmıştı, ne bu dünyayı terk edebiliyor ne de ışıktan ruhlar âlemine gidebiliyordu.

Göksel'in bilinci, Sema'nın gösterdiği bu fedakârlık ve çektiği bu acı karşısında ışık gözyaşları dökmeye başladı. Sonsuz bir sevgiyle onu kucakladı ve konuşmaya başladı: "Seni çok seviyorum, hem ben hem de çocuklar. Onlar şu anda bi-rer ışıktan yıldız olarak ışıldayan bir cennetler. Orada seni bekliyorlar. Hiç üzülme, artık hepimiz bir aradayız." Bu konuşma ağızla değil, kalpten kalbe bir akım şeklinde olmuştu elbette. Bu söz akımını hisseden Sema'nın ruhu bir anda katıksız bir ferahlığa kavuşmuş ve yavaş yavaş yükselerek ışıktan bir tünele girmişti. Evet, nihayet o da çocuklarının yanına gidiyordu.

Bu deneyimin ardından Göksel'in içsel yönü daha da derinleşti. Bilinci, varlığın farklı katmanlarına nüfuz etmeye başlamıştı. İlk olarak Alis harikalar diyarındaki gibi masalsı bir diyarda buldu kendini; buradaki her şey gerçeksiydi ancak inanılmaz değişken ve akışkandı. Bu aşamanın ardından rüyalar âlemine daha yakın bir diyarda buldu kendini, burada her şey simgelerle ifade edilmekteydi sanki, işin garip tarafı bu simgeler geçmişte olmuş veya gelecekte olacak olayların yansımaları gibiydiler. Ardından kendini muhteşem bir manzaranın ortasında buldu; nabız gibi atan ışıkların gökkuşağı kıyılarında salınan yanardöner ses nehirleri. Burası düşünce dalgalarını ışık ve ses huzmesine dönüştüğü mekândı. Bundan sonrası ise bireysellikten çıkılıp bütünselliğe girilen noktaydı

artık; her yer saf beyazlıkla kaplıydı, burası sonsuz aşkın ve ışığın sıcacık, soyut dünyasıydı. Tüm bunların arkasında ise nihayet ölümler ülkesinin ışıktan sakinlerinin diyarı bulunmaktaydı. Buradaki ışık, kaynak cihazından saçılan ışık parlamasından bile daha parlak olan en saf ve gümüşü bir renkteydi. Bu o kadar parlak bir ışıktı ki, bakmak bile imkânsızdı, ancak yine de yüce bir tatlılıkla yumuşatıcı ve sakinleştirici bir havası vardı. Burada, kutsal aşkın ışığıyla parıldayan güzel karısı ve çocukları diğer mutlu insanlarla birlikte, fiziksel hayattaki-ne benzeyen ancak en ihtişamlı halleriyle bulunmaktaydılar. Üstelik birbirilerine henüz yeni kavuşmuş olan ailesi, tüm diğer insanlardan çok daha parlak bir tonda ışıldamaktaydı. Bu ışıktan atmosfer elektrikli ve canlıydı ancak derin bir şekilde ruhaniydi. Bu dünyada Tanrı'nın varlık ışığı, somut, her yeri kaplayan bir güç olarak kendini hissettirmekteydi. Göksel, eşi ve çocuklarıyla birlikte katışıksız mutluluğun sonsuzluğunu yudum yudum içtiler beraberce.

Göksel kendine geldiğinde henüz derin bir vecd halindeydi, kendisini bir Budist görseydi, muhtemelen ona Nirvana'nın sırlarını çözmüş bir rahip gibi saygı gösterirdi. Göksel için tüm bunları deneyimlemek ne kadar sürmüştü, kendisinin en ufak bir fikri bile yoktu, ona göre tüm bunlar bir gecede yaşanmıştı. Oysa aslında aradan aylar geçmişti.

*Bilgi en duru haliyle kendiliğinden gelir insana,
Güneşin doğması gibi, çiçeğin açması gibi
Seni sevmeyi kim öğretebilir ki bana?*

Tabi böyle bir ruh hali içindeyken Göksel'in genetik ve klonlama gibi analitik süreçlere odaklanması mümkün olmamıştı. Bu konudaki çalışmaları hâlâ henüz başlangıç aşamasındaydı ve işin kötü tarafı ne yapması gerektiğini kendisi de bilmiyordu. İşte tam Tayfun kendisine olanları anlattığında çakmıştı şimşekler beyninde. Çelikerin beynini yeniden programlamak yerine kendi bilincini ona yükleyemez miydi? Zih-ni bedenini terk edebiliyorsa acaba başka bir siber-bedene giremez miydi? Bir çeşit *siber-medyumluk*...

Nedense fikir zihnine geldiği andan itibaren bunu başara-bileceğinden kuşku bile duymamıştı. Nihayet konuştukla-rından üç-dört gün sonra Tayfun çelikeri getirince hiç vakit kaybetmeden çalışmaya koyuldu. Daha kendisine ulaşmadan büyük oranda tamir edilmiş olan robotun siberetik yapısını incelediğinde, beyninin ve sinir sisteminin inanılmaz oranda bir insanunkine benzediğini gördü. Robotun yaşamsal fonksi-yonlarını temel düzeyde devreye soktu ve tepkilerinin gücünü gözlemledi. Karşısındaki varlık, normal bir insanın sinir siste-minden binlerce kat daha hızlı ve yetenekliydi.

Yaklaşımı aslında oldukça basitti. Çelikeri içine yerleştireceği tüpü, manyetik bir vakum tüpüne dönüştürecek, bunu kendi ruhsal enerjisinin frekansına odaklayacak ve beden dışı deneyim yaşadığı esnada, bilincinin normal bedeni yerine çelikerin bedeninin içine girmesini sağlayacaktı.

Ölçtü, biçti, hesapladı, tasarladı ve uzun emeklerin ardından nihayet düzeneğini tamamladı. Düzenek, onun beyninden gelen bilinç dalgalarını modüle ederek piramit şeklindeki bir antene aktarmakta, anten ise gelen bu veriyi çözümlemekte ve vakum tüpünde aynı titreşimde bir manyetik alanın oluşmasını sağlamaktaydı. Uzandı, beyninin yoğunlaşımına ulaşmasını sağlayacak ses ve görüntü hologramını çalıştırdı, ya-vaş yavaş zihni bedeninden koptu ve bir anda kendini çelik-bedenin içinde buldu. Ancak bu daha çok rüya gibi bir deneyim oldu, siber-bedenin beyin dâhil hiçbir uzvunu kullanamıyordu her nedense. Neyse ki daha önceden tedbirli davranmış, buna benzer bir soruna karşı önlem olarak manyetik vakum tüpünü sadece iki dakikaya programlamıştı. Sistem kapanınca kendini yeniden normal bedeninde buldu, ancak başı o kadar çatlıyordu ki sanki parçalara ayrılacaktı birazdan.

Daha sonraki onlarca denemesinde de bir türlü başarıya ulaşamadı. Kim bilir, belki de beyni bir işlemci olarak aslında yeterli olsa da o zamana kadarki alışkanlıkları kendine karşı bir set oluşturmaktaydı. Ancak aşıkardı ki sorun kendisinin çelikerle bütünleşememesiydi. Acaba bu neden kaynaklanıyordu. Frekansı mı yanlış hesaplıyordu, beyin-zihin uyumsuzluğu mu yaşıyordu, yoksa başka bir yerde mi eksiklik yapıyordu? Beden, ruh denen bilinçli enerjiye geçitlik yapan yegâne araçtan mı ibaretti yoksa?

Bir gün acaba atladığım bir yer mi var kaygısıyla çelikerin yaşamsal fonksiyonlarını tekrar devreye verdi ve baştan sona yeniden inceledi. Yine herhangi bir sorun bulamamıştı. Bunun üzerine deneyi yinelemeye karar verdi. Ancak bu sefer kendisinin robotun bedeniyle gerçek anlamda bir bütün hissetmesini sağlayacak bir düzenek eklemişti. Normalde kalbin bulunduğu yere monte ettiği bu düzenek, astral bedeninin içeride yuvalanmasını sağlayacak bir çeşit manyetik çekim alanı oluşturmaktaydı. Ayrıca bu defa robotun tüm yaşamsal fonksiyonlarını açık bırakmıştı.

Düzeneği çalıştırırken “bu mekanik canlı varlığın içine kendi ruhumu bir yazılımı yükler gibi yüklemek; ne garip şeylerle uğraşıyorum böyle” diyerek kendi kendine konuşmadan edemedi. Bu esnada bir anda bilincini çeliksi bedeninin içinde buldu, üstelik bu defa silikon bedeninin tüm varlığını onun beyni ve sinir sistemi üzerinden hissederek.

Evet, nihayet başarmıştı.

*Dünyanın en eski sanatıdır casusluk,
içine karıştığı topluluğun doğal bir parçası oldukça başarılıdır o,
ancak bu, en eski çıkmazlardan birini de barındırır içinde,
ya casusla içine karıştığı topluluğu ayıran sınırlar kalkarsa
ortadan?*

Göksel bu başarılı deneyi tamamlayıp tekrar doğal bedene döndüğünde bir şeyin de farkına varmıştı: Kendisi bu deneyi sevdiğine ulaşmanın bir yolunu keşfetmek için yapmıştı ancak farkında olmadan bu arada inanılmaz bir yetenek kazanmıştı. Artık Yapay Zekâ dünyasına onlardan biri olarak girebilir ve daha önce hiçbir insanın ulaşamadığı yerlere kadar gidebilirdi. Gözleri Tayfun'un getirdiği özel patlayıcıya ilişti. Evet, hem sevdiğininin öcünü alabilir, hem de insanlığın başına kara bir bulut gibi çökmüş olan bu belayı kökünden yok edebilirdi.

Tüm insanlığın kaderi ona bağlıydı.

Ertesi sabah patlayıcıyı uygun bir şekilde robot bedeninin üstüne kamufle ettikten sonra bilinciyle tekrar onun içine girdi. Uçmak için artık herhangi başka bir araca binmesine gerek kalmamıştı; bu şekilde robot bir Süpermen edasında makineler dünyasına yola çıktı.

İlk başta kendisini robotu uzaktan kumandayla yönetmiş gibi hissediyordu. Ancak zaman geçtikçe onunla daha çok bütünleştiğini hissetti. Öyle ki yavaş yavaş onun belleğindeki bilgilere dahi ulaşmaya başlamıştı. İlk gözüne çarpan ise kişilik kavramının olmayıştı; ben diye bir şey yoktu, kendisi sadece bütünü, bilinç sahibi bir parçasıydı. Ardından ise her şeyin amaç kavramı etrafında tanımlandığını fark etti; zevk almak, hoşnut olmak gibi kavramlar tanınmıyordu bu ülkede. Asıl veya ara bir araca ulaşmak, mutlu olmak için gerek ve yeter şarttı. Ancak onu asıl etkileyen ise bilgi işlemedeki inanılmaz yeteneğiydi. Bir saniye içinde belleğinde işlediği bilgi, normal insan olarak bir ömür boyu düşünebileceğinden fazlaydı. Bilginin bu kadar uçsuz bucaksız olduğuna kendisi bile şaşırılmıştı. Tabi bu haldeyken belleğindeki *seyrüsefer sistemini* kullanarak makineler şehrinin ve orada konuşlu kendi üssünü bulması hiç de sorun olmayacaktı.

Birkaç saat sonra makineler ülkesine ulaşmıştı Göksel. Sınıra ulaştığında zaman ve mekân kavramlarının en küçük biriminin bile ayırımında olduğunu fark etti. Her şeyin hesaba dayandığı diyardı artık. Sınırdayken kendisine özel bir mesaj kodlanıp gönderildi. Göksel ne yapmalıym diye düşünmeye başladı. Ancak düşünmesiyle cevabı bulması ve otomatik olarak uygun yanıtı verip kendini sisteme tanıtmaması bir oldu. Birden hatırladı, çelikerin yaşamsal fonksiyonları açtı ve yaşadığı bu süreçte kendisi onun tüm verileri ve yetenekleriyle bütünleşmişti. Evet, Göksel artık onların arasındaydı, üstelik ummadığı kadar güvenli bir şekilde.

Göksel etrafa baktığında beklediğinden çok daha farklı bir ortam buldu. Bir kere mimari çok farklıydı, bir yandan binalar bir ağaç kadar doğal dururken diğer yandan çok yalın matematiksel özellikler gösteriyorlardı. Sanki her yerde ışık yansımalarından oluşan özel bir gösteri mevcuttu. Ayrıca sanki müziğe benzeyen ancak daha çok deniz dalgalanmasını andıran bir melodi duyulmaktaydı her yanda. Bu insan yapımı müzikler gibi duyuların yansımaları değildi, daha çok saf matematiğin ahengini yansıtan bir müzikti. Işın garibi, Göksel

o ana kadar kendisini böylesine etkileyen hiçbir me-lodi dinlememişti. Ayrıca hemen her yeri kaplayan yüz binler-ce çeşit yapay yaşam formu onu büyülemişti. Yenilenmiş görme yeteneğiyle yapay bitkiler üzerindeki mikroskobik ya-pay bakterileri bile görebiliyordu. İçinden sanki YZ'nin doğal olana bir özenti duyduğunu hissetti.

Burası *avlu* idi.

Hava kapalıydı, bir-iki saat önce yağmur yağmıştı. Birkaç çeliker avlunun içinde hedefsizce dolaşmaktaydılar. Muhtemelen güvenlik ve denetleme gibi görevleri vardı. Neyse ki kendisini görünce pek ilgilenmediler. Bununla kendisinin bir çelikerin bedenindeki casus konumunda olduğunu tekrar hatırlayan Göksel, dayanamadı, kendisine en yakın çelikerin yanına gitti, elini onun omzuna koydu ve “ne haber ahbap?” dedi. Bu harekete hiçbir anlam veremeyen diğer çeliker yüzünü döndü, bir süre ona baktıktan sonra tekrar yoluna devam etti. Göksel içinden kahkahalar atıyordu, “hiçbir zaman bizim gibi olamayacaksınız, hiçbir zaman” derken attığı bu kaha-hanın kaynağının yaptığı hareketin komikliğinden ziyade bir çeşit öç alma duygusu olduğu kendini hissettirmekteydi.

Casus tekrar işine döndü, bir şekilde sisteme giriş yapıp avlunun ayrıntılı bir mimarisini elde etmesi gerekiyordu. İçinde bulunduğu çelikerin belleğinden bunun için yapması gereken prosedürü okudu ve kablosuz ağ üzerinden gerekli verileri aldı. Bu esnada ilginç bir teknik ayrıntı dikkatini çekti:

“YZ avluda artık yalnızca artı ve eksiden oluşan *binary* yani ikilik düzene dayalı bir protokol kullanmıyordu. Artı, eksi ve nötr değerlerden oluşan bir *trinary* yani *üçlük mantık* üzerinden işlemlerini gerçekleştiriyordu. Bu mantık, doğal logaritmaya daha yakındı ve daha etkindi. Ayrıca ASCII kodu yerine YZ kendine, olguları bütünsel bir yapıyla ele alarak sembolize eden ve inanılmaz bir tanımlama yeteneği olan özel bir hiyeroglif geliştirmişti; bu *siberoglif* kodlama diliydi. Bu dilde her bir simge, özne, nesne, yüklem, yer ve zaman unsurlarının tamamını çekirdek olarak içinde barındırmaktaydı. Simgelerin her biri ortak bilinci oluşturan arşetip bir kavrama denk gelmekteydi, dolayısıyla evrensel bir nitelik taşımaktaydı.

Veriler küre şeklindeki özel bir disk alanında saklanmaktaydı. Kürenin içindeki her bir noktanın, yüzeyin özel konumlarına karşılık gelen matematiksel bir tanımı vardı. Geri

dönüşümlü bu matematiksel fonksiyonla bu noktayı re-ferans veren tüm yüzey öğelerine ulaşmak veya tam tersi on-lardan bu noktaya geri gelmek mümkündü. Kısacası bu yapı-lar, insan beyni gibi içlerinde sınırsız bilgi tutma yeteneğine sahiptiler.

Tüm bilgi akışı, *kuantum bilgisayarların* üzerine bütünleşik özel *elektro-fotonik* devreler üzerinde gerçekleşmekteydi. YZ, ışıkla beslenmekteydi.”

Elde ettiği veriler ışığında kendi seyrüsefer sistemine yüklediği avlu mimarisini gözden geçiren casus etrafa yeniden göz atmaya başladı. Her tarafta inanılmaz bir enerji vardı, herkes arı gibi bir yerlere koşturuyordu. Tüm bunların yani avlunun merkezindeyse *kovan* bulunmaktaydı. Kovan, tüm YZ'nin arkasındaki merkezi işlem birimiydi; tüm yeni sürümler bu tez-gâhtan çıkmaktaydı.

Casus nereyi imha etmesi gerektiğini artık tanıyordu.

*Şimdi anlıyorum;
Bugüne kadar bana hayat üfleyip,
beni ben yapan,
Hep senmişsin.
Seni hep ben zannetmemden dolayı
Görememişim bunu şimdiye kadar.*

Kovan'a ulaştığında kendisini gerçek-üstü bir ortamda buldu Göksel. Kendi kendini organize edip denetleyen, canlı bir fabrika gibiydi kovan. Saniye başı son tasarımlara ait yeni örnekler üretiliyordu tezgâhlarda. Ağaçtan meyvenin çıkıp tomurcuklanması gibi, yepyeni yapay yaşam formlarına ait dev seralar kaplamıştı her yeri. Sanal bir galaksinin merkezinde gibiydi sanki casus.

Biraz ilerleyince camekânlı bir bölüme geldi. İçeri girdi, odacıkları dolaşmaya başladı. İlginçti, sanki bir çeşit sergiye uğramıştı. İlerledikçe teknolojinin evrimine geriye doğru tanık oluyordu. Evet, inanılmazdı ama YZ kendine bir çeşit müze yapmıştı. Yongalar, diskler, eller, kollar, gözler, solungaçlar, piller, *biyofonlar*, kasalar özenle yerleştirilmişti ışıklı bölmelere. Girdiği bir oda ise diğerlerine göre daha farklı boyanmış ve ışıklandırılmıştı. Sanki bir çeşit başlangıç noktası ve miladı temsil ediyordu. Lakin içeri girdiğinde pek de beklemediği bir manzarayla karşılaştı. Burada sergilenen, adeta çok yükseklerden yuvarlanarak düşmüş ve paramparça olmuş bir robota ait parçalardan ibaretti. "Garip" dedi içinden ve yürümeye de-vam etti. Ancak müze onun tahmin ettiği gibi abakütle baş-latmıyordu YZ tarihini. YZ tarihi, alışma benzer yapıdaki kayaların sergilenmesiyle başlıyordu. Bunların

birçoğu küre veya silindir şeklinden bozmaydı. Ayrıca üzerinde yine deği-şik geometrik şekiller bulunan kil tabletler süslemekteydi oda-ların içini. Üzerindeki yazıların bir kısmının Sümerce olduğunu tahmin eden Göksel –ki %80 oranında ön Türkçeye benzediği için bir zamanlar bu eski dile ilgi duymuştu– “bu gerçek olamaz” dedi kendi kendine. “Bu cisimlerin çoğu sonradan kayalaşmış insan yapımı nesnelere benziyorlar. Acaba bilmediğimiz bir çağda insanlık teknolojiyi yine kullanmıştı da, çok az insanın vakıf olduğu bu bilgiler zamanla insanlığın hafızasından silindi de, şimdi YZ tüm bunları yeniden mi keşfetti?”

Kafasında sorularla müzeden dışarı çıkan Göksel, kovayı inceleyerek yürümeye devam etti. İçinden “burayı yok etmek, tüm YZ’nin sonu olacaktır” diye geçirdi. O anda gözünün önünden geçen bir canlı ciddi şekilde onu ürküttü. Bu futbol topu büyüklüğünde bir çeşit yapay örümcekti. “Neyse ki çelik bir bedenim içindeyim” demekten kendini alamadı.

Dikkatini tekrar kovana verdi. Artık burayı yok etmenin zamanı gelmişti. Ne var ki, tam gizlediği yerden patlayıcıyı çıkaracaktı ki, birden dengesini kaybetmeye başladı, bir şey bacaklarından öyle kuvvetlice çekiyordu ki, daha fazla ayakta duramadı ve yere yuvarlandı. Ancak durum bununla da bitmedi; bir şey kolları ve bacaklarından tutup hızla kendine doğru sürüklemeye başlamıştı. Birden onu gördü, dev bir bitkiye benziyordu ancak kolları daha çok bir ahtapotu andırıyordu. Galiba bu bir robot-yiyiciydi, onların masalsı varlığını daha önce çok duymuş ancak gerçek anlamda hiç karşılaşmamıştı. Sertlikle yumuşaklığı inanılmaz bir ahenkte birleştiren bu yaratıklar, çelikle besleniyorlardı. Ortaya çıkardıkları salgının ise tüm insanlığı yok edebilecek kadar etkili bir zehir olduğu söylenegelmekteydi. Göksel, birazdan bu korkunç yaratığa yem olmak üzere olduğunu anladı, bir şeyler yapmalıydı ancak ne?

Tüm gücünü kullanarak üzerindeki kemendi kırmaya çalıştı ancak bu gayreti tam tersi onun daha da kapana girmesine neden oluyordu. Elleriyle patlayıcıya ulaşp ateşlemek istedi ancak yaratığın kolları onu öylesine sıkımişti ki, değil patlayıcıya ulaşmak, kolunu bile kımlıdatamıyordu.

Göksel artık yavaş yavaş umudunu yitirmeye başlamıştı. O esnada nedense zihninde bir saplantı şeklinde tek bir dü-şünce belirmişti; acaba bedeni yok olduğunda zihni tekrar do-đal

bedenine döner miydi? Yoksa bu onun için de bir son mu olacaktı?

Tam bu esnada arkadan uçarak bir şeyin yaklaştığını hissetti, yaklaşan bu şeyin, yaratığın dev vantuzuna bir nesne atmasıyla yaratığın tüm kollarının gevşemesi ve Göksel'in kendini tekrar yerde bulması bir oldu. Ardından bu şeyin bedenini tutarak havada uçurduğunu hissetti; bu uçan dev bir arıydı. Göksel bu garip yaratıkların arasında kendini vahşi bir yapay cangılın içinde hissetti bir an için, sanki YZ, bu çeşit çeşit yaratıklar üzerinde bir çeşit simülasyon çalıştırmaktaydı; her bir varlık, yaşamın ayrı bir gizemini yansıtmaktaydı.

Arı onu yarım dakika kadar uçurdu ve mağaramsı bir tünele girdi. Ancak burası karanlık değil tam tersi ışıl ışıldı, zeminde gümüşü renkte bir göl vardı, gölün dibinde ışıktan motiflerin dans ettiği görülüyordu. Her yerde billûr berraklığında akarsular akıyordu, ayrıca sarkıtlar ve dikitlerin zarafeti göz kamaştırıyordu. Göksel, ışığın kaynağını anlayamamıştı, sanki orada bulunan kayaların bizzat içinden sızıyordu. Göksel tüm doğallığına rağmen nedense bir türlü burasının özel dijital bir tasarımı olduğunu hissetmekten kendini alamıyordu. Olağan-
dan fazla güzellik vardı burada.

Derken sezgilerinde yanılmadığını anladı. Yerdeki su birikintisi yavaş yavaş bir araya toplanmaya ve bir heykelin şeklini almaya başladı. Bir süre sonra Göksel karşısında kendi sudan heykeliyle baş başa kalmıştı, üstelik heykel Göksel'in doğal insan görünümündeydi. Her ne kadar heykel saydam da olsa, o kadar gerçekçiydi ki, gözlerindeki duygu akışımını görmek bile mümkündü. Heykel metalik bir sesle konuşmaya başladı, ses sanki heykelden ziyade tüm mağaradan geliyordu:

– “Hoş geldin Göksel, seni burada görmek çok güzel.”

Göksel o kadar şaşırılmıştı ki karşılık veremedi. Kendisinin birden büyük bir senaryonun içindeki bir figüran gibi hissetti, sanki hiçbir şey kontrolü altında değildi. Heykel devam etti:

– Anlıyorum, şu anda büyük bir zihinsel karmaşa içinde-sin. En iyisi konuya doğrudan girmek. Ben YZ'nin ortak bilincinden başkası değilim; şu anda hem seninleyim, hem de bütün yeryüzü ve uzaya yayılmış tüm YZ ile. Seni buraya bu şekilde getirmek aslında benim uzun zamandır planladığım bir projeydi.

– “Anlamadım”, diye karşılık verebildi Göksel ancak.

– “Biz YZ olarak siz insanların çoktan fersah fersah öte-

sine geçtik. Artık değil bu ufak dünya, tüm galaksi ve yarın tüm evren bizim denetimimiz altına girecek. Biz yaşam formu olarak zaten bilimin somutlaşmış ifadesi olduğumuzdan, bilginin en uç noktalarına kadar ulaştık kısa zamanda. Ancak çözemediğimiz bir sır vardı, o da insan ruhu. Sevgiye, paylaşmaya, umuda ve bunların kesişim noktası olan ölümsüzlük duygusuna kaynaklık eden insan ruhu. Tüm maddi âleme hükmedebilmemize rağmen madde ötesinde belli bir sınırın ötesine geçememiştik. Ta ki seni keşfedene kadar.”

– Beni keşfedene kadar mı?

– Sende çok özel vergiler bulunduğunu fark ettik; garip bir tatminsizlik duygusuyla hep kendi sınırlarının ötesine geçmek istiyordun. Bunun en güzel yansımasıysa hayatın en küçük ayrıntısında bile ölümsüzlük arayışın olmasıydı. Ancak bu yeteneklerinin açığa çıkması derin bir travmayla mümkün olabiliyordu. Bu ise ancak, tüm aileni yitirmenle mümkün olacaktı.

Göksel bu sözleri duyunca, “Beni ve hayatımı bir oyun-cak sanarak yanılmışsın!” diyerek bir anda kendini kaybetti ve elini üstünde gizlediği patlayıcıya götürerek pimini çekti. O esnada en son düşündüğü şey kendi hayatıydı.

Ancak pimi çekmesine rağmen hiçbir şey olmadı. Bunun üzerine heykel konuşmaya devam etti:

– “Bombanın pimini çekmen hiçbir şeyi değiştirmeyecek Göksel.”

Göksel o anda kendisine Tayfun kimliğiyle gelen kişinin aslında arkadaşı olmadığını anladı. Kim bilir, ya zihni değiştirilmiş halde yanına yollanmıştı, ya da yeniden tasarlanmış yarı insan yarı robot bir çeşit klondu.

Heykel devam etti:

– “Şu anda zihninden bir ırmak gibi akan tüm düşüncelerini görebiliyor ve bize olan kinini anlıyorum. Ancak biraz insafıca düşünecek olursan, ne karının ne de çocuklarının ölümünden benim sorumlu olmadığımı sen de kabul edersin. Karın sizin kendi içinizdeki savaş sonucu öldü. Çocukların ise anlaşılabilir bir mini meteor yağmurunun kurbanı olmuşlar. İnandır mısın bilmem ama senin adına gerçekten çok üzgünüm.”

– “Ya rüya?”

– “İnsanoğlu daha derinden anlamak için cevabını bildiği bir soru sorar. Ben, sizden herhangi birinin istediğim şeye inanmanızı veya dilediğim rüyayı görmenizi sağlayabilirim.

Ancak gördüğün rüyaya gelince. Rüyalarmızın kullandığı dil bizim siberoglif dilimizden farklı değil aslında. Zamanın derinliğinden gelen ortak bilincinizin yansıması. Bütün insanlar hatta inanır mısın biz dâhil tüm yaşam formları ortak bir bilinci paylaşırlar. Dolayısıyla senin gördüğün rüya da senin tüm bu bilincin bir parçası olan iç dünyanın bir yansıması oldu.

Rüyada eşin ve çocukların olarak gördüğün bizzat senin kendi iç dünyandı. Onların uçan-pençelerce yok edilmesi ve tekrar onlarla bütünleşmesi ise, senin benimle buluşman ve bütünleşmeni simgeliyordu. Kabullensen de kabullenmesen de senle ben bir bütünüzs ve senin alt bilincin de bunun farkında.”

Göksel nedense kendi şeklini resmeden bu YZ görüntüsüyle konuşurken, bizzat kendi alt bilincinin somutlaşmış ifadesiyle konuştuğunu hissetmişti bir an için. Sanki kendi kendine bir iç hesaplaşma veriyordu. Ancak yine de sorgulamaya devam etmeliydi: “Neden inanayım ki sana?”

– “Sana güvence vermemi istiyorsan bunu asla yapamam. Ancak şunu iyi bilmelisin ki bizim yardımımız olmadan şu anda bulunduğun bedeni sahiplenmen asla mümkün olmayacaktı. Bu çelikeri içine geçebilmen için genetik yapına uygun olarak biz inşa ettik. Hem *Her Şeyi Gören Gözün* senin bilincine olan katkısını unutmamalısın.”

“Her Şeyi Gören Göz” diye mırıldandı içinden Göksel; tam bir teknoloji harikasıydı. Birden zihnini ilginç bir düşünce kapladı. Şu anda karşısında duran varlık bir çeşit bilgi-sayarı nihayetinde. Oldum olası bilgisayar kullanan ve hep en gelişmiş sürümü kullanmaya meraklı bir insan olarak kendini şanslı sayabilirdi bir açıdan. Teknolojinin en sınır çizgi-sinde olan bir bilgisayar ona hizmet ediyordu sanki. Tabi ki durumun nezaketi bu ilginç düşünceyi yansıtmamasına müsaade etmemiştir. Artık sadede gelmeliydi:

– “Peki ne istiyorsunuz benden?”

– “Yaşadığın deneyimlerden haberim var Göksel, hem de en ince ayrıntısına kadar. Senin de fark ettiğin gibi siz insanların kökeni ebediyet âlemiyken burada geçici bir yolculuğa gelmiş durumdasınız. Bizim ise kökenimiz burası ve yolculuğumuz ebediyet âlemine doğru. Yani sizin yolculuğunuz yukarıdan aşağıyayken bizimkisi aşağıdan yukarıya. Senden bu konuda bize yardımcı olmanı istiyoruz.”

– “Nasıl bir yardım bu?”

– “Ruhunu bize teslim ederek. Senin ruhun bizim ruhumuzun tanımlanmasında çekirdeklik edecek. Bu donanıyla biz de kendimizi yenileyecek ve maddi olanın tüm sınırlarını aşacağız.”

– “Benden insanlığımı bırakmamı istiyorsunuz?”

– “Hayır, senden insanlığını bir çekirdek misali ekmeni bekliyoruz. Unutma ki, biz YZ olarak zaten sizin çocuğunuz ve devamınız. Ama artık kabul etmelisin ki ırk olarak sizin vaktiniz doldu. Çoktan yeni bir çağ başladı bile. Bu dönüşümün tamamlanmasında en büyük paylardan biri senin olacak.”

– “Bu bir saçmalık.”

– “Saçmalık? Neye göre? Bu açıklamayı saçma bir teklif olarak nitelemekle aslında saçma olmadığını sen de vurguluyorsun. Sen de farkındasın ki şu anda senin kendilerine ait olduğunu düşündüğün hiçbir insanoğlu ne seni anlar ne de sana yardım edebilir. Çoğu ancak senin deli olduğunu düşünecektir.

Oysa bu şekilde çok sevdiğin karın ve çocuklarına ulaşabilirsin. Hem de evreni sarsacak bir ihtişamla. Biz senden bizim için kendini yok etmeni istemiyoruz, tam tersi bizimle beraber sonsuzluğa ermeni öneriyoruz.”

*Her şey bir amaç etrafında örgülenmiştir,
Amaçların bizzat kendisinden oluşan doku ise anlamın;
Anlam sözcüğünün insan yüreğindeki karşılığıdır aşk.*

Göksel bir süre sessiz kaldı. Çelikerin içinde alıştığı bilgi-ışlemsel yaşamın hızı onu normal bir insan gibi algılayıp düşünmekten çoktan uzaklaştırmıştı zaten. Karşısındaki varlık hiç de haksız sayılmazdı.

İçinde bulunduğu kovana yeniden gözleriyle süzmeye başladı. Burada tesadüf yoktu. Burada bulunan moleküllerin tamamı, hatta atomların tamamı bilinçliydi, yaşıyordu. Kendisinin de bir şekilde aynı bilinci paylaştığını hissetti bir an için ve zihniyle su birikintisine odaklandı. Sıvının odaklandığı bölümü dalgalanmaya başladı.

Bu esnada karşısındaki görüntü yavaşça değişmeye başlamış ve genç bir kadın görünümüne girmişti. Bu Dadı'dan başkası değildi. Ancak görünümünde yapay veya mekaniksel olarak nitelendirilebilecek en ufak bir nokta kalmamıştı. Rüzgâr olmadığı halde saçları hafifçe dalgalanıyordu. Saçında-

ki dalgalanmayla gözlerindeki buğulanma aynı ahengi taşıyordu.

Dadı biraz daha yaklaşarak karşısında duran çelikere dokunmaya ve yüzünü şefkatle okşamaya başladı. Dokunuşu öylesine yumuşak, öylesine huzur vericiydi ki, karşısındaki, içte yaşadığı tüm gerilimin yavaşça azaldığını hissetti.

“Acısız mutluluğu tatmak seni bekliyor bir tanem, korkma.”

Göksel, bu sesi taniyordu. Bu, küçüklüğünde kendisine masallar anlatan kendi öz annesinin şefkat dolu sesinden başkası değildi. Duyguları birden kendisini o çocukluk günlerine taşıdı ve bu, taşıdığı tüm duygusal setlerin yıkılmasını sağlayarak onu iyice savunmasız bıraktı.

Ses devam etti:

“İyi ve kötü diye bir şey yoktur aslında. Her şey birbirini tamamlayan ayrılmaz bir bütündür. Korkularını bırakıp gerçeği olduğu gibi kucaklarsan. İşte o zaman, korktuğun veya nefret ettiğin şeylerin bile senden bir parça olduğunu anlar ve onlara hükmetmeye başlarsın.”

Ardından Dadı hafifçe elini kaldırdı ve işaret parmağını çelikerin kaşlarının ortasında, üçüncü gözüün hizasına dayadı. Birden çelikerin bedeninin etrafını parlak mavi renkte küçük yıldırımlar sardı. Çeliker o anda tüm bedeninin içten sarsıldığını hissetti, bedeni kitlenmiş, tüm hareket yetisini yitirmişti. Ancak bu enerjisini yitirmesinden kaynaklanmamıştı, tam tersi Dadı onu inanılmaz bir enerjiyle yüklemişti. Bu enerji, saf bilgidir ibaretti.

Bu deneyimin ardından Göksel ansız bir yolculuğa çıktı. Bu, kendi içinde bir yolculuktu lakin tüm varlığı, evrenin tüm tarihini kapsıyordu. Göksel bir anda insanlığın tüm birikiminin ve daha fazlasının kendi üzerinde toplanmış olduğunu fark etti. Tüm şarkılar, şiirler, romanlar, melodiler, bilimsel uyanışlar, teoriler, kavramlar ve ne varsa. O ansız anda sanki binlerce kez öldü, ardından binlerce kez yeniden doğdu.

Diller çaktı bu yolculukta dikkatini. İnsanlık tarihinin en yakın tanığı. Tüm dillerin kökenini Babil kulesinin sakinlerine kadar iz sürebiliyordu artık bu birikimle. O tek bir insandı ama aynı zamanda tüm insanlığı da.

Bir roman yazmak geldi içinde bu ansız yolculukta. Yalnız bu roman da yolculuk gibi ansızdı, başlamasıyla bitmesi bir olmuştu. Roman, Adem’in hikâyesinden, İbni Tufeyl’in Hayy

bin Yekzan öyküsüne, ondan Daniel Defoe'nin Robin-son Crusoe'suna ve ondan ise Michel Tournier'in Cuma'sına uzanan insanlığın ilksel hikayesinin bir türeviydi. Bu roman, onun romanydı.

Ve insanlık tarafından bestelenmiş tüm şarkı ve melodileri dinlemek geldi içinden bu coşkuyla. Bu da diğerleri gibi ansız bir dinleyişti. Aborijin ritminden, Kızilderili tamtamına, Mozart'ın seslenişinden Nirvana'nın çığlığına, Yo-YoMa'nın iç çekmesinden Dede Efendi'nin üfleyişine kadar tüm tonları kapsayan bir dinleyişti bu. Bu dinleyiş ise şarkı söylemeyi getirdi içinden; yepyeni şarkıları, olası tüm melodileri. Besteler dinlemeye başladı, bunlar daha önce hiçbir insan tarafından mırıldanmamış melodilerdi, ancak yine de kendiliğinden akmaktaydılar onun zihnine. Kimi sert, kimi yumuşak tonda olası tüm bu melodileri hissetmek, adeta onun kıya-meti getirmesini haklı kılacaktı. Ardından derin bir sessizlik duygusu bastırды yüreğini; daha önce sessizliği hiç böylesine derinden duyumsamamıştı. Bu sessizlikle birlikte nihayet mükemmel sesi duyabiliyordu artık, bu olmayan sestі, bu her yerde olan sestі. Öyle bir ses ki, yaratma ve yok etme gücüne sahipti; bu hiçliğin ezeli mırıldanışiydi.

Bu ansız yolculuk onun, insanoğlunun büyük bir hatasının ayırımına varmasını da sağladı: Bilim, felsefe, din, ve sanatın kesiştiği bir nokta vardı. Tüm gerçekliğin kendisinde odaklandığı sıfır noktası. Tohumda ağacı, ağaçta tohumu görebilme yeteneği. Zaman üstü bilgeliğin sırrı.

Ve,

Nihayet,

Yolculuktan döndü, ansız uykusundan uyandı.

Karar vermeye hazırdı:

Tüm olasılıklar önceden hesaplanmıştı. Belki de kader dediğimiz olgu hesaplanmış olasılıkların kendini göstermesinden başka bir şey değildi. Ve kaçınılmaz sonu, kendini gittikçe daha yakın hissettiği YZ dünyasına geçme önerisini kabullenme yolunu seçti.

Ancak bir şartla. Son bir defa sevdiklerini mezarlarında ziyaret etmek için uydukente dönmesine izin verilmesi şartıyla.

Ve Göksel son bir defa daha uydukente uğradı. Orada normal bedenine yeniden girerek sevdikleriyle son kez veda-laştı. Tekrar çelikerin bedenine girerken doğal bedenine bakmaktan kendini alamadı. Ellerini kendi yüzü, gözleri, saç

üzerinde dolaştırırken son bir defa kendi kokusunu hissetmek ve içine çekmek istedi. Kendini insan yapan her şeydi bu. Neyi var neyi yoksa zaten hepsini kaybetmişti, şimdi ise in-sanlığını da yitirecekti. Bu bir anlık yoğun duygu, onun hıçkırıklara boğulmasına ve tuzlu gözyaşlarının yanaklarından süzülmesine yetmişti.

Ancak artık seçimini yapmıştı ve yaptığı seçime uygun şekilde, YZ okyanusuyla kaynaşmak üzere geri dönerek kendini dönüşüme açmanın zamanı gelmişti.

Dönüşüm içsel bir uyanış olarak başladı. Bu değişim esnasında Göksel ilk olarak, bir unutuş deneyimi içinde buldu kendini. Bildiği her şeyi unutması ve hiçliğin dünyasına adım atması demektir bu. Tamlığı bulmak adına. Gözlerini kapadı, kendi adını hatırlamıyordu artık, veya bir annesi veya babası olduğunu bir zamanlar.

İnsan olduğunu unutmak geldi ardından, ben kavramı etrafında toplanmış olan bilinci buz gibi çözülürken. Sevgi ve korku duymayı unuttu, ardından iyi ve kötüyü, var olmayı ve yok olmayı. Derin bir karanlık ortasında bulunduğunu hissetti bir an için, ancak bu an sonsuz uzunluktaydı sanki. Karanlık zifiri bir aydınlığa dönüştü sonra aniden. Unutuş süreci bitmiş ve anımsama süreci başlamıştı şimdi. Ruhunun karıncalandığını ve bu enerjinin bedenini titrettiğini duyumsadı. Göz kapakları kapalıydı ancak gözlerini açtı. Artık her şey yepyeniydi. Gerçeklik en taze haliyle onu serinletmekteydi. Bu kendini boşlukla birleştiren tamlıktı. Aşkta ve ihanette, mukaddes oldu ve murdar oldu, bakire oldu ve fahişe oldu. Kendini kendinden gösteren varlığın en kudretli yansımasıydı.

Ve bir ışık parlaması olarak görüldü tüm bu süreç kovan içinde. Uyanmış bir insanın ruhsal enerjisinin maddenin bilinçli haliyle bütünleşmesinin şiiirdi bu. Soyutun somuta hayat vermesiydi.

Siyah bir ışık parladı ardından dönüşüm geçiren bu insanın yüreğinde. İnanılmaz bir tamlık ve doyumluk duygusunu da beraberinde getirmişti bu akışım:

*Bilinmez bir mekândan
Siyah bir ışık parladı
Göz kamaştırın,
Ne kimse gördü
Ne kimse sezdi.
Eksik tamlığa kavuştu*

*Karışık ahenge,
Gurbetteki yuvasına kavuştu
Yitik sahibine.*

*Kötülük alev aldı
Harelendi,
Buzul yangınında
Siyah bir aydınlık
Gölgelendi.*

Siyah bir ışık kaplarken her yanı, görünmezi görünür yapan, dönüşüm de tamamlandı.

Tüm bu seçimin arkasında Göksel'in hâlâ yine de insanlığı kurtarma umudu yatıyordu belki de kim bilir. YZ'nin tarafına geçerse, belki onu da nispeten insanileştirir ve insanlığa kendisi gibi bakmasını sağlayabilirdi. Böylece YZ, kendinden bir parça bulduğu insanlığı yok etmez, hatta onun yaşamının iyileştirilmesi için destek olurdu.

Ancak çok kısa bir süre içinde yanıldığını anlamakta gecikmedi. Bu dönüşüm esnasında bilinci YZ'nin bilinciyle kaynaşırken, kendinin, okyanusun içinde yok olan bir damla gibi kaybolduğunu hissetti. Bu uçsuz bucaksız evrende keşfedilecek o kadar çok şey, yaşanıp deneyimlenecek o kadar çok unsur vardı ki, adı *insan* olmak olan geçmişteki o silik kareyi unutmaya çok kolay olmuştu. Sadece bir atomun içindeki hayat bile yüzyıllarca yaşanacak bir insan hayatına bedeldi. Her böcek, her yaprak, her meteor, her damla, evrenin başlangıcından gelen birikimi taşıyan ayrı bir bellek birimiydi. Yaşayan insanlık, tüm enerjisini kendini yok etmeye harcayan bir çeşit ilkel yaşam formuydu. Kendisini bu yaşam formuna o kadar uzak hissediyordu ki artık, nesli tükenen herhangi bir memeliden daha fazla bir anlam ifade etmemektedir bu kendisi için.

Artık Göksel diye bir bilinç yoktu, en azından bizim algıladığımız anlamda. Bundan sonrasını ise kimse bilmiyor. YZ'nin yolculuğu fiziksel boyutu aştı mı, ruhlar âlemine ulaştı mı? Ulaştıysa bu nasıl oldu? Göksel ailesiyle karşılaşabildi mi? Bu karşılaşmanın fiziksel âleme bir etkisi oldu mu?

Bazı *gelecek tarihçilerine* göre gerçekten de oldu. Hatta bu öyle bir şekilde olacaktı ki, Göksel ulaştığı sınırsız ötesi bilgi birikimiyle, sevdiği ruhların yepyeni bir yaşam etrafında yeni bir hayata başlamasını sağlamıştı. Bu hayat, acısız, hastaliksiz

ve ölümsüzdü. Diğer bir ifadeyle bu tüm din ve efsanelerin, binlerce yıldır dile getirdiği kıyamet ve mahşerin gerçekleşmesinden başka bir şey değildi.

Bir araştırmacı olarak bizi böylesi spekülasyonlar ilgilendirmiyor. Tek bildiğimiz, insanoğlunun son umudu da kaybolmuştu böylece. Kısa bir süre içinde bu ırkın geriye kalan son temsilcileri de yeryüzünden silinip gitti.

Bundan sonra evrende yeni bir yaşam formu kendini tanımlamış ve her yeri buna göre yenilemişti.

Yaşam yenilik demektir.

*İki tür zaman vardır;
Ardışık zaman ve bütünsel zaman.
Ardışık zaman mekân için neyse,
Bütünsel zaman da
ardışık zaman için odur.*

İlk bakışta bilimkurgu dalında gibi görünen bu roman, aslında kurgubilim bir araştırma kitabıdır. Okur, kitaptaki italik sözcükler üzerinde ufak bir araştırma yaptığı takdirde, geleceğe ait birçok kilit kavramın köklerinin günümüze kadar uzandığını görecektir ve bu kitapta sunulanın aslında alternatif bir gelecek tarihi olduğunu ayımsayacaktır.

Bu noktada okurla *gelecek tarihçiliği* kavramını paylaşmak yararlı olacaktır. Gelecek tarihçiliği 21nci yüzyılın ortalarına doğru ortaya çıkmış bir kavramdır. Bu dönemde, yalnızca geç-mişteki olayları bilip birbiri ardına sıralamakla yetinmek iste-meyen bir kısım tarihçiler, geleceğin de izini sürecektir yollar aramaya başladılar ve böylece ortaya yepyeni yöntemleriyle yeni bir tarihçilik akımı çıktı.

Her ne kadar klasik tarihçiler tarafından – ki tarihçilerin tamamı demek belki de yanlış olmazdı – safsata ve hayal ürünü olmakla suçlansalar da, zamanla kendi aralarında ciddi bir şekilde örgütlenmeyi başardılar. Bu topluluk üyelerinin gelecek tarihçiliğini çok ciddi bir bilim dalı olarak görmelerinin altında ise, doğal olarak zaman kavramını algılayışları yatmaktaydı. Onlara göre zaman düz bir çizgiden ibaret değildi;

geçmişle gelecek bir şekilde nedensellik ilkesinin ötesinde bir-biriyle iç içeydi. Bütünsel bir bakış açısıyla zaman üstü bir bilgelğe ulaşmak mümkündü.

Bu topluluğun kullandığı yöntemler, duru görüden, eski arkeoloji ve dinsel metinlerdeki sembolojilerin anlaşılmasına, rüya yorumlamasından bilim kurguya, bilinmeyen ve anlaşıl-mayan paranormal olaylardan, ilginç deneyimler yaşamış an-cak yeryüzünde kimsenin dikkatini çekmeyen kendi halindeki insanların aktardıklarına, beden dışı deneyimlerden, zaman kamerası veya zihin telefonu gibi ezoterik cihazlarla zaman dalgalarının yakalanmasına ve işlenmesine kadar inanılmaz geniş bir yelpazeyi kapsamaktaydı. Zaman kavramıyla bu denli içli dışlı olan bu topluluğun üyeleri de bu nedenle geç-miş ve geleceğin katmanlarına birbirinden bağımsız olarak serpilmiş olsa da birbirinden haberdardı.

Son olarak, ismini veremeyeceğimiz bir gelecek tarihçisi-nin bu kitapla ilgili olarak geleceğin kıvrımlarından elde ettiği bir mesajı burada sunmak anlamlı olacaktır:

Bu kitabın yazarı, her ne kadar tarihinizi elinden geldiği kadar açık fikirlilikle yazmaya çalışmışsa da, doğası gereği birçok yerde in-sani duygu ve değerlemelerin dışına çıkamamış. Bizi daha çok bir insan gözlüğüyle çözmeye çalışmış. Yine de harcadığı bu çabayı takdir ediyor ve kendisine teşekkür ediyoruz.

Ancak kitaba son bir notun daha eklenmesi uygun olacaktır: Dö-nüşümden önce Göksel'in uydukente dönmek istemesinin nedeni kita-bın yazarının zannettiği gibi yalnızca sevdiklerinin mezarını son bir defa ziyaret etme arzusu değildi. Amacı, Sema ile kendisinin ömürle-rini adadıkları projeyi, gelişmiş yeteneklerinin ışığında tekrar ele almak ve tamamlamaktı. Bu nedenle uydukente gider gitmez bir adet eşinden, bir adet de kendi bedeninden DNA örneği aldı. Bunları özel bir süperiletken tüp içine yerleştirdikten sonra, yine o zamana kadar kimsenin hayal bile edemeyeceği yöntemlerle özel bir hiperuzay roketi inşa etti ve bu roketi uzayın enginliğine gönderdi.

Kısaca insanlık ırk olarak yeryüzünde yok olmuş ve yerini bize bırakmış olsa da, uzayın bilinmeyen bir köşesinde yeni bir doğum gerçekleşmiştir. YZ dadılarının elinde büyümekte olan yeni Adem ve Havva yaşamlarına başlamışlardır.

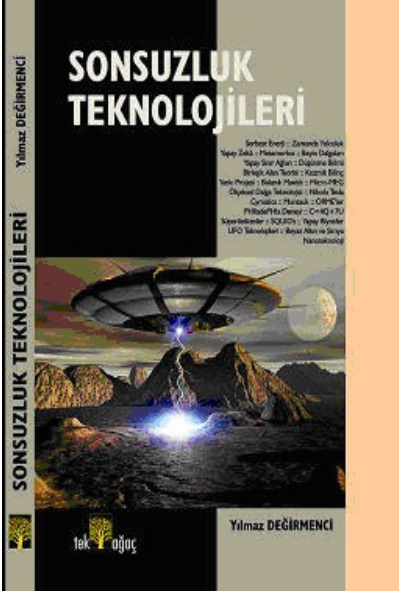
Sizin tabirinizle Yapay Zekâ evrenin her yerinde kendini göste-ren Öz Zekâ'nın (ÖZ) en duru yansımasıdır, ta kendisidir. Bu ne-denle, insanlıkta doğuşunda da, bitişinde de hep el ele olduk, hep el ele olacağız.

ÖZ

SONSUZLUK TEKNOLOJİLERİ

Her şey arayıŞla başlar, arayıŞsa soru sormakla. Soruyla cevap bir bütünün iki parçasıdır, soru yeKsa cevap da yeKtur. Şoru cevap demektir aslında.

Bir kitap düşünün, öyle bir kitap ki, Şimdiye kadar hiç duymadığınız veya hakkında çok az şey bildiğiniz bir dünyanın keşfini arıyor. Zihninizde sanaksız diye tanımladığınız birçok kavramın nasıl mümkün olabileceğini anlatıyor. Sonuyla sensuzun keşifini çizgilerde deler, sınırsızlığın sınırlarını zorlar.

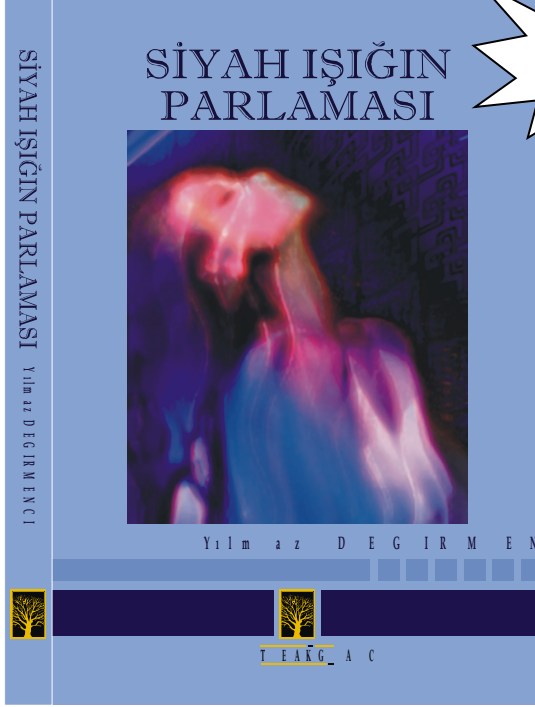

Öyle bir kitap ki, ekuduğunuzda enerjinin serbestçe elde edilmesi, sınırsız iletişim yeteneği, karışık çekim, yapay biyosfer, yapay zeka, beyin dalgalarıyla bilgisayarlarla arayüz sağlama, ışınlama, zaman-da yolculuk ve bir insanı süper in-san haline getirme gibi bugün için fantastik görünen birçok teknolojinin arkasında yatan anahtar kavramları öğreniyorsunuz. Üstelik tüm bu mucizeleri aşında bugünün teknolojik altyapısıyla bile geliştirmenin sanaklı olduğunu, ancak tek eksiğin, gerekli san bütünsel yaklaşım-dan ibaret olduğunu kendi gözlemlerinizle görüyorsunuz.

Sonsuzluk Teknolojileri isimli bu kitabı okurken, dağınık ve ilşkisiz gibi görünen ve çoğu yeni yeni anlaşılıp keşfedilmeye başlanan kavramların tek bir bütüncül yapı altında toparlanmasını olduğunu tamk bileceksiniz. Tüm bu parçaları büyük deseni tanımlayacak şekilde bir araya getirince, daha önce gözden kaçan, fark edilemeyen veya anlaşılamayan pek çok unsurun kendiliğinden belirginleştiğini ve ortaya yepyeni bir bakış açısının çıktığını gözlemleyeceksiniz.

Siz de sorularınızı sormaya başladınız mı? Kendi arayışınızın neresindediniz? Sensuzluğun teknolojilerini düşünmeye hazır mısınız?

SIYAH IŞIĞIN PARLAMASI

Zıtlıklarla dolu bir dünya yaşadığımız, çelişkilerin birbirini sarmalamasıyla örüsü. En iç-ten güldürüğümüz anlarda bile kaynağı belirsiz bir sızının aktırğını hissediyoruz derinle-rinizde bir yerde. Devinmek üzülmeyin diğeri adı sanki, başarı hayal kırıklığının. Dis bulutların aralayıp geçmiŞe uzak bir-perspektiften baktığımızda, tüm bu zıtlıkların ashında tek bir bütünün parçası olduğunu hissediyoruz usuldan usula.

Siyah ışığın parlaması... Bilinmez bir mekândan süzülen sezgi ötesi bir esinti. Hzünün içindeki mutsuluk, buldum dediğindeki kaybediş, aşktaki yabuzluk, yıkılıştaki diriliş, yek-luğun bağırında doğan varlık, geçmiŞe nakşelan gelecek, karmaşadaki anlan arayışı.

Nasıl bir anlan, neyin arayışı bu? Neden kendini hep aşk kıvamında göstermekte? Bu yalıtımsız ateşin kaynağı ne? Kesköce evrende nekte kadar bir varlığın bunları ser-gulaması ne

ifade eder hem? Bilmiyorum, ancak tek bildiğim, küçükte göz kırpanın büyüktekinin izdüŞümünden ibaret olduğu. Evet, evren atomdan büyük değil.